

FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager

Kolofon

Titel: FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager

Udgiver: Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen

Ansvarlig institution: Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen

Copyright: Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen

Emneord: torturkomite, torturkonvention, tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, flygtningekonvention.

Resumé:

Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen har udarbejdet et fælles notat og en fælles database vedrørende FN's torturkonvention art. 3 og den hertil hørende praksis fra Torturkomitéen. Notatet beskriver Tortur-komitéens praksis på emneopdelte områder, hvorefter der følger et kort referat af de relevante afgørelser. Afgørelserne, hentet fra Torturkomitéens hjemmeside, er vedhæftet som link til det relevante dokument.

Adgang til Torturkomitéens hjemmeside kan ske på følgende link:

<http://www.ohchr.org/english/bodies/cat/index.htm>.

Sprog: dansk

Version: 1.1

URL: <http://www.fln.dk/torturnotat25/index.htm>

Dato: 25. april 2006

Format: html, css, gif, pdf

Inventarliste: index.htm, indhold.htm, kap01.htm, kap02.htm, kap02_1.htm, kap03.htm, kap03_1.htm, kap03_2.htm, kap04.htm, ren.htm, kolofon.htm, publ.css, getacro.gif, klode18.gif, luft1.gif, stref.gif

Henvendelse om publikationen kan i øvrigt ske til:

Flygtningenævnet
St. Kongensgade 1-3
DK-1264 København K
Telf.: +45 33 92 96 00
Fax: +45 33 91 94 00
E-mail: fln@inm.dk

eller:

Udlændingestyrelsen
Ryesgade 53
DK-2100 København K
Telf.: +45 35 36 66 00
Fax: +45 35 36 19 16
E-mail: udlst@udlst.dk

Indholdsfortegnelse

- **1. Indledning**
 - 1.1. Torturkonventionens definition af tortur
 - 1.2. Håndhævelse af forbudet imod tortur
 - 1.3. Danske klagesager
- **2. Torturkomitéens krav til bevis for risiko for tortur i modtagerstaten**
 - 2.1. Indledning
 - 2.2. Torturkomitéens bemærkning af 21. november 1997
 - 2.3. Praksis fra Torturkomitéen
 - 2.4. Særligt om vurderingen af torturofres troværdighed
 - 2.5. Eksempler på afgørelser fra Torturkomitéen
- **3. Afgørelser fra FN's Torturkomité opdelt i særlige asylrelevante undergrupper**
 - 3.1. Agents of persecution
 - 3.2. Artikel 3's absolutte karakter, "tålt ophold"
 - 3.3. Sur Place
 - 3.4. Uforholdsmæssig streng straf, risiko for dobbeltstraf, udlevering til retsforfølgelse, umenneskelig straf.
 - 3.5. Subjektiv frygt
- **4. Torturkonventionens artikel 3 og artikel 16. Forskelle i beskyttelsen af udlændinge i henhold til Torturkonventionen, Flygtningekonventionen og Den europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.**
 - 4.1. Torturkonventionens artikel 3: forbudet mod udsendelse (refoulement) til tortur

- 4.2. Torturkonventionens artikel 16: vedrørende anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf
 - 4.3. Forskelle i beskyttelsen af udlændinge i henhold til Torturkonventionens artikel 3 og Flygtningekonventionens artikel 33.
 - 4.4. Forskelle i beskyttelsen af udlændinge i henhold til Torturkonventionens artikel 3 og Den europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.
-

1. Indledning

FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf blev vedtaget af FN's Generalforsamling den 10. december 1984 og trådte i kraft den 26. juni 1987 for de første 20 stater, heriblandt Danmark, der havde ratificeret konventionen. Danmark har ikke taget nogen forbehold for konventionen og anerkender Torturkomitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

Konventionen findes i bekendtgørelse nr. 88 af 23. oktober 1987.

1.1 Torturkonventionens definition af tortur

I konventionens artikel 1 (1) defineres tortur således:

"I denne konvention betyder udtrykket "tortur" enhver handling, ved hvilken stærk smerte eller lidelse, enten fysisk eller mental, bevidst påføres en person med det formål at fremskaffe oplysninger eller en tilståelse fra denne eller en tredjemand, at straffe ham for en handling, som han selv eller en tredjemand har begået eller mistænkes for at have begået, eller at skræmme eller lægge tvang på ham, eller en tredjemand, eller af nogen grund baseret på nogen form for forskelsbehandling, når en sådan smerte eller lidelse påføres af eller på opfordring af en offentlig ansat eller en anden person, der virker i embeds medfør eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse. Smerte eller lidelse, der alene er en naturlig eller tilfældig følge eller del af lovlige sanktioner, er ikke omfattet."

I henhold til ovennævnte definition bemærkes det, at selve torturen består i påførelse af *stærk fysisk eller psykisk smerte eller lidelse* ("severe pain or suffering"). Et oprindeligt forslag om, at smerten skulle påføres systematisk blev ikke medtaget i den endelige tekst, og det kan på den baggrund udledes, at en enkelt isoleret handling kan udgøre tortur.

Selvom teksten kun henviser til handlinger og ikke undladelser, antages det i litteraturen, at også en *undladelse*, såsom en forsætlig undladelse af at forsyne en fange med mad og drikke, kan udgøre tortur, se *The United Nations Convention against Torture*; Hernan Burges og Hans Danelius, side 118.

Af definitionens ordlyd fremgår, at kun den smerte eller lidelse, der påføres *forsætligt*, vil kunne udgøre tortur. Heraf følger, at smerte eller lidelse, der skyldes en ulykke eller en forsømmelse, ikke vil opfylde betingelserne for tortur.

I definitionen opregnes de formål, der vil være knyttet til den forsætlige påførelse af smerte eller lidelse. ^[1]

Et af de formål der nævnes i definitionen er *at fremskaffe oplysninger eller en tilståelse*. I de fleste tilfælde vil den person, der udsættes for tortur, tillige være den, man ønsker skal meddele en given oplysning eller tilstå et givent forhold. Artikel 1 omfatter imidlertid også tilfælde, hvor den person, der udsættes for tortur, er en *tredje person*, f.eks. hustruen til den person man ønsker skal tilstå et givent forhold.

Artikel 1 omfatter alene handlinger udøvet af personer, for hvis handlinger *statslige myndigheder* kan holdes ansvarlige. Handlinger begået af private personer falder derfor som udgangspunkt udenfor artikel 1. Det skyldes, at man ved oprettelsen af konventionen ønskede at fokusere på de personer, der på den ene eller anden måde er tilknyttet staten, og hvor det almindelige retssystem ikke som normalt vil træde til og retsforfølge gerningsmanden. Afgørende for vurderingen vil i den givne situation være, hvorvidt statslige myndigheder i en eller anden forstand er involveret i påførelsen af smerten, eventuelt ved at samtykke eller indvillige heri.

1.2 Håndhævelse af forbudet imod tortur

Ved konventionen er der oprettet en Komité imod Tortur, der er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen.

Periodiske rapporter

De kontraherende stater har ved underskrivelsen af konventionen forpligtet sig til at indsende periodiske rapporter om de foranstaltninger, de har truffet for at gennemføre deres forpligtelser efter konventionen. Komitéen drøfter herefter rapporterne sammen med de pågældende medlemsstater, hvorefter Komitéen udarbejder nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger ("conclusions and recommendations") til den pågældende stat.

Generelle bemærkninger

Torturkomitéen kan vedtage generelle bemærkninger ("general comments") af 21. november 1997 om konventionens fortolkning og anvendelse, jf. vedlagte bilag 1. Komitéen har hidtil kun vedtaget en generel bemærkning. Den vedrører fortolkningen af konventionens artikel 3, forbudet mod udsendelse til tortur (se notatet "Torturkomitéens krav til bevis for risiko for tortur i modtagerstaten").

Undersøgelser

Hvis Komitéen modtager pålidelige oplysninger, der synes at indeholde velbegrundede tilkendegivelser om, at tortur anvendes systematisk i en stat, kan Komitéen opfordre pågældende stat til at samarbejde ved en undersøgelse af oplysningerne.

Mellemstatslige klager

En kontraherende stat kan overfor Komitéen gøre gældende, at en anden kontraherende stat ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til konventionen. Danmark har anerkendt Komitéens

kompetence til at behandle sådanne klager over Danmark. Komitéen har endnu ikke i praksis behandlet en mellemstatslig klage.

Individuelle klager

Danmark har endvidere anerkendt Komitéens kompetence til, i henhold til artikel 22, at modtage og behandle klager fra enkeltpersoner, der hævder at være ofre for en behandling i strid med konventionen. Selve behandlingen af sagen sker i traditionelle kontradiktoriske rammer, og sagen afsluttes ved, at Komitéen underretter den pågældende stat og klageren om sine synspunkter. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for staterne.

Ifølge Komitéen følger det af en kontraherende stats anerkendelse af den individuelle klageadgang, at staten er forpligtet til at efterkomme en anmodning fra Komitéen om interim measures. I sagen *Mafhoud Brada mod Frankrig* (sag nr. 195/2002 af 24. maj 2005) udtalte Komitéen:

”The Committee observes that the State party, in ratifying the Convention and voluntarily accepting the Committee’s competence under article 22, undertook to cooperate with it in good faith in applying and giving full effect to the procedure of individual complaint established thereunder. The State party’s action in expelling the complainant in the face of the Committee’s request for interim measures nullified the effective exercise of the right to complaint conferred by article 22, and has rendered the Committee’s final decision on the merits futile and devoid of object. The Committee thus concludes that in expelling the complainant in the circumstances that it did the State party breached its obligations under article 22 of the Convention.”

[http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/\(Symbol\)/45394da94cacc6cfc125701f00498fa5?Opendocument](http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/(Symbol)/45394da94cacc6cfc125701f00498fa5?Opendocument)

1.3 Danske klagesager

Siden den 26. juni 1987, hvor reglerne om den individuelle klageadgang trådte i kraft for Danmarks vedkommende, har Torturkomitéen behandlet syv klagesager mod Danmark, hvoraf de fem blev realitetsbehandlet. To blev afsluttet, uden der blev truffet nogen egentlig afgørelse vedrørende realiteten. Alle klagesagerne vedrørte artikel 3 i konventionen, der lyder:

"1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat hvor der er væsentlige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne."

Afgørelserne er listet kronologisk med de nyeste afgørelser først.

V.R. mod Danmark (sag nr. 210/2002 afgørelse af 21. november 2003)

Denne sag vedrørte en mandlig russisk statsborger, der sammen med sin hustru var indrejst i Danmark for anden gang og søgt asyl. Klageren og dennes hustru blev meddelt endeligt afslag på asyl af Flygtningenævnet den 21. marts 2002. Klageren gjorde for Torturkomitéen gældende, at en tvangsmæssig udsendelse til Rusland ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3, idet han

i Rusland risikerede at blive fængslet og udsat for tortur af de russiske myndigheder. Han henviste i den forbindelse til, at han tidligere havde været fængslet og mistænkt for statsundergravende virksomhed, og at han havde været aktiv for et politisk parti. Klageren gjorde gældende, at en lægelig udtalelse, som Flygtningenævnet baserede afgørelsen på, ikke var grundig og ikke var entydig i sin konklusion. Torturkomitéen gav ikke klageren medhold i klagen. Komitéen bemærkede:

“6.3. The Committee notes that the complainant's main argument relates to the way in which the Refugee Board reached its decision not to grant him asylum, in particular its interpretation of the medical opinion of 21 December 2000 addressing the question of whether the complainant had been subjected to torture. The Committee is not persuaded by the complainant's arguments that he faces a real and personal risk of torture if returned to the Russian Federation at the present time.

6.4. Consequently, the Committee against Torture, acting under article 22, paragraph 7, of the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, concludes that the deportation of the complainant to the Russian Federation would not constitute a breach of article 3 of the Convention.”

<http://193.194.138.190/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/db990f7673fed761c1256df2002e2917?OpenDocument>

M.O. mod Danmark (sag nr. 209/2002 afgørelse af 17. november 2003)

Sagen vedrørte en algerisk statsborger, der havde fået endeligt afslag på asyl af Flygtningenævnet den 21. august 2001. Klageren gjorde for Torturkomitéen gældende, at en tvangsmæssig udsendelse til Algeriet ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3, idet han dér ville risikere forfølgelse, fordi han dels var deserteret fra militærtjeneste og dels angiveligt var under mistanke for at have udført opgaver for den islamiske bevægelse GIA. Torturkomitéen fandt imidlertid ikke, at klageren havde godtgjort, at han ved en tvangsmæssig udsendelse til Algeriet risikerede at blive udsat for tortur. I afgørelsen udtaler Komitéen blandt andet:

“6.4. In assessing the risk of torture in the present case, the Committee notes that the complainant claims to have been tortured and imprisoned previously by the Algerian authorities. The findings of the medical examination carried out on him are consistent with these claims, although they do not discount other possible causes for the complainant's injuries. In relation to the psychologist's report, the Committee notes that the complainant was found to suffer from post-traumatic stress disorder, and that this was said to be consistent with his claim of having been subjected to torture in the past. The report also found that past torture could account for the discrepancies in the complainant's story. The Committee notes the complainant's submission that this report constitutes the only formal psychological evidence about his mental condition. It also notes that this report was considered by the Danish authorities in connection with the complainant's application to have his case reopened, and was found not to contain new information.

6.5. The relevant evidence in the case was fully considered by the Danish authorities and, consistent with the Committee's case law, due weight must be accorded to findings of fact made

by government authorities. In the present case, the complainant's account of his experiences to the Danish authorities contained numerous discrepancies. The Danish authorities made conclusions about the complainant's credibility which, in the Committee's view, were reasonable and by no reckoning arbitrary. In this regard, the Committee notes paragraph 8 of its General Comment No 1, pursuant to which questions about the credibility of a complainant, and the presence of relevant factual inconsistencies in his claim, are pertinent to the Committee's deliberations as to whether the complainant would be in danger of being tortured upon return.

6.6. The complainant's initial submission and his subsequent explanations of his inconsistencies noted by the State party in its submission do not permit the Committee to make any informed decision on the likelihood of him being subjected to torture on his return to Algeria. In light of the foregoing, the Committee finds that the complainant has not established that he would face a foreseeable, real and personal risk of being tortured, within the meaning of article 3 of the Convention."

<http://193.194.138.190/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/160b0da50d1b0a49c1256df2002d909b?OpenDocument>

F.F.Z. mod Danmark (sag nr. 180/2001 afgørelse af 30. april 2002)

Denne sag vedrørte en libysk mand, der havde fået afslag på asyl i Danmark. Klageren gjorde for Torturkomitéen gældende, at en tvangsmæssig udsendelse til Libyen ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3, idet han, på grund af politiske aktiviteter for bevægelsen Al-Jama`a al-Islamiya al-Libya risikerede at blive udsat for tortur i Libyen.

Torturkomitéen fandt imidlertid ikke, at en tvangsmæssig udsendelse af klageren til Libyen ville udgøre en krænkelse af artikel 3. I afgørelsen udtaler Komitéen:

"11. The State Party has pointed out that none of the three arrests to which the complainant was subjected, were related to his political activities. It also submits that the complainant would not have been able to have his passport stamped on his departure from Libya if he had been exposed to persecution at that time, and that the Amnesty International Medical report provides no objective indication that he was subjected to gross outrages. Furthermore, the events that motivated the author's departure date far back in time, and his family has not been sought or harassed on account of the complainant since his brother's release in 1996. The Committee considers, on the basis of the information provided, that the political activities that the complainant claims to have carried out, are not of such a nature as to conclude that he runs a real risk of being tortured upon his return. Indeed, he does not seem to be particularly exposed to persecution by the Libyan authorities. The Danish Ministry of Foreign Affairs has stated that Libyan citizens who return to Libya more than a year after their legal or illegal departure are frequently detained and questioned, but then released after some hours.

12. On the basis of the above considerations, the Committee considers that the complainant has not proved his claim that there are substantial grounds to support his claim that he would risk torture if returned to Libya."

<http://193.194.138.190/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/9ba674ebacfd79ec1256c1e0036896c?OpenDocument>

E.T.B. mod Danmark (sag nr. 146/1999 afgørelse af 30. april 2002)

Denne sag vedrørte en kvinde fra Georgien med to mindreårige børn, der havde fået afslag på asyl i Danmark og ligeledes for Torturkomitéen gjorde gældende, at en tvangsmæssig udsendelse af hende til Georgien ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3, idet hun dér risikerede at blive udsat for tortur. Hun henviste i den forbindelse til, at hun havde udøvet politiske aktiviteter for en mingrelsk zviadistisk organisation.

Torturkomitéen fandt ikke, at en tvangsmæssig udsendelse af klageren og hendes to børn ville udgøre en krænkelse af artikel 3. I afgørelsen udtaler Komitéen:

"10. The State Party has pointed to inconsistencies in the complainant's statement, which in its opinion cast doubts on the veracity of her allegations. The Committee recalls its jurisprudence that torture victims cannot be expected to recall entirely consistent facts relating to events of extreme trauma. But they must be prepared to advance such evidence as there is in support of such a claim. The political activities that the complainant claims to have carried out since she became a member of the Zviadists, are not of such a nature as to conclude that she risks being tortured upon her return. Nor does any of the information provided reveal that the complainant risks being subjected to torture because of her husband's partisan work and execution by the government forces. This view is further supported by the fact that the complainant was not the subject of interest by Georgian authorities after she was released from detention in 1993, and until she left the country in 1996. In this respect the Committee does not attach importance to the neighbours declarations stating that the complainant was persecuted while residing in Gegetjkori from 1994 to her departure in 1996, since she did not submit this allegation until October 1998, more than two and a half years after she lodged her initial application for asylum.

11. On the basis of the above considerations, the Committee considers that the complainant has not substantiated her claim that she risks being subjected to torture upon return to Georgia."

<http://193.194.138.190/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/17bb9b1bf28839c2c1256c1e0037fba9?OpenDocument>

J.F.S.C. mod Danmark (sag nr. 143/1999 afgørelse af 10. maj 2000)

Den første klagesag mod Danmark, der blev realitetsbehandlet, vedrørte en kvinde fra Ecuador med tre mindreårige børn, der havde fået afslag på en ansøgning om asyl i Danmark. Kvinden gjorde overfor Torturkomitéen gældende, at en tvangsmæssig udsendelse af hende til Ecuador ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3, idet hun på grund af tidligere politiske aktiviteter risikerede at blive udsat for tortur i Ecuador.

I sin udtalelse af 10. maj 2000 udtalte Komitéen, at man ikke fandt det tilstrækkeligt godtgjort, at klageren, som hævdede, risikerede at blive udsat for tortur i Ecuador, hvorfor en tvangsmæssig udsendelse af klageren og hendes tre børn ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3. I afgørelsen udtaler Komitéen:

6.5. From the information submitted by the author, the Committee notes the author's activities for women's rights in Ecuador. It further notes that the State party, although expressing doubts as to the complete veracity of the author's account, does not necessarily dispute that the author might have encountered difficulties with the Ecuadorian authorities due to her political

activities. The Committee recalls, inter alia, that the author has carried out her political activities as a member of a lawful political party of a country which has ratified not only the Convention against torture, but also the optional article 22 of the Convention.

6.6. The Committee notes that, for the purpose of Article 3 of the Convention, the individual concerned must establish that he or she faces a foreseeable, real and personal risk of being tortured in the country to which he or she is returned.

6.7. It is the view of the Committee that the information presented by the author does not show substantial grounds for believing that she runs a foreseeable, real and personal risk of being tortured if she is returned to Ecuador.

7. The Committee against Torture ... concludes that the decision of the State Party to return the author to Ecuador does not constitute a breach of article 3 of the Convention."

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/26a142bad24af4b9c12569b40056c058?Opendocument>

Kilder:

- Inkorporering af menneskerettighedskonventioner i dansk ret, Betænkning nr. 1407
- The United Nations Convention against Torture; J. Herman Burges & Hans Danelius; Kluwer 1988

Fodnoter

[1] I modsætning til den engelske version af konventionsteksten, hvorfra kan udledes, at opregningen af formål ikke er udtømmende ("such ... as"), indeholder den danske oversættelse af konventionsteksten tilsyneladende en udtømmende opregning af formål.

2. Torturkomitéens krav til bevis for risiko for tortur i modtagerstaten

2.1 Indledning

I den praktiske anvendelse af udsendelsesforbudet i Torturkonventionens artikel 3 er det af afgørende betydning at få klarhed over, hvornår Torturkomitéen anser det for godtgjort, at der er en risiko for, at en udlænding underkastes tortur i modtagerstaten. Eller med andre ord: hvilke krav stilles til bevisbyrden for risiko for tortur i modtagerstaten?

2.2 Torturkomitéens bemærkning af 21. november 1997

Det fremgår af Torturkomitéens generelle bemærkning vedrørende fortolkningen af konventionens artikel 3 (bilag 1), at det er klageren, der skal godtgøre, at denne risikerer at blive udsat for tortur ved en udsendelse, og at risikoen for tortur er "*personal and present*".

I sagen *Ruben David mod Sverige* (nærmere beskrevet under afsnit 2.5) udtalte Komitéen vedrørende beviskravet:

"8.3 The Committee observes that the State party has not contested the complainant's claim that he was tortured and notes that the Aliens Appeal Board was of the view that the complainant's political opponents may have been responsible for this torture. However, the Committee notes that seven years have passed since the torture took place, that the complainant's alleged level of responsibility in the Bangladesh Freedom Party was low and his participation was at the local level only. In addition, it observes that the complainant has provided no evidence, documentary or otherwise, either to the State party or to the Committee, to demonstrate that he had been convicted and sentenced to life imprisonment for murder. In fact, it is clear from the judgment provided by the State party on 22 April 2005 that the complainant's name is not among those convicted. For these reasons, and considering the fact that the government has changed since the alleged torture, the Committee considers that the complainant has failed to show that substantial grounds exist, to prove that he would be at a real and personal risk of being subjected to torture if removed from Sweden."

For så vidt angår den specifikke risikovurdering opstilles i bemærkningen en ikke udtømmende opregning af forhold, staterne skal lade tale henholdsvis for og imod eksistensen af en reel risiko for, at en given person vil blive udsat for tortur i modtagerstaten. Bemærkningen nævner bl.a.:

- hvorvidt der i staten er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne,
- om klageren tidligere har været udsat for tortur eller anden mishandling foretaget af myndighederne eller med deres indvilligelse,
- eksistensen af medicinsk eller andet uafhængigt bevis til støtte for, at klageren tidligere har været udsat for tortur eller anden mishandling,
- klagerens eventuelle politiske aktiviteter, enten i eller udenfor den pågældende stat,
- omstændigheder vedrørende klagerens troværdighed,
- faktiske divergencer i asylhistorien.

Endelig nævnes i bemærkningen, at Komitéen i sin vurdering af sager vedrørende artikel 3, vil lægge vægt på fakta, som er indhentet af den indklagede stat, men at man ikke vil anse sig for bundet heraf.

2.3 Praksis fra Torturkomitéen

Et stort antal individuelle klager har for Torturkomitéen gjort gældende, at den stat de befinder sig i, vil krænke forbudet imod udsendelse til tortur, hvis klageren udsendes til en given stat, idet klageren dér risikerer at blive udsat for tortur.

Komitéen benytter i sine afgørelser en standardformulering, der lyder:

- "The Committee must decide, pursuant to paragraph 1 of Article 3, whether there are substantial grounds for believing that the author would be in danger of being subjected to torture upon return to ...

In reaching this decision, the Committee must take into account all relevant considerations, pursuant to paragraph 2 of Article 3, including the existence of a consistent pattern of gross, flagrant or mass violations of human rights. The aim of the determination, however, is to establish whether the individual concerned would be personally at risk of being subjected to torture in the country to which he or she would return. The existence of a consistent pattern of gross, flagrant or mass violations of human rights in a country does not as such constitute a sufficient ground for determining that a particular person would be in danger of being subjected to torture upon his or her return to that country; specific grounds must exist indicating that the individual concerned would be personally at risk. Similarly, the absence of a consistent pattern of gross violations of human rights does not mean that a person cannot be considered to be in danger of being subjected to torture in his or her specific circumstances."

Af denne formulering, der i det store hele gengiver principperne fra Komitéens egen generelle bemærkning (se ovenfor) kan udledes, at det afgørende for vurderingen vil være, hvorvidt klageren kan godtgøre, at der er "*substantial grounds for believing*" (vægtige grunde for at antage), at denne risikerer at blive udsat for tortur ved udsendelsen til sit hjemland. Det kan endvidere udledes, at eksistensen af et mønster af alvorlige krænkelser af menneskerettighederne tillægges en vis vægt, uden dog at være udslagsgivende, idet det afgørende vil være, hvorvidt "*the individual concerned would be personally at risk*".

Det er blevet hævdet, at Torturkomitéens vurdering af klagerens troværdighed ikke er så stringent som de enkelte staters tilsvarende vurdering, se Morten Kjærum, *Flygtningeret – Menneskeret*; EU-ret & Menneskeret, 2/1999 side 8-17.

Sikkert er det i hvert fald, at Komitéen ved flere lejligheder har udtalt, at enkelte divergenser må accepteres, så længe Komitéen er af den overbevisning, at klagers forklaring i øvrigt er troværdig og sammenhængende. I *H.D. mod Schweiz* (nærmere beskrevet under afsnit 2.5) udtalte Komitéen således:

"6.4. In the present case, the Committee notes that the State party draws attention to inconsistencies and contradictions in the author's account, casting doubt on the truthfulness of his allegations. The Committee considers however, that even in the presence of lingering doubts as to the truthfulness of the facts presented by the author of a communication, it must satisfy itself that the applicant's security will not be jeopardized. It is not necessary, for the Committee to be so satisfied, that all the facts related by the author should be proved: it is enough if the Committee considers them sufficiently well attested and credible."

I *A mod Holland* (nærmere beskrevet under afsnit 2.5) skulle Komitéen tage stilling til en klage fra en person, der i løbet af sagsbehandlingen havde ændret forklaring om identitet og asylmotiv. Komitéen udtalte bl.a.:

"6.5. The Committee notes that in the proceedings that followed his first request for asylum the author lied about his identity and his nationality and expressed a number of inconsistencies as to the reasons that prompted his departure from Tunisia. In the Committee's view, however, these inconsistencies were clarified by the explanations given by the author in his interview with immigration authorities on 24 February 1997, explanations which have not been referred to in the State party's submissions."

A mod Holland illustrerer således, at Komitéen betragter visse årsager til en klagers divergerende forklaringer som acceptable og ikke lægger klageren dette til last.

Se hertil også *Ayas mod Sverige* og *Aemei mod Sverige* (begge nærmere beskrevet under afsnit 2.5), hvor Komitéen bemærkede, at selvom der nok kunne rejses en vis tvivl om troværdigheden af klagerens forklaring, måtte Komitéen være helt sikker på, at klagerens sikkerhed ikke kompromitteredes i hjemlandet, og at det ikke var nødvendigt at alle sagens omstændigheder var bevist, når Komitéen dog anså dem det at være tilstrækkeligt underbyggede som troværdige.

Praksis viser omvendt også, at det belaster en klagers generelle troværdighed, hvis han ikke er i stand til at give en fornuftig forklaring på, hvorfor han har afgivet skiftende forklaringer under asylsagens forløb, se hertil *M.K.O. mod Holland* (nærmere beskrevet under afsnit 2.5).

2.4 Særligt om vurderingen af torturofres troværdighed

I adskillige af de sager hvor Torturkomitéen har statueret en krænkelse af artikel 3, har den indklagede stat meddelt afslag på asyl med en henvisning til, at pågældende klager har forklaret divergerende og utroværdigt i løbet af sagsbehandlingen. Det er i den forbindelse værd at bemærke, at Torturkomitéen flere gange har udtalt, at det ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

Afgørende vil i sager med påstande om tortur være, hvorvidt den pågældende klager, efter Komitéens opfattelse, kan redegøre tilstrækkeligt troværdigt og sammenhængende for sin sag, uagtet der undervejs kan identificeres divergenser. I *Haydin mod Sverige* (nærmere beskrevet under afsnit 2.5) udtalte Komitéen:

"6.7. ... The Committee notes that the State party has pointed to contradictions and inconsistencies in the author's story and further notes the author's explanations for such inconsistencies. The Committee considers that complete accuracy is seldom to be expected by victims of torture, especially when the victim suffers from post-traumatic stress syndrome; it also notes that the principle of strict accuracy does not necessarily apply when the inconsistencies are of a materiel nature. In the present case, the Committee considers that the presentation of the facts by the author does not raise significant doubts as to the trustworthiness of the general veracity of his claims."

Tilsvarende udtalte Komitéen i *Ayas mod Sverige*:

"6.5. It is not in dispute that the author comes from a politically active family. Moreover, the Committee considers the explanations regarding his own political activities as credible and consistent with the findings of the medical reports according to which he suffers from post-traumatic stress syndrome and his scars are in conformity with the alleged causes. Although the author changed his first version of the facts he gave a logical explanation of his reasons for having done so. Hence, the Committee has not found inconsistencies that would challenge the general veracity of his claim."

Endelig kan nævnes, at Komitéen i *I.A.O. mod Sverige* (nærmere beskrevet under afsnit 2.5) udtalte:

"14.3. The Committee has noted the medical evidence provided by the author, and on this basis is of the opinion that there is a firm reason to believe that the author has been tortured in the past. In this context, the Committee observes that the author suffers from a post-traumatic stress disorder, and that this is to be taken into account when assessing the author's presentation of the facts. The Committee is therefore of the opinion that the inconsistencies that exist in the author's story do not raise doubts as to the general veracity of his claim that he was detained and tortured."

2.5 Eksempler på afgørelser fra Torturkomitéen

Nedenfor følger eksempler på afgørelser fra Torturkomitéen, der er særligt relevante for vurderingen af risikoen for overgreb i modtagerstaten. Eksemplerne er listet kronologisk med de nyeste afgørelser først.

R. K. et al. mod Sverige (sag nr. 309/2006 af 19. maj 2008)

Sagsfremstilling:

Den aserbajdsjanske statsborger R. K. og hans familie indrejste i oktober 2004 i Sverige, hvor de søgte asyl. R. K. henviste til, at han i Aserbajdsjan siden 1998 havde været meget aktiv for oppositionspartiet Musavat og blandt andet arbejdet som journalist for oppositionsavisen Yeni Musavat samt været partisekretær i Fizuli-distriktet. På den baggrund blev R. K. adskillige gange chikaneret og udsat for fysisk overlast. Han blev arresteret tre gange i henholdsvis 1998, 2001 og 2002 på baggrund af sine artikler. I 2003 skrev han om præsidentens forværrede helbred, hvorefter myndighederne bebudede, at partiet og Yeni Musavat skulle nedlægges. I oktober 2003 var der præsidentvalg i landet. Dagen før valget og på selve valgdagen opstod der sammenstød mellem regeringsstyrker og oppositionstilhængere. Hundredvis af tilhængere af oppositionspartiet blev slået med gummiknipler og knytnæver i et uprovokeret angreb. Partiets hovedkontor blev ligeledes angrebet. På opfordring fra den norske ambassadør overnattede R. K. sammen med andre fra hovedkontoret på ambassaden for at opnå sikkerhed. Efterfølgende blev R. K. indkaldt som vidne i en retssag mod nogle oppositionstilhængere. Under retssagen i 2004 forklarede R. K., at han havde opfordret demonstranterne til at gå på gaden. Efter retssagen modtog R. K. trusler fra myndighederne, og han valgte derefter at flygte ud af landet med sin familie.

I marts 2006 gav de svenske myndigheder familien afslag på asyl med henvisning til, at mange af de beskrevne skridt over for R. K. ikke kunne anses som rettet mod ham personligt.

Påstanden:

Klagerne gjorde gældende, at familien ved en tvangsmæssig udsendelse til Aserbajdsjan risikerede at blive udsat for tortur på grund af R. K.s politiske aktiviteter, journalistiske arbejde og vidneforklaring. Hertil er tortur under afhøringer almindeligt forekommende i Aserbajdsjan.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klagerne medhold i deres klage. Komiteen bemærkede, at R. K. ikke var fremkommet med beviser på, at han havde haft politiske aktiviteter i et omfang, der havde kunnet tiltrække de aserbajdsjanske myndigheders opmærksomhed, eller på sin rolle i forbindelse med demonstrationerne ved valget i 2003. R. K. var ikke blevet kendt skyldig i nogen anklager ovenpå demonstrationerne, og selvom det trods manglende bevis lagdes til grund, at han havde afgivet vidneforklaring under den efterfølgende retssag, var han ikke blevet arresteret, ligesom han ikke var eftersøgt af myndighederne. R. K. havde aldrig været under anklage eller var blevet dømt for noget kriminelt forhold i Aserbajdsjan (præmis 8.4). Komitéen bemærkede videre, at skønt R. K. ifølge det oplyste var blevet anholdt tre gange, var han ikke blevet udsat for tortur eller mishandling under anholdelserne. Selvom de lægelige rapporter, som klagerne havde fremlagt under sagens behandling for komitéen, bekræftede, at R. K. led af posttraumatisk stresssyndrom, var spørgsmålet ifølge komitéen, hvorvidt han aktuelt risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Komitéen fandt i den forbindelse, at det ikke automatisk fulgte, at R. K. flere år efter de påståede hændelser fortsat risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet (præmis 8.5). Komitéen bemærkede endelig, at klagerne ikke havde fremlagt andre håndgribelige beviser for, at de ved en tvangsmæssig udsendelse til hjemlandet ville være i en forudsigelig, konkret og personlig risiko for at blive udsat for tortur (præmis 8.6). Komitéen fandt herefter, at en tvangsmæssig udsendelse af klagerne til Aserbajdsjan ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 (præmis 9).

<http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/DER/G08/420/18/PDF/G0842018.pdf?OpenElement>

Jean Patrick Iya mod Schweiz (sag nr. 299/2006 af 26. november 2007)

Sagsfremstilling:

Den congolesiske statsborger Jean Patrick Iya indrejste i Schweiz i juni 2004, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han fra 1995 til 1997 i sit hjemland havde arbejdet som journalist for avisen Elima, hvor hans hovedopgave havde været at rapportere om menneskerettighedskrænkelser under Mobutus regime. Efter præsident Kabilas magtovertagelse blev klageren tilbageholdt flere gange, og i slutningen af 1997 blev der nedlagt forbud mod at udgive avisen, som klageren arbejdede for. Fra januar 1997 og frem var klageren aktiv i organisationen Union pour la Démocratie et le Progrès Social (UDPS), hvor han var ansvarlig for rekruttering af unge militante. I januar 1998 blev klageren anholdt og hans pressekort inddraget. Fra 2000 til 2002 arbejdede han for en NGO. I juni 2002 og maj 2003 organiserede UDPS demonstrationer imod Kabilas regime. Klageren blev som medarrangør af demonstrationerne begge gange arresteret og tilbageholdt. Ved den første tilbageholdelse blev han tilbageholdt i to uger og angiveligt udsat for piskning. Anden tilbageholdelse skete, efter at der var udstedt en foreløbig arrestordre på ham i maj 2003. Det lykkedes ham mod bestikkelse at flygte fra fængslet og udrejse af landet i maj 2004, hvorefter han indrejste i Schweiz i juni 2004. To dage efter klagerens udrejse udstedte sikkerhedsstyrkerne i DR Congo en arrestordre på klageren for forstyrrelse af den offentlige sikkerhed samt forseelser mod statschefen. I august 2004 afviste de schweiziske myndigheder at behandle klagerens ansøgning om asyl, og han blev pålagt at udrejse. I samme måned blev klagerens appel afvist af den schweiziske appelinstant. De schweiziske myndigheder lagde i afvisningerne vægt på, at klageren uden gyldig grund ikke havde været i stand til at fremskaffe sine Id-papirer inden for 48 timer efter

asylansøgningens indgivelse, hvilket var et krav ifølge schweizisk lov. Herudover fandt myndighederne klagerens forklaring om forfølgelse for utroværdighed. I 2005 og 2006 fik klageren afslag på genoptagelse af sagen.

Påstanden:

Jean Patrick Iya gjorde gældende, at der var vægtige grunde til at antage, at han ved en tilbagevenden til DR Congo ville blive udsat for tortur, hvilket ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Han henviste til, at der var udstedt en arrestordre på ham, og at tortur er almindeligt forekommende i DR Congo. Hertil gjorde han gældende, at den manglende substantielle behandling af hans asylansøgning i sig selv udgjorde en krænkelse af artikel 3.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav klageren medhold i sin klage. Komiteen bemærkede, at afvisningen af asylansøgningen var begrundet i manglende fremskaffelse af Id-papirer inden 48 timer, og afslagene på genoptagelse af sagen var blevet begrundet i processuelle forhold. Substansen i klagerens sag var derfor aldrig blevet vurderet af de schweiziske myndigheder (præmis 6.5). Komitéen fandt, at klageren havde afgivet en troværdig og sammenhængende forklaring med relevante og underbyggende beviser (præmis 6.6). Komitéen fandt endvidere, at sikkerhedsstyrkerne anvendelse af tortur og mishandling af tilbageholdte i DR Congo stadig var almindeligt forekommende (præmis 6.7). Komitéen fandt endelig, at klagerens politiske aktiviteter og seneste tilbageholdelse i DR Congo sammenholdt med det faktum, at han var efterlyst i sit hjemland, var tilstrækkeligt til at konkludere, at han ved en tvangsmæssig udsendelse til sit hjemland ville være i en personlig risiko for at blive udsat for tortur (præmis 6.8). Komitéen fandt herefter, at en tvangsmæssig udsendelse af klageren til DR Congo ville udgøre en krænkelse af artikel 3 (præmis 7).

<http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/DER/G07/455/80/PDF/G0745580.pdf?OpenElement>

C.T og K.M mod Sverige (sag nr. 279/2005 af 22.01.2007)

Sagsfremstilling:

Den rwandanesiske statsborger C.T. indrejste i Sverige i oktober 2002 og søgte asyl. Hun henviste til, at hun og hendes broder i 2002 var blevet medlemmer af PDR-Ubuyanja og i april 2002 havde deltaget i et møde i partiet. Efter mødet blev partiets ledere arresteret. I maj 2002 blev C.T. og broderen arresteret. C.T. blev afhørt om sit og broderens tilhørsforhold til PDR-Ubuyanja og blev flere gange voldtaget under trusler om henrettelse. Som følge af voldtægterne blev hun gravid med sønnen K.M., som blev født efter indrejsen i Sverige.

De svenske myndigheder meddelte i marts 2004 C.T. og K.M. afslag på asyl med henvisning til troværdigheden af C.T.'s forklaring samt udviklingen i Rwanda efter valgene i 2003.

Påstanden:

C.T. gjorde gældende, at hun ved en udsendelse til Rwanda straks ville blive tilbageholdt og tortureret af den rwandanesiske militære efterretningstjeneste (DMI) på grund af sit medlemskab af PDR-Ubuyanja. Hun ville blive voldtaget igen og afhørt om sin flugt, og hun frygtede for både sønnens og sit eget liv. Hun gjorde endvidere gældende, at hun ville blive stillet for Gacaca-domstolene, fordi hun er hutu og var mistænkt for deltagelse i en massakre på et hospital i Kigali i 1994 i forbindelse med folkemordet.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav klageren medhold i hendes klage. Komitéen bemærkede for så vidt angår spørgsmålet om Gacaca-domstolene, der er nedsat for at prøve forbrydelser begået i forbindelse med folkedrabet i 1994, at frygten for en fremtidig retssag ikke i sig selv udgjorde en velbegrundet frygt for tortur. Komitéen bemærkede hertil endvidere, at den ikke ønskede at udtale sig om, hvorvidt Gacaca-domstolene opfyldte de internationale standarder for retfærdig rettergang (præmis 7.4).

Komitéen lagde herudover til grund, at klageren under sin tilbageholdelse var blevet voldtaget gentagne gange og dermed tidligere havde været udsat for tortur, og komitéen fandt det ubetvivleligt at lægge til grund, at sønnen var et resultat af voldtægterne og dermed en konstant påmindelse herom (præmis 7.5). Komitéen fandt endvidere, at der fortsat var etniske spændinger i Rwanda, hvilket bestyrkede sandsynligheden for, at klageren ville kunne blive udsat for tortur ved en tilbagevenden, og fandt herefter, at der forelå vægtige grunde til at antage, at klageren ville være i risiko for tortur, hvis hun blev sendt tilbage til Rwanda, og at en udsendelse derfor ville udgøre en krænkelse af artikel 3 (præmis 7.7).

Gamal El Rgeig mod Schweiz (sag nr. 280/2005 af 22.01.2007)Sagsfremstilling:

Den libyske statsborger Gamal el Rgeig indrejste i Schweiz i juni 2003 og søgte asyl. Han henviste til, at han i februar 1989 var blevet arresteret på grund af sine politiske aktiviteter, og at han de følgende seks år sad fængslet uden at blive tiltalt eller stillet for en dommer. Under fængslingen blev han flere gange udsat for mishandling og tortur. Efter løsladelsen i 1995 fortsatte de libyske sikkerhedsstyrker med at chikanere ham. Han blev ofte tilsagt til sikkerhedskontoret, hvor han blev truet og tortureret, og i 2000 brød nogle myndighedspersoner ind på hans bopæl for at konfiskere en computer. Efterfølgende blev han arresteret og tortureret flere gange, senest i 2002, hvor torturen var grovere end tidligere. I marts 2003 fik han oplysninger om, at én af hans venner, som havde været fængslet samtidig med ham, igen var blevet fængslet, fordi hans navn figurerede på en liste. El Rgeig var af den opfattelse, at han måtte stå på samme liste og udrejste derfor af Libyen via Egypten til Italien og videre til Schweiz, hvor han søgte asyl. Han fortsatte sine politiske aktiviteter i Schweiz, hvor han fik kontakt til forskellige organisationer og foreninger, som propagerede for menneskerettigheder i Libyen. Han henviste endvidere til, at han havde modtaget to breve fra sin familie i Libyen, hvoraf det fremgik, at sikkerhedsstyrkerne havde ledt efter ham adskillige gange og truet flere af hans familiemedlemmer, og at familien derfor var flyttet til en anden adresse. I marts 2004 meddelte de schweiziske myndigheder El Rgeig afslag på asyl med henvisning til, at de lagde hans forklaring om fængsling uden rettergang til grund, men ikke fandt det bevist, at han havde været tortureret og forfulgt efter løsladelsen i 1995.

Påstanden:

Gamal El Rgeig gjorde gældende, at Schweiz ved at udsende ham til Libyen ville krænke artikel 3, idet han ville blive udsat for tortur. Han gjorde endvidere gældende, at de schweiziske myndigheder ikke havde gjort sig bekendt med de nyeste rapporter fra de forskellige internationale observatører vedrørende fængslinger og tortur i Libyen, samt at han blev holdt under opsyn i Schweiz.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav klageren medhold i hans klage og fandt, henset til en af klageren fremlagt lægeerklæring om alvorlige eftervirkninger af den tortur, som han havde været udsat for, samt henset til vedvarende rapporter om den behandling, som aktivister udsættes for, når de tvangsmæssigt udsendes til Libyen, at Schweiz ikke havde fremlagt tilstrækkeligt overbevisende argumenter til at bevise et fuldstændigt fravær af risiko for, at klager ville blive udsat for tortur ved en tvangsmæssig tilbagesendelse til Libyen, hvorfor udsendelsen ville derfor udgøre en krænkelse af artikel 3 (præmis 7.4).

V.L. mod Schweiz (sag nr. 262/2995 af 22. 01. 2007)

Sagsfremstilling:

Den hviderussiske statsborger V.L. indrejste i Schweiz i december 2002 og søgte asyl sammen med sin ægtefælle, som samme dag var indrejst i Schweiz efter tidligere at have indgivet ansøgning om asyl i Belgien. V.L. og ægtefællen henviste til, at ægtefællen havde stillet op til lokalvalg i Hviderusland i 1995 og 2000, og at han i et brev til en avisredaktør havde kritiseret landets præsident. Han blev efterfølgende afhørt flere gange af såvel sikkerhedstjenesten som politiet og tillige angrebet af ukendte gerningsmænd i april 2000. Han blev af politiet rådet til at stoppe sine politiske aktiviteter og valgte derfor at forlade Minsk og opholde sig hos slægtinge frem til juni 2001, hvor han udrejste til Belgien og søgte asyl. Han fik afslag og rejste videre til Schweiz.

V.L. var efter ægtefællens udrejse blevet boende i Hviderusland, hvor hun ofte blev udspurgt af myndighederne om ægtefællens opholdssted og i september 2002 fik konfiskeret sit pas. Hun udrejste i december 2002 til Schweiz. De schweiziske myndigheder meddelte i august 2003 V.L. og ægtefællen afslag på asyl med henvisning til, at deres påstand om forfølgelse på grund af ægtefællens politiske aktiviteter ikke var troværdig. Endvidere fandtes en række dokumenter, som var fremlagt til sagen, ikke at kunne anses for at være ægte. I september 2004 blev deres anke afvist.

I oktober 2004 anmodede V.L. om genoptagelse og henviste til, at hun var blevet udsat for seksuelle overgreb af politiet i Hviderusland. Hun anmodede om at få vurderet sin sag alene, idet hun ikke længere samlevede med sin ægtefælle, som havde ydmyget hende, da hun havde fortalt ham om overgrebene, og opfordret hende til ikke at fortælle herom til de schweiziske myndigheder.

V.L. gjorde gældende, at hun før sin udrejse af Hviderusland var blevet afhørt og voldtaget af tre politimænd, som ville have oplysninger om ægtefællens opholdssted. De slog hende og indførte genstande i hende. En lægeundersøgelse foretaget i Hviderusland bekræftede, at V.L. havde mærker og skader på sine kønsdele. V.L. klagede efterfølgende til den ansvarlige for den afdeling, hvor de pågældende politimænd var ansat, hvorefter hun af flere politifolk blev truet til at trække sin klage tilbage. Endvidere opsøgte politiet ofte natligt hendes bopæl, som de ransagede, og en dag blev hun kidnappet af de samme politifolk, som tidligere havde voldtaget hende, og kørt til et øde sted, hvor de igen voldtog hende og truede med at lemlæste hende. I september 2002 blev hun indkaldt til politistationen, hvor hun fik frataget sit pas, hvorefter hun levede i skjul indtil udrejsen. V.L. gjorde gældende, at hun ikke tidligere havde omtalt voldtægterne på grund af pres fra ægtefællen, som imidlertid var forsvundet i oktober 2004, og hvis opholdssted nu var ukendt.

Påstanden:

Klageren gjorde gældende, at hun ved en tilbagevendende frygtede forfølgelse fra politiet i Hviderusland, hvilket aktualiserede spørgsmålet i henhold til artikel 3.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav klageren medhold i hendes klage og fandt, at en udsendelse til Hviderusland ville udgøre en krænkelse af artikel 3. Komitéen udtalte, at politiets seksuelle overgreb i denne sag udgjorde tortur, selvom den blev udført udenfor politiets egne faciliteter. Endvidere fandt Komitéen, at myndighederne i Hviderusland ikke havde efterforsket, retsforfulgt og straffet politiet for dets handlinger, hvilket forøgede risikoen for en mishandling af klager ved en tilbagevenden til Hviderusland. Der herskede derfor berettiget tvivl om, hvorvidt myndighederne ville træffe de nødvendige foranstaltninger til at beskytte klager mod yderligere overgreb (præmis 8.10).

S.P.A. mod Canada (sag nr. 282/2005 af 6. december 2006)Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger S.P.A. indrejste i Canada i september 2001 og søgte asyl. Hun henviste til, at hun havde arbejdet som sygeplejerske og underviser på universitetet. Én af hendes opgaver var at skaffe knogler og lig til brug for undervisningsformål. I slutningen af 1999 konstaterede hun, at de leverede knoglers kvalitet var meget ringe og viste tegn på skader før dødens indtræden. Hun påtalte dette overfor leverandøren og orienterede endvidere universitetets leder herom. Det næste sæt knogler, som hun modtog, var i perfekt stand, og hun fik senere oplyst, at de tidligere leverede knogler stammede fra anti-revolutionære grupper, mens de senest leverede stammede fra en armensk kirkegård og fra en bahai-kirkegård. S.P.A. diskuterede dette med magistraten for islamisk ret og blev beskyldt for at være anti-revolutionær. Samme aften blev hun arresteret i sit hjem og taget med til et kælderlokale hos efterretningstjenesten, hvor hun med bind for øjnene blev afhørt og beskyldt for at vanære den islamiske religion. Hun blev tortureret og slået, udsat for elektrochok og tvunget til at stå i timevis uden søvn.

Hun fik som følge heraf svære skader i hovedet, og blev derfor to måneder senere kørt til behandling på et hospital. På vej til hospitalet stoppede chaufføren bilen og forlod den ulåst, hvorpå det lykkedes S.P.A. at flygte hen til en bil, som stod parkeret i nærheden. Hun nåede at opgive navn og adresse til chaufføren, inden hun mistede bevidstheden, og vågnede senere op i byen Kermanshah, hvor hun tilbragte flere måneder i behandling hos personer, som hendes familie havde betalt for at tage sig af hende.

De rådede hende til at flygte ud af Iran og fik hendes pas fra familien og fik herefter via en smugler sendt hende til Dubai, hvorfra hun kom til Colombia. Her ønskede hun imidlertid ikke at blive og rejste derfor gennem flere forskellige lande, indtil hun i september 2001 endte i Canada, hvor hun søgte asyl. Hun fik efterfølgende at vide af familien i Iran, at myndighederne ledte efter hende og flere gange havde været på søsterens bopæl med arrestordrer, samt at de havde truet klagerens datter og spurgt efter hendes mand. I maj 2003 fik klageren afslag på asyl i Canada.

Påstanden:

S.P.A. gjorde gældende, at hun ved en tilbagevenden til Iran ville blive fængslet, tortureret eller slået ihjel, hvilket ville udgøre en krænkelse af artikel 3 og 16. Hun henviste til, at hun var en kendt modstander af regimet, at hun ikke havde efterkommet en indkaldelse til møde i retten, og at der derfor højst sandsynligt var udstedt en arrestordre på hende.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klageren medhold i hendes klage. Komitéen bemærkede, at klageren både havde fremlagt indkaldelser til retten, og dokumenter, som bekræftede hendes ansættelse på universitetet, men fandt ikke, at klageren havde oplyst tilstrækkeligt detaljeret eller fremlagt fornødne beviser til at flytte bevisbyrden. Komitéen lagde særligt vægt på, at klageren ikke havde fremlagt tilstrækkeligt bevis for eller oplyst de fornødne detaljer omkring sin tilbageholdelse eller flugt. Endvidere havde hun ikke kunnet give en overbevisende forklaring på sin manglende evne eller mulighed for at gengive særlige detaljer om for eksempel hendes over tre måneder lange ophold i Kermanshah og navnene på dem, der hjalp hende til at flygte.

Komitéen fandt endvidere, at hun ikke havde kunnet give en troværdig forklaring på sin rejse gennem syv lande, herunder visse asyllande, før hun endelig indgav ansøgning om asyl i Canada. Komitéen fandt herefter ikke, at klageren havde kunnet godtgøre, at hun personligt ville være i en reel og umiddelbar risiko for tortur ved en tilbagevenden til Iran, hvorfor udsendelse til Iran ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 (præmis 7.5).

N.Z. S mod Sverige (sag nr. 277/2005 af 29. november 2006)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger N.Z.S indrejste i Sverige i april 2002 og søgte to dage efter indrejsen asyl. Han henviste til, at han i 1997 havde skændtes med en mullah efter en fredagsbøn. N.Z.S. blev efterfølgende overfaldet og slået af civilklædt politi og næste dag arresteret og bragt til sikkerhedspolitiets station, hvor han blev tilbageholdt i to måneder. Han blev afhørt og udsat for tortur med det formål at få ham til at tilstå sin modstand mod regimet og at få oplysninger om de personer eller organisationer, som var ansvarlige for mordet på en imam syv år tidligere. Efter to måneders tilbageholdelse blev han under trusler om tortur tvunget til at underskrive en tilståelse af ukendt indhold. Han fik efterfølgende at vide, at han havde tilstået at have været aktiv imod regimet og blev derpå, uden rettergang, idømt 28 måneders fængsling og tvangsarbejde.

Under den efterfølgende fængsling blev han flere gange udsat for slag og skin-henrettelser og tvunget til at se andre fanger blive henrettet. Han blev løsladt i august 2000 efter at være blevet tvunget til at underskrive en erklæring om, at han ville afholde sig fra deltagelse i aktiviteter mod regimet.

I februar 2002 deltog han i en demonstration, hvor mange udtrykte utilfredshed med regeringen. Demonstrationen blev med vold opløst af myndighederne, og nogle dage senere hørte N.Z.S., at alle deltagere i demonstrationen var ved at blive arresteret én efter én. En aften blev hans bopæl angrebet, men det lykkedes ham at flygte ud af bagdøren og søge tilflugt i en by på grænsen til Aserbajdsjan. Med hjælp fra en agent blev han smuglet til Sverige, hvortil han ankom den 28. april 2002, og hvor han ifølge aftalen med agenten skulle mødes med en kontakt i lufthavnen i Stockholm, som skulle hjælpe ham med at søge asyl. Den pågældende tog imidlertid hans dokumenter og forsvandt. To dage senere, den 30. april 2002, indgav N.Z.S. ansøgning om asyl. Han blev afhørt og fremlagde endvidere to lægeerklæringer, som bekræftede, at han havde mærker efter tortur og havde psykiske lidelser og søvnbesvær.

I september 2003 fik N.Z.S. afslag på asyl med henvisning til, at hans forklaring ikke forekom troværdig, at han ikke straks havde indgivet ansøgning om asyl ved indrejsen i Sverige, samt at man ikke fandt, at han efter sin løsladelse var af interesse for de iranske myndigheder, ligesom han ikke kunne antages at tilhøre nogen af de grupper, som var i myndighedernes søgelys som følge af

demonstrationerne i 2002. Under ankesagen fremlagde N.Z.S. en udskrift af sin straffeattest, hvoraf det fremgik, at han havde været fængslet i 28 måneder og løsladt efter at have underskrevet en erklæring om at holde sig fra modstand mod regimet, samt at han var eftersøgt og ville blive stillet for retten, når han blev fundet.

Påstanden:

N.Z.S. gjorde gældende, at de svenske myndigheder havde truffet deres beslutning ud fra generelle baggrundsoplysninger uden at se på hans konkrete anbringender og i stedet havde vurderet hans troværdighed ud fra det forhold, at han var blevet løsladt fra fængslet. Han gjorde endvidere gældende, at der var en trykfejl i den fremlagte straffeattest, således at tidsperioden for hans tilbageholdelse blev forskudt med 10 år, hvorpå de svenske myndigheder havde konkluderet, at han ikke længere kunne antages at være i de iranske myndigheders søgelys. Han gjorde herudover gældende, at han ved en tvangsmæssig udsendelse til Iran på ny ville blive udsat for tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klageren medhold i hans klage. Komitéen bemærkede, at klager ikke havde kunnet fremskaffe bevis for udførelsen af nogen politisk aktivitet af en sådan betydning, at denne kunne antages at ville være af interesse for de iranske myndigheder. Komitéen fandt heller ikke, at klageren havde fremlagt andre håndgribelige beviser for, at han fortsat ville være i en individuel risiko for tortur ved en tilbagevenden til Iran, og fandt derfor ikke, at hans udsendelse til Iran ville udgøre en krænkelse af artikel 3 (præmis 8.7).

M.R.A. mod Sverige (sag nr. 286/2006 af 22. november 2006)

Sagsfremstilling:

Den irakiske statsborger M.R.A. indrejste i Sverige i september 1999 og søgte asyl. Han henviste til, at han tilhørte en undertrykt familie i Irak, og at to af hans brødre havde forladt Irak og dermed var stemplet som forrædere, hvilket bragte M.R.A. i myndighedernes søgelys. I perioden januar – november 1983 havde han været tilbageholdt. Han oplyste efterfølgende, at han i 1992 havde meldt sig til Iraqi National Congress og havde været involveret i forsøget på dannelsen af en ny regering i Salah Al-Din.

I maj 2000 blev han meddelt afslag på asyl samt at han skulle udsendes til Nederlandene i medfør af Dublin-konventionen.

I juni 2000 blev klageren arresteret af svensk politi efter mistanke om indsmugling af heroin og blev i marts 2001 idømt 8 års fængsel og udvisning af Sverige til Nederlandene. I marts 2003 gjorde klageren gældende, at han ikke ville kunne opnå indrejse i Nederlandene og derfor ville blive udsendt til Irak, hvor han ville være i risiko for dødsstraf på grund af en familie-fejde. Klagen blev afvist og i december 2004 indgav M.R.A. en ny asylansøgning, hvori han gjorde gældende, at han ville blive anset som israelsk spion af de irakiske myndigheder, at det var almindeligt kendt i Irak, at han var konverteret til jødedommen, og at der derfor var udstedt en fatwa mod ham. Han begrundede dette med, at han i 1995 udrejste af Irak til Libanon, hvor han blev anerkendt som flygtning af UNHCR. På grund af flygtningenes svære vilkår i Libanon udrejste han i 1997 af Libanon med en båd, som kæntrade, hvorefter klageren blev samlet op af israelere og søgte asyl i Israel. Herudover henviste M.R.A. til den ekstremt voldelige og ustabile situation i Irak, hvor det ville være usandsynligt, at han ville kunne opnå beskyttelse fra myndighederne.

I januar 2005 afviste de svenske udlændingemyndigheder klagerens asylansøgning med henvisning til, at situationen i Irak ikke i sig selv var asylbegrundende, og at der ikke var andre grunde til at meddele ham opholdstilladelse af humanitære eller andre årsager. Herudover henviste myndighederne til, at de påberåbte forhold lå næsten 10 år tilbage i tiden og derfor ikke længere var egnet til at skabe opmærksomhed fra befolkningen generelt eller fra religiøse sammenslutninger i Irak, at klageren ville kunne søge beskyttelse hos lokale myndigheder, og at han derfor ikke havde behov for beskyttelse i Sverige.

Påstanden:

M.R.A. gjorde gældende, at hans udsendelse til Irak ville udgøre en krænkelse af artikel 3, idet han nærede stærk frygt for at blive straffet med døden eller udsat for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling på grund af den generelle situation i Irak, samt på grund af de udstedte fatwaer mod jøder og det faktum, at han havde søgt asyl i Israel og var blevet beskyldt for at have samarbejdet med jøderne.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klager medhold i hans klage. Komitéen bemærkede, at klagerens påstande om, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for tortur, var baseret på den omstændighed, at han skulle have søgt asyl i Israel i 1997, at han var blevet beskyldt for at være konverteret til jødedommen eller have samarbejdet med jøderne, samt den generelle situation i Irak.

Komitéen lagde herefter vægt på, at klageren reelt ikke var konverteret til jødedommen, og at der ikke var fremlagt beviser for, at han i Irak ansås for at være konverteret eller at have søgt asyl i Israel (præmis 7.5). Komitéen fandt herefter ikke at klagers udsendelse til Irak ville medføre en krænkelse af artikel 3.

Mehdi Zare mod Sverige (sag nr. 256/2004 af 17.05.2006)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger Mehdi Zare indrejste i Sverige i januar 2002 og søgte asyl. Han henviste til, at han havde været aktivt medlem af det iranske socialist parti og var partiets repræsentant i byen Faza samt at han havde udført forskellige parti-aktiviteter, herunder at distribuere flyveblade og andet politisk materiale, arrangeret møder og lejet mødelokaler. Hans svoger var et aktiv medlem af partiet SPI i Mashad. Mehdi Zare var gift med datteren af en islamisk præst. Han lejede en lejlighed i Shiraz, hvor hans søster og svoger kunne leve skjult, men hans hyppige besøg hos dem fik hans kones familie til at mistænke ham for at have en affære. Da han ikke kunne afsløre sin søster og svoger og ikke kunne forklare sit hyppige fravær fra hjemmet, blev han derfor skilt fra sin hustru i august 2001. Hustruens familie anmeldte ham til myndighederne og oplyste, at han ofte besøgte en mistænkelig adresse i Shiraz, var i besiddelse af en parabol-antenne og ofte drak alkohol.. Under en efterfølgende ransagning på bopælen fandt myndighederne både en parabol-antenne og alkohol. Mehdi Zare blev anholdt og slået og dømt til 140 piskeslag. Han blev løsladt mod kaution tre dage inden straffen skulle eksekveres. Samme dag hørte han fra en ven, at myndighederne havde kendskab til hans politiske aktiviteter og han forlod derfor Faza og rejste til Shiraz, hvor han dagen efter fik at vide af naboerne i Faza, at myndighederne havde ransaget hans bopæl og lukket hans forretning, hvorpå han besluttede sig for at flygte ud af landet.

De svenske myndigheder meddelte ham i juni 2004 endeligt afslag på asyl. De lagde i denne forbindelse vægt på klagers skiftende forklaringer under sagens behandling, samt at de ikke fandt at kunne lægge til grund, at han skulle være blevet idømt en straf på 140 piskeslag, idet det fremgik af baggrundsoplysningerne, at straffen for hans forseelse var bødestraf. Klager havde i løbet af sagens behandling endvidere klaget over tolkningen hos Migrationsverket og havde i forbindelse med sagens behandling i det svenske flygtningenævn fremlagt en række dokumenter, som nævnet dog ikke fandt at kunne lægge til grund og derfor afviste hans klage.

Påstanden:

Klager gjorde gældende, at Sverige ville krænke artikel 3 ved at udsende ham til Iran, idet han var i en reel og personlig risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden på grund af sine tidligere politiske aktiviteter, samt at straffen på 140 piskeslag ville blive eksekveret. Klager gjorde endvidere gældende, at de svenske myndigheder ikke havde behandlet hans sag objektivt og upartisk.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klager medhold i hans klage og fandt ikke, at Sverige ville krænke artikel 3 ved at udsende klageren til Iran. Komitéen bemærkede, at de svenske myndigheder, efter at have indhentet ekspertvurderinger fra konsulatet i Teheran, havde afvist de af klager fremlagte dokumenter som falske, og at klager ikke havde kunnet modbevise dette. Komitéen bemærkede endvidere, for så vidt angik klagers politiske aktiviteter, at han ikke havde kunnet fremlægge bevis for politiske aktiviteter af en sådan betydning, at det måtte antages at kunne tiltrække de iranske myndigheders interesse. Komitéen fandt herefter ikke, at klager havde kunnet godtgøre, at der ville være vægtige grunde til at antage, at han ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for tortur.

MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005)

Sagsfremstilling:

Statsborgeren i Bangladesh, M.S.H. indrejste i Sverige i maj 2000 og indgav ansøgning om asyl. Han henviste som sit asylmotiv til, at han siden 1990 havde været et aktivt medlem af Bangladesh Freedom Party (herefter Freedom Party) og assisterende sekretær for partiet på Titumir College siden 1995. Hans aktiviteter bestod i indkaldelse til møder og massedemonstrationer. Klager gjorde til støtte for sit asylmotiv gældende, at han efter en demonstration i august 1996 var blevet arresteret og tilbageholdt på en lokal politistation i 11 dage. Under tilbageholdelsen blev han udsat for tortur og udspurgt om andre medlemmer af partiet. Han blev løsladt på betingelse af, at han ophørte med sine politiske aktiviteter for partiet. Klager fortsatte imidlertid sine politiske aktiviteter for partiet og modtog i januar 1997 dødstrusler fra medlemmer af Awami League. Efter en stor Freedom Party-demonstration i marts 1999 blev han arresteret og tilbageholdt i 7 dage, hvorunder han atter blev udsat for tortur. Han blev løsladt efter at have underskrevet en erklæring om, at han ville ophøre med sine politiske aktiviteter, og blev af politiet truet med, at han ville blive skudt, hvis han brød dette løfte. I januar 2000 deltog Freedom Party sammen med tre andre partier i en demonstration. Kort efter hørte klager fra sine forældre, at han med urette var blevet sigtet efter Public Safety Act for illegal besiddelse af våben, for at have kastet med bomber og for at forstyrre den offentlige orden. Klager valgte herefter at flygte fra Bangladesh af frygt for tilbageholdelse og tortur.

I december 2001 fik klager afslag på asyl med henvisning til, at Awami League ikke længere var ved magten. Under sagens behandling i appelinstansen gjorde klager gældende, at der trods ændringerne i den politiske situation fortsat i vidt omfang fandt tortur sted i Bangladesh.

Appelinstansen lagde til grund, at klager tidligere havde været udsat for tortur i Bangladesh, men afviste i marts 2003 klagen med henvisning til, at den generelle menneskerettighedssituation i Bangladesh ikke i sig selv medførte, at der var vægtige grunde til at antage, at klager ved en tilbagevenden ville være i risiko for tortur eller anden nedværdigende behandling.

Klager indgav i marts 2003 på ny ansøgning om asyl og fremlagde i denne forbindelse bevis for, at han havde været udsat for tortur og led af PTSD. Endvidere fremlagde klager en rapport fra det svenske Udenrigsministerium fra 2002, hvoraf det fremgik, at tortur fortsat var vidt udbredt i Bangladesh. Klager gjorde herefter gældende, at han var i risiko for at blive udsat for tortur ved tilbagevenden til Bangladesh. I maj 2003 fik klager afslag med henvisning til, at han ikke havde fremlagt oplysninger, som kunne begrunde en ændret vurdering af den tidligere truffe afgørelse.

Påstanden:

Klager gjorde gældende, at hans udsendelse til Bangladesh ville udgøre en krænkelse af artikel 3, idet der var vægtige grunde til at antage, at han ville blive udsat for tortur eller anden nedværdigende behandling i Bangladesh. Han gjorde endvidere gældende, at selvom Awami League ikke længere var ved magten, var Freedom Party også i opposition til den nuværende regering og at ændringerne i den politiske situation, siden han havde forladt landet, ikke mindskede risikoen for mishandling ved en tilbagevenden. Han gjorde endvidere gældende, at han i oktober 2003 havde talt med sin mor, som havde fortalt ham, at politiet havde opsøgt bopælen for at lede efter ham og ikke havde troet på hende, da hun fortalte dem, at han ikke længere var i landet.

De svenske myndigheder gjorde gældende, at selvom den generelle menneskerettighedssituation i Bangladesh var problematisk, var situationen forbedret. Da det svenske Flygtningenævnet i oktober 2002 var i Bangladesh, konkluderede de, at der ikke fandt institutionaliseret forfølgelse sted i Bangladesh og at politisk forfølgelse af personer på græsrodsniveau var sjældent forekommende. Endvidere gjorde de svenske myndigheder gældende, at klager ikke havde fremlagt beviser for, at han var sigtet efter Public Safety Act, samt at denne lov var blevet ophævet i april 2002. De svenske myndigheder henviste endvidere til, at de havde stor erfaring med behandling af asylsager fra Bangladesh.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klager medhold i hans klage. Komitéen udtalte, at det forhold, at klager to gange tidligere havde været udsat for tortur i Bangladesh, var ét af de forhold, som skulle tages i betragtning ved vurderingen af, hvorvidt en person ville være i risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Komitéen skulle i denne forbindelse tage i betragtning, hvorvidt torturen var sket for nylig og under omstændigheder, som var relevante i den fremherskende politiske situation i det pågældende land.

I denne sag havde klager været udsat for tortur i 1996 og 1999, hvilket ikke kunne betegnes som værende i nyere tid, og den var foregået under helt andre politiske omstændigheder, nemlig da Awami League var ved magten, og var ifølge klager udført med det formål at komme Freedom Party til livs. Komitéen udtalte endvidere, at den generelle menneskerettighedssituation i Bangladesh og rapporterne om, at tortur var vidt udbredt, ikke i sig selv kunne medføre, at der ville

være vægtige grunde til at antage, at klager ved en tilbagevenden ville være i personlig risiko for tortur.

Komitéen udtalte endvidere, at klagers frygt for tortur var begrundet i, at han tidligere havde været udsat for tortur på grund af sit medlemskab af Freedom Party og at han risikerede at blive fængslet og tortureret ved en tilbagevenden på grund af de påståede sigtelser imod ham. Komitéen fandt i denne forbindelse ikke, at klager, set i lyset af den aktuelle politiske situation i Bangladesh, stadig ville være i risiko for tortur blot på grund af sit ikke-profilerede medlemskab af Freedom Party. Komitéen udtalte vedrørende sigtelserne mod klager, at klager ikke havde fremlagt beviser for sin påstand, og at de svenske myndigheder havde henvist til, at loven, som han var tiltalt efter, var blevet ophævet, hvorefter komitéen ikke fandt, at klager risikerede fængsling ved en tilbagevenden. Komitéen fandt herefter, at udsendelsen af klager til Bangladesh ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3.

M.C.M.V.F og familie mod Sverige (sag nr. 237/2003 af 12.12.2005).

Sagsfremstilling:

M.C.M.V.F, statsborger i El Salvador, indrejste første gang i Sverige med sin familie i marts 2001 og søgte asyl. Hun henviste til, at hun havde været leder af guerilla-bevægelsen FMLN's kvindeafdeling i det østlige San Salvador og at hun som følge heraf i november 1989 var blevet tilbageholdt af politiet i 40 dage, hvorunder hun var blevet udsat for tortur. Efter løsladelsen i december 1989 levede hun i skjul. I 1990 blev hun forsøgt kørt ned af en bil og modtog telefoniske dødstrusler. Hendes ægtefælle søgte derfor om asyl på den svenske ambassade, men under sagens behandling blev M.C.M.V.F. i juni 1991 atter tilbageholdt af politiet og udsat for tortur. Hun blev løsladt i slutningen af juli 1991 og anmeldte ikke forholdet af frygt for yderligere overgreb. Hun levede herefter i skjul med sin familie og forsøgte at kontakte den svenske ambassade, men deres asylansøgning var i mellemtiden bortfaldet.

Efter indgåelsen af fredsaftalerne i 1992 blev M.C.M.V.F. involveret i stiftelsen af det politiske parti FMLN og i 1996 stillede hun op til kommunalvalget i San Salvador.

I slutningen af 1999 begyndte familien igen at modtage dødstrusler, efter at ægtefællen, som var journalist, havde offentliggjort en artikel om organiseret kriminalitet, som kompromitterede tidligere politimænd og militærpersoner. Familien tog derfor ophold et andet sted, men deres nye bopæl blev ødelagt af et jordskælv i januar 2001, hvorefter de flygtede til Sverige, hvor de søgte asyl.

De svenske myndigheder afviste asylansøgningen med henvisning til, at menneskerettighedssituationen i El Salvador var forbedret og at dødstruslerne mod familien var ophørt i 2000. I marts 2003 blev de udsendt til El Salvador.

I maj 2003 indrejste de igen i Sverige og indgav ansøgning om asyl. M.C.M.V.F. henviste denne gang til, at hun og datteren kort efter indrejsen i El Salvador i marts 2003 var blevet tvunget ind i en bil af bevæbnede mænd, som foregav at henrette dem, gennemrodede deres ejendele og efterlod dem et øde sted. Endvidere blev familiens naboer opsøgt og udspurgt om familien, som blev omtalt som kommunister. Ægtefællen meldte episoden til politiet, som registrerede den som væbnet røveri.

Familien udrejste derefter igen til Sverige og søgte asyl. I juli 2003 blev de meddelt endeligt afslag på asyl. De svenske myndigheder begrundede afslaget med, at der siden fredsaftalen i 1992 var sket en markant forbedring af respekten for menneskerettigheder i El Salvador.

Påstanden:

M.C.M.V.F. gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, såfremt familien blev udsendt til El Salvador, idet de der risikerede at blive dræbt eller udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke M.C.M.V.F. medhold i klagen. Komitéen bemærkede hertil, at den tortur, som hun var udsat for i 1989 og 1991, var begrundet i en intern væbnet konflikt og fandt sted på et tidspunkt, hvor der i El Salvador var et mønster af massive og alvorlige menneskerettighedskrænkelser. Komitéen bemærkede endvidere, at situationen i El Salvador var forbedret efter fredsaftalerne i 1992, og at FMLN nu var et politisk parti, som ved valget i 2003 havde vundet flertallet af pladserne i parlamentet. Komitéen fandt det ikke sandsynliggjort, at episoden i 2000 og 2003 havde forbindelse til hverken klagers eller ægtefællens tidligere politiske aktiviteter, ligesom komitéen heller ikke fandt, at klager havde fremlagt bevis for, at disse episoder kunne tilskrives statslige myndigheder eller grupper, som handlede på statens vegne eller under statens kontrol. Komitéen fandt herefter ikke, at klager eller nogen i hendes familie ville være i reel, personlig risiko for tortur ved udsendelse af Sverige og udvisningen af familien til El Salvador ville derfor ikke medføre krænkelse af artikel 3.

S.S.S. mod Canada (sag nr. 245/2004 af 05.12.2005)

Sagsfremstilling:

Den indiske statsborger S.S.S. indrejste i Canada i juli 2000 og søgte asyl. Han henviste til, at han var sikh fra Punjab-provinsen og siden juni 1996 havde været medlem af Akali Dal Badal-partiet. Han havde propaganderet for partiet i forbindelse med valget i februar 1997 og havde herudover organiseret møder og talt mod regeringens politik. I april 1999 blev han arresteret og udspurgt om sine egne, en fætters og andre militante sikhers aktiviteter. Han blev udsat for tortur under tilbageholdelsen og blev løsladt efter 9 dage mod betaling af en kaution på 50.000 rupies. Politiet opsøgte efterfølgende flere gange hans bopæl, hvor de modtog bestikkelse og udspurgte ham om fætteren og andre militante. I juli 2000 indsamlede S.S.S. og flere andre penge til efterladte familier efter dræbte sikh-militanter. Da politiet begyndte at arrestere de personer, som havde hjulpet til ved indsamlingen, flygtede S.S.S. til New Delhi, hvorfra han udrejste til Canada. Han fandt efterfølgende ud af, at politiet havde opsøgt hans bopæl, slået hans hustru og tilbageholdt hende i 5-6 timer.

De canadiske myndigheder meddelte S.S.S. afslag på asyl og lagde ved afgørelsen vægt på, at S.S.S. i 1998 var indrejst i Canada på visum for at deltage i sin fars begravelse, hvorefter han var returneret til Indien uden at indgive ansøgning om asyl i Canada, samt at han i juli 2000 atter var indrejst til Canada på visum, fordi hans mor skulle opereres og først indgav ansøgning om asyl i september 2000.

Påstanden:

S.S.S. gjorde gældende, at de canadiske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Indien, idet han dér risikerede tortur, fængsling eller døden.

Komitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke S.S.S. medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at der forelå rapporter, som bekræftede, at tortur fandt sted i politiets varetægt i Punjab-provinsen, samt at S.S.S. havde fremlagt bevis for, at han i forbindelse med tilbageholdelsen i 1999 havde været udsat for tortur, men at dette ikke i sig selv betød, at han 6 år senere stadig ville være i risiko for tortur, hvis han blev udvist til Indien. Endvidere bemærkede komitéen, at det parti, som klager tidligere havde opponeret imod, ikke længere var ved magten i Punjab-provinsen. Komitéen fandt endvidere, at klager ikke havde godtgjort, at han var så højt profileret, at det ville være umuligt for ham at leve i fred uden risiko for tortur i andre dele af Indien. Komitéen bemærkede for så vidt angår artikel 16, at den eventuelle forværring i klagers helbredstilstand, som en udvisning måske kunne medføre, ikke lå inden for rammerne af artikel 16, ligesom komitéen ikke fandt, at udvisningen til Indien, selvom denne kunne udløse subjekt frygt, faldt inden for grænserne for artikel 16.

S, P og K mod Schweiz (sag nr. 231/2003 af 29.11.2005)

Sagsfremstilling:

De sri lankanske statsborgere S, dennes søster P og dennes datter K indrejste i Schweiz i april 1997 og søgte asyl. De henviste til, at S og P's bror i 1992 var blevet dræbt, fordi han af myndighederne blev mistænkt for at være JVP-aktivist. Politiet nægtede at efterforske drabet og klagerne fik, da de insisterede herpå, at vide, at det ville være bedst for dem selv at lade sagen ligge. I 1993 flygtede klagerne på grund af presset fra myndighederne til en anden by. I 1994 blev P's ægtefælle arresteret på sin bopæl, idet han var deserteret fra den sri lankanske hær. P henvendte sig til myndighederne for at finde ud af, hvor ægtefællen var tilbageholdt, men myndighederne benægtede, at han skulle være i deres varetægt og beskyldte P for at skjule ægtefællen. P valgte efter chikane fra myndighederne at leve i skjul. I juni 1995 blev S arresteret uden at blive oplyst om årsagen til arrestationen. Han blev udspurgt om sin svoger og sin afdøde bror og dagligt udsat for tortur. Han blev efterfølgende sigtet for væbnet røveri og løsladt i december 1995 mod meldepligt hver 14. dag. På grund af frygten for at blive tilbageholdt valgte S sammen med P og dennes datter K at flygte i marts 1997.

I november 1998 fik P besked om, at hendes ægtefælle havde søgt asyl i Schweiz.

Parret blev skilt i oktober 1999. I december 1998 blev de meddelt afslag på asyl. De schweiziske myndigheder lagde vægt på, at S havde fremlagt en løsladelseskvittering, som var blevet ægthedsvurderet og fundet falsk, samt at der var uoverensstemmelser mellem P's og ægtefællens forklaringer. Endvidere lagde de schweiziske myndigheder vægt på, at P havde forladt Sri Lanka før sin ægtefælle, selvom det var ham, som var i myndighedernes søgelys, samt at desertering ifølge baggrundsoplysningerne sjældent førte til forfølgelse af familiemedlemmer.

Påstanden:

Klagerne gjorde gældende, at kombinationen af deres afdøde brors medlemskab af JVP, deres bestræbelser for at få efterforsket hans død, den tortur og straffesag, som S var udsat for, samt P's ægtefælles årelange forsvinden og deres lange ophold i Schweiz, hvor srilankanske

oppositionsgrupper traditionelt er aktive, ville medføre, at de var i høj risiko for at blive udsat for tortur ved udsendelse til Sri Lanka, hvilket ville medføre en krænkelse af artikel 3.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klagerne medhold i deres klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at de seneste baggrundsoplysninger om menneskerettighedssituationen i Sri Lanka viste, at der fortsat fandt tortur sted i politiets varetægt og at klager herover som oftest ikke blev efterforsket tilstrækkeligt. Komitéen bemærkede endvidere, at S ikke havde kunnet fremlægge beviser for, at han i 1995 havde været udsat for tortur, og selvom det lagdes til grund, at han var blevet udsat for tortur, lå dette forhold tilbage i tiden. Den afdøde brors aktiviteter og død lå tilbage til 1992 og var derfor ikke relevant i denne sammenhæng. Komitéen bemærkede for så vidt angik de af klagerne fremlagte dokumenter, at selvom disse blev anset for at være ægte, kunne det ud fra dokumenterne alene lægges til grund, at S var blevet tilbageholdt og løsladt mod kautions og at han efterfølgende in absentia blev dømt for væbnet røveri. Den kendsgerning, at S ville blive arresteret, sigtet og måske dømt i Sri Lanka, ville ikke i sig selv være tortur i artikel 1's forstand eller medføre, at der var vægtige grunde for at antage, at klagerne ville være i risiko for tortur, hvis de blev udsendt til Sri Lanka.

T.A. mod. Sverige (sag nr. 226/2003 af 27. maj 2005)

Sagsfremstilling:

Statsborgeren i Bangladesh T.A. indrejste sammen med sin datter i Sverige den 13. oktober 2000 på turistvisum for at besøge klagerens derboende søster. Den 9. november 2000 indgav T.A. ansøgning om asyl. Klageren henviste som sit asylmotiv til, at hun i 1994 var blevet aktivt medlem af Jatiya Party, som ægtefællen også var aktiv i. I 1996 blev hun sekretær for kvindeafdelingen i Mirpur Thana, hvor hendes opgaver bestod i information om partiets arbejde, tale ved møder og deltagelse i demonstrationer. Efter partiets opsplittning i 1999 forblev hun og ægtefællen i Ershad-fraktionen. Klageren gjorde til støtte for sit asylmotiv gældende, at hun i september 1999 var blevet tilbageholdt et døgn af politiet i forbindelse med en demonstration og i forbindelse med tilbageholdelsen udsat for overgreb, samt at hun og ægtefællen i november 1999 var blevet overfaldet af medlemmer af Awami League, som anklagede ægtefællen for drab på et af deres medlemmer. Ægtefællen gik herefter i skjul. I løbet af 2000 blev klagerens hjem ransaget af medlemmer af Awami League, der søgte efter ægtefællen. Klageren anmeldte forholdet til politiet, som nægtede at efterforske sagen, fordi gerningsmændene tilhørte Awami League. Klageren og datteren blev i august 2000 arresteret af politiet i samarbejde med medlemmer af Awami League. Under tilbageholdelsen blev klageren udsat for tortur og voldtægt og løsladt mod at underskrive en erklæring om at stoppe sine politiske aktiviteter og forblive i byen.

Klageren fik afslag på asyl med henvisning til, at handlingerne mod klageren ikke kunne tilskrives staten, men måtte anses for at være handlinger begået af individuelle politifolk. Der blev endvidere lagt vægt på, at Jatiya Party var i alliance med Bangladesh Nationalist Party (BNP), som på tidspunktet for afgørelsen sad i regering.

Under sagens behandling i appelinstansen gjorde klageren gældende, at Ershad-fraktionen ikke var i koalition med BNP og at lederen af fraktionen havde forladt Bangladesh. Appellinstansen afviste klagen med henvisning til, at torturen ikke kunne tilskrives staten, at klageren havde arbejdet som almindeligt medlem for et legalt parti og at der som følge af det politiske skifte i Bangladesh ikke

var væsentlige grunde til at antage, at hun ville blive arresteret og tortureret ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Påstanden:

Klageren gjorde gældende, at der forelå væsentlige grunde til at antage, at hun ville blive udsat for tortur ved tilbagesendelse til Bangladesh. Hun henviste til, at det forhold, at der efter hendes udrejse var kommet en ny regering til magten i hjemlandet, ikke ændrede på dette forhold, idet personer, der havde været under falsk anklage som følge af deres politiske aktiviteter, stadig risikerede at blive arresteret og udsat for tortur, samt at hun tilhørte en fraktion af Jatiya partiet, som var i opposition til den aktuelle regering i Bangladesh. Hun henviste endvidere til baggrundsoplysningerne om landet, hvoraf det fremgik, at regeringen tillod politiet at udøve tortur.

De svenske myndigheder gjorde gældende, at selvom den generelle menneskerettighedssituation i Bangladesh var problematisk, var der sket forbedringer i de seneste år. I 2001 genvandt BNP magten og der forelå ikke oplysninger om tortur eller voldtægt i politiets varetægt i 2001. De svenske myndigheder henviste endvidere til, at Jatiya Party vandt flere sæder i parlamentet ved valget i oktober 2001, at Awami League måtte anses for en ikke-statslig enhed, og at en eventuel forfølgelse fra deres side ville være lokaliseret og klageren derfor kunne flytte til et andet sted i landet, samt at eftersom Awami League ikke længere sad i regering, var der ikke nogen grund for klageren til at frygte forfølgelse fra politiet. Herudover havde klageren ikke haft nogen ledende position i Jatiya partiet. Endelig havde klageren kunnet få udstedt et pas på et tidspunkt, hvor hun ifølge sine egne oplysninger levede i skjul.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav klageren medhold i hendes klage. Komitéen udtalte, at klageren tilhørte en fraktion af Jatiya Party, som var i opposition til det regerende parti, og at politiske modstandere jævnligt udsættes for tortur fra myndighedspersoner. Komitéen henviste endvidere til, at den udførte tortur ikke alene måtte anses for at være påført som en straf for klagerens politiske aktiviteter, men også som gengældelse for ægtefællens politiske aktiviteter. Komitéen lagde endvidere vægt på, at ægtefællen fortsat opholdt sig i skjul, at torturen ikke lå langt tilbage i tid og var dokumenteret, samt at klageren fortsat var eftersøgt af politiet i Bangladesh.

Komitéen fandt herefter, at der var væsentlige grunde til at antage, at T.A. ville blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til Bangladesh og at udvisningen af hende derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

[http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/\(Symbol\)/4b2d33a0b444041dc12570200051c5a1?Opendocument](http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/(Symbol)/4b2d33a0b444041dc12570200051c5a1?Opendocument)

Ruben David mod Sverige (sag nr. 220/2002 af 17. maj 2005)

Sagsfremstilling:

Ruben David, statsborger i Bangladesh, indrejste i Sverige den 5. februar 2000 og indgav ansøgning om asyl. Han henviste som sit asylmotiv til, at han var forfulgt i hjemlandet på grund af sin kristne tro og sine aktiviteter i Bangladesh Freedom Party (BFP), samt at han var blevet idømt livsvarigt fængsel for mord og antistatslige aktiviteter og som følge heraf ville blive arresteret, hvis han vendte tilbage til Bangladesh. Klageren henviste til støtte for sit asylmotiv endvidere til, at han i 1988 var blevet rekrutteret af oppositionspartiet BFP og var politisk aktiv for partiet fra 1990 til

1996. I 1995, mens Bangladesh Nationalist Party (BNP) var ved magten, blev han tilbageholdt i 5 dage anklaget for antistatslige aktiviteter. Han ophørte med sine aktiviteter i 1996, hvor Awami League kom til magten. I løbet af 1998 og 1999 søgte politiet efter ham flere gange, idet han var anklaget for mord og antistatslige aktiviteter. I 1999 blev hans bror tilbageholdt og tortureret i 2 dage, da politiet ikke fandt klageren hjemme. Ligeledes i 1999 blev klageren overfaldet af medlemmer af Awami League. Efterfølgende blev klageren angiveligt dømt i overensstemmelse med de nævnte anklager.

Den 27. marts 2001 fik klageren afslag på asyl. Den 18. juni 2001 oplyste klageren på mødet i appelinstanten, at han under en tilbageholdelse i 1997 eller 1998 var blevet udsat for tortur og voldtægt og efterfølgende havde modtaget behandling under politiets overvågning. Han blev løsladt efter at moderen havde lovet, at han ville melde sig ind i Awami League. Der forelå endvidere medicinske oplysninger, som bekræftede de angivne overgreb og fastslog at klageren som følge heraf led af PTSD og var selvmordstruet. Den 4. marts 2002 meddelte appelinstanten klageren afslag med henvisning til, at han ikke tidligere havde oplyst om torturen.

Påstanden:

Klageren gjorde gældende, at tvangsmæssig udsendelse til Bangladesh ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3, idet der var væsentlige grunde til at antage, at han ville blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Klageren henviste til støtte herfor til sine aktiviteter for BFP, forfølgelsen af hans familie, helbredsoplysningerne om den tidligere udøvede tortur, den uretmæssige dom for mord og anti-statslige aktiviteter og det faktum, at der i Bangladesh sker grove, åbenbare og massive krænkelse af menneskerettighederne.

De svenske myndigheder gjorde gældende, at selvom den generelle menneskerettighedssituation i Bangladesh var problematisk, var den blevet bedre. Myndighederne henviste endvidere til, at der forelå oplysninger om, at politisk forfølgelse af personer på græsrodsniveau var sjældent forekommende og at sådanne personer kunne søge tilflugt i andre dele af landet. Myndighederne bemærkede, at den svenske klagemyndighed havde påpeget, at fundene kunne være resultatet af overgrebene begået af Awami League-støtter. Selvom det måtte lægges til grund, at klageren var blevet tortureret i 1997, understøttede dette ikke hans påstand om, at han risikerede fremtidig forfølgelse. Herudover anfægtede de svenske myndigheder ægtheden af den af klageren fremlagte dokumentation for, at han var dømt for mord og anti-statslige aktiviteter. Endelig anførtes det, at klageren under sagens behandling ved de svenske myndigheder havde forklaret udbyggende og divergerende.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klageren medhold. Komitéen udtalte, at der var gået 7 år siden torturen fandt sted, at klageren alene havde haft en underordnet stilling i BFP og alene havde været aktiv på lokalt niveau, samt til at de svenske myndigheder havde fremlagt en dom, hvoraf det fremgik, at klagerens navn ikke stod på listen over de anklagede eller dømte for mord og anti-statslige aktiviteter. Komitéen lagde endvidere vægt på, at styret i Bangladesh var skiftet siden torturen fandt sted.

Komitéen fandt herefter ikke, at klageren havde kunnet bevise, at der forelå væsentlige grunde til at antage, at han ville være i en reel og personlig risiko for at blive udsat for tortur ved udvisning fra Sverige og klagerens udsendelse til Bangladesh ville derfor ikke medføre en krænkelse af konventionens artikel 3.

[http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/\(Symbol\)/2677273963f6f6f0c1257020004d0319?Opendocument](http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/(Symbol)/2677273963f6f6f0c1257020004d0319?Opendocument)

B.S.S. mod Canada (sag nr. 183/2001 af 17. maj 2004)

Sagsfremstilling:

Den indiske statsborger B.S.S. indrejste senest i Canada den 4. august 1994, hvor han søgte asyl. Som asylmotiv henviste B.S.S. blandt andet til, at han i henholdsvis april og september måned 1991 blev tilbageholdt og tortureret af politiet i Punjab, idet han blev mistænkt for at have givet husly til terrorister. Efter løsladelsen chikanerede politiet klagerens familie.

Påstand:

B.S.S. gjorde gældende, at han risikerede at blive udsat for tortur, hvis han blev udvist til Indien (pkt. 3.1).

De canadiske myndigheder henviste blandt andet til, at menneskerettighedssituationen i Indien, herunder i Punjab provinsen, ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger var forbedret indenfor de seneste år, og at systematiske og grove overtrædelser af menneskerettighederne ikke fandt sted i Punjab (pkt. 4.5).

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klageren medhold. Komitéen henviste blandt andet til, at B.S.S. ikke havde sandsynliggjort, at han ikke ville kunne tage ophold andetsteds i Indien end i Punjab. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at det forhold, at B.S.S. ikke ville kunne bosætte sig hos sin familie i hjembyen, og at det ville medføre betydeligt afsavn for klageren at bosætte sig udenfor Punjab, ikke kunne sidestilles med tortur som omhandlet i konventionens artikel 3 jf. artikel. 1. (pkt. 11.5)

[http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/\(Symbol\)/f26b9eafe84d3a01c1256ea000514b76?Opendocument](http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/(Symbol)/f26b9eafe84d3a01c1256ea000514b76?Opendocument)

A.A. mod Holland (sag nr. 198/2002 af 14. maj 2003)

Sagsfremstilling:

Den sudanesiske statsborger A.A. indrejste i april 1998 i Holland, hvor han søgte asyl. A.A. henviste til, at han i Sudan havde været advokat og politisk aktiv for det illegale Demokratiske Unionsparti (DUP), og at han på den baggrund ved tre lejligheder havde været tilbageholdt af de sudanesiske myndigheder, herunder i et såkaldt "ghosthouse".

Påstanden:

A.A. indbragte Holland for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de hollandske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Sudan, idet han der risikerede at blive udsat for tortur af de sudanesiske myndigheder.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke A.A. medhold i hans klage. Ved afgørelsen lagde Komitéen vægt på, at A.A. havde forklaret divergerende og ikke havde været i stand til at underbygge sin påstand om, at han havde været udsat for tortur (pkt. 7.4). Komitéen lagde i den forbindelse vægt på, at A.A. ikke havde været i stand til nærmere at redegøre for forholdene i det såkaldte "ghosthouse", og at han

ikke i tilstrækkeligt omfang havde kunnet imødegå de hollandske myndigheders tvivl omkring omstændighederne ved sin flugt fra fængslet (pkt. 7.5). Komitéen lagde endelig vægt på, at forholdene for politiske oppositionspartier i Sudan er blevet forbedret i løbet af de senere år, herunder særligt lovgivningen af de politiske partier, at den sudanesiske præsident den 3. juni 2000 udstedte en generel amnesti for politiske flygtninge, samt at højtstående medlemmer af oppositionen var vendt tilbage til Sudan (pkt. 7.6).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/e3a3c827260a0409c1256d32004bc21b?OpenDocument>

S.T. mod Holland (sag nr. 175/2000 af 23. november 2001)

Sagsfremstilling:

Den srilankanske statsborger S.T., der var etnisk tamil, indrejste i Holland i oktober 2000, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han i to måneder i 1994 havde udført aktiviteter for den tamilske oprørsbevægelse LTTE, og at han ved to lejligheder i 2000 havde været tilbageholdt i en enkelt dag og mishandlet af PLOTE, en organisation, der arbejdede sammen med den srilankanske hær.

De hollandske myndigheder fandt, at S.T.'s asylansøgning var åbenbart ugrundet og behandlede sagen i en særlig hasteprocedure. Ved denne afgørelse lagde de hollandske myndigheder vægt på, at S.T.'s påståede aktiviteter for LTTE fandt sted over syv år tidligere, at det var usandsynligt, at han ville være blevet løsladt efter blot en dags tilbageholdelse, hvis de srilankanske myndigheder efterstræbte ham, og at han var i stand til at udrejse på sit eget nationalitetspas.

Påstanden:

S.T. indbragte Holland for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de hollandske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Sri Lanka, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Han henviste i den forbindelse til, at hans sag ikke burde være blevet behandlet i en særlig hasteprocedure, og at de ar, han havde på kroppen, stammede fra mishandling, han blev udsat for på Sri Lanka.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke S.T. medhold i hans klage. Ved afgørelsen lagde Komitéen indledningsvis vægt på, at hans sag blev forsvarligt behandlet i Holland (pkt. 6.3.). Komitéen lagde endvidere vægt på, at S.T. alene havde arbejdet for LTTE i to måneder, seks år inden han blev tilbageholdt første gang, og at han efter Komitéens opfattelse ikke i øvrigt havde henvist til nogle omstændigheder, bortset fra eksistensen af ar på kroppen, der kunne underbygge en antagelse om, at han risikerede at blive udsat for tortur på Sri Lanka. Samlet set fandt Komitéen derfor ikke, at der var vægtige grunde for at antage, at S.T. risikerede at blive udsat for tortur på Sri Lanka (pkt. 6.4.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/0b3a413088b28f24c1256b870050d745?OpenDocument>

M.K.O. mod Holland (sag nr. 134/1999 af 9. maj 2001)

Sagsfremstilling:

Den tyrkiske statsborger M.K.O., der var etnisk kurder, indrejste i Holland i juni 1997, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han kom fra en lille kurdisk landsby og ved flere lejligheder var blevet forsøgt overtalt af de tyrkiske myndigheder til at blive landsbyvagt. Han nægtede imidlertid at påtage sig dette hverv, da han i så fald skulle dræbe sine egne folk. Som et resultat heraf, blev han ofte tilbageholdt og mishandlet af de tyrkiske myndigheder.

M.K.O. henviste endvidere til, at han efter sin indrejse i Holland var blevet et aktivt medlem af det kurdiske samfund i Holland. Han oplyste i den forbindelse, at han havde optrådt adskillige gange på TV med et kurdisk musikband, og at han i februar 1999 var blevet anholdt sammen med 300 andre kurdere under en demonstration imod Abdullah Ocalans udlevering til Tyrkiet.

De hollandske myndigheder meddelte M.K.O. afslag på asyl og henviste til, at han ikke havde godtgjort, at han personligt ville være i risiko for at blive udsat for tortur i Tyrkiet. De hollandske myndigheder henviste endvidere til, at hans politiske aktiviteter i Holland ikke var tilstrækkelige til, at han på den baggrund skulle være kommet i de tyrkiske myndigheders søgelys, (do not constitute significant opposition activities).

Påstanden:

M.K.O. indbragte Holland for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de hollandske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Tyrkiet, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke M.K.O. medhold i hans klage. Ved afgørelsen lagde Komitéen indledningsvis vægt på, at M.K.O. ikke havde kunnet give en fornuftig forklaring på de divergerende oplysninger i sagen. Komitéen lagde endvidere vægt på, at M.K.O. havde været i stand til at gennemføre sin værnepligt uden væsentlige problemer, og at han ikke havde godtgjort, at hans aktiviteter i Holland var egnede til at tiltrække de tyrkiske myndigheders opmærksomhed (pkt. 7.4).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/53525fcb8fec789bc1256b670037be28?Opendocument>

A.S. mod Sverige (sag nr. 149/1999 af 24. november 2000)*Sagsfremstilling:*

Den iranske statsborger A.S. indrejste i december 1997 i Sverige med sin søn og søgte asyl. Hun henviste til, at hendes ægtefælle, der havde været en højtstående officer, døde i 1981, og at han i 1991 blev udråbt til martyr, hvorfor hun og den resterende del af familien fik økonomisk hjælp af en fond for martyrer. I 1996 blev hun presset til at gifte sig med en højtstående Ayatollah, der var tilknyttet fonden. I 1997 blev hun forelsket i en kristen mand, med hvem hun en aften blev stoppet på gaden og tilbageholdt. Hun har i den forbindelse oplyst, at hun aldrig så denne mand siden, og at han angiveligt tilstod utroskab og blev stenet. A.S.'s ægtefælle, der efter at være blevet informeret om forholdet slog og mishandlede hende, forhindrede, at utroskabssagen blev sendt til Den revolutionære Domstol. Kort tid efter udrejste A.S.. A.S. oplyste endelig, at hun efterfølgende er blevet dømt til døden ved stening.

De svenske myndigheder meddelte imidlertid A.S. afslag på asyl og henviste til, at hun havde forklaret utroværdigt og divergerende.

Påstanden:

A.S. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis hun blev udsendt til Iran, idet hun der risikerede at blive tortureret og dødsdømt.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav A.S. medhold i hendes klage. Komitéen lagde indledningsvis til grund, at A.S. var enke efter en martyr og på den baggrund blev støttet af fonden for martyrer. Komitéen noterede sig også, at A.S. havde oplyst, at hun blev tvunget til at gifte sig med en Ayatollah, ligesom den bemærkede, at hendes søns forklaringer, der godt nok skulle vurderes med en vis skepsis, støttede hendes påstande (pkt. 8.4.).

Komitéen bemærkede også, at de svenske myndigheder fandt A.S. utroværdig, fordi hun ikke var i stand til at meddele oplysninger, det var muligt at verificere (pkt. 8.5.). Komitéen bemærkede i den forbindelse, at A.S., efter Komitéens opfattelse, havde givet tilstrækkelige oplysninger om indgåelsen af ægteskabet med Ayatollahen og den efterfølgende anholdelse til, at de svenske myndigheder, til en vis grad, havde kunnet verificere oplysningerne. I den forbindelse bemærkede Komitéen, at de svenske myndigheder tilsyneladende ikke i tilstrækkeligt omfang havde bestræbt sig på at få fastslået, hvorvidt der var vægtige grunde for at antage, at A.S. risikerede at blive udsat for tortur i Iran (pkt. 8.6.).

Komitéen bemærkede endelig, at de svenske myndigheder ikke betvivlede den alvorlige menneskerettighedssituation i Iran, og at det af baggrundsoplysningerne fremgik, at kvinder i Iran risikerede at blive dømt til døden ved stening for utroskab (pkt. 8.7.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/3c43aa8300384387c1256ab1002fea71?Opendocument>

M.B.B. mod Sverige (sag nr. 104/1998 af 5. maj 1999)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger M.B.B. indrejste i Sverige i oktober 1995, hvor han senere søgte asyl. I sin ansøgning om asyl henviste M.B.B. til, at han havde tjent i den Iranske Revolutionære Garde, men på et tidspunkt havde fået problemer med de iranske myndigheder, idet han nægtede at udføre visse opgaver. M.B.B. henviste endvidere til, at han under opholdet i Sverige var konverteret til kristendommen.

De svenske myndigheder meddelte M.B.B. afslag på asyl og henviste til, at det var usandsynligt, at han havde været i stand til at forlade Iran på et pas, hvis han havde haft de påståede problemer med de iranske myndigheder. De svenske myndigheder henviste endvidere til, at M.B.B. opholdt sig i Sverige i to måneder, inden han søgte asyl. Der henvistes også til, at der i øvrigt var alvorlige grunde til at antage, at M.B.B. i sin tid i den Revolutionære Garde havde begået forbrydelser imod menneskeheden og følgelig var udelukket fra at få asyl i henhold til Flygtningekonventionens artikel 1 F. De svenske myndigheder lagde i den forbindelse vægt på, at M.B.B. under en samtale med de svenske immigrationsmyndigheder havde oplyst, at han deltog i udspionering af det kurdiske

mindretal, deltog i tortur og piskning af tilfangetagne personer, samt havde effektueret beslutninger om "forsvindinger". Endelig lagde de svenske myndigheder vægt på, at M.B.B. ikke risikerede væsentlige problemer på grund af konverteringen til kristendom.

Påstanden:

M.B.B. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Iran, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke M.B.B. medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at artikel 3 beskytter enhver person imod udsendelse til tortur, uanset om en person har begået alvorlige forbrydelser. Det bemærkedes dog i den forbindelse, at Komitéen ikke vil blande sig i hvilken formel status pågældende tildeles i værtslandet (pkt. 6.4.). Komitéen genkaldte sig endvidere principperne fra den generelle bemærkning vedrørende fortolkningen af artikel 3 (pkt. 6.5).

Komitéen lagde ved afgørelsen vægt på, at M.B.B. under sagen havde givet divergerende oplysninger og til støtte for sin sag havde vedlagt dokumenter, der viste sig at være falske (pkt. 6.6).

Komitéen lagde endelig vægt på, at M.B.B. hverken havde sandsynliggjort, at personer der deserterer fra den Iranske Revolutionære Garde eller personer, der konverterer fra islam til kristendom, risikerer at blive udsat for tortur i Iran (pkt. 6.7.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/89441d441818b9fe802567f5002b9563?OpenDocument>

H.D. mod Schweiz (sag nr. 112/1998 af 30. april 1999)

Sagsfremstilling:

Den tyrkiske statsborger H.D., der var etnisk kurder, indrejste i august 1991 i Schweiz med sin familie, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han var tilhænger af den illegale kurdiske organisation PKK og havde været tilbageholdt og udsat for tortur af de tyrkiske myndigheder.

De schweiziske myndigheder meddelte H.D. afslag på asyl og henviste til, at han havde forklaret utroværdigt og divergerende.

Påstanden:

H.D. indbragte Schweiz for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de schweiziske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Tyrkiet, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke H.D. medhold i hans klage. Komitéen noterede sig først, at de schweiziske myndigheder havde henledt opmærksomheden på forskellige divergenser og modsigelser i H.D.'s forklaring. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at det ikke er nødvendigt, at klageren kan bevise alle sagens faktiske omstændigheder. Det er tilstrækkeligt, at Komitéen finder sagens faktiske omstændigheder godt gjort og troværdige (pkt. 6.4).

Komitéeen fandt ikke, at H.D. i tilstrækkeligt omfang havde godtgjort, at hans frygt for at blive udsat for tortur i Tyrkiet var velbegrundet. Komitéen lagde ved afgørelsen vægt på, at H.D. ikke havde samarbejdet med PKK siden 1991, og at hverken han eller nogle af hans familiemedlemmer havde været efterstræbt af de tyrkiske myndigheder (pkt. 6.5).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/d6926d8ef1f61704802567a90033c6ae?OpenDocument>

Haydin mod Sverige (sag nr. 101/1997 af 16. december 1998)

Sagsfremstilling:

Den tyrkiske statsborger Haydin, der var etnisk kurder, indrejste i Sverige i juli 1990, hvor han søgte asyl. Han henviste i sin ansøgning om asyl til, at han kom fra en politisk aktiv familie og selv havde været aktiv for den illegale kurdiske organisation, PKK. Han henviste endvidere til, at han havde været tilbageholdt af de tyrkiske myndigheder og udsat for tortur og vedlagde i den forbindelse nogle lægeerklæringer.

De svenske myndigheder meddelte Haydin afslag på asyl og henviste til, at han havde oplyst utroværdigt og divergerende under sagens behandling.

Påstanden:

Haydin indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Tyrkiet, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéeen gav Haydin medhold i hans klage. Komitéen noterede sig indledningsvis, at menneskerettighedssituationen i Tyrkiet er alvorlig, og at tortur undertiden praktiseres (pkt. 6.4). Komitéen genkaldte sig endvidere principperne fra den generelle bemærkning vedrørende fortolkningen af artikel 3 (pkt. 6.5) og noterede sig, at det af de fremlagte lægeerklæringer fremgik, at Haydin led af PTSD, og at der burde tages hensyn hertil i vurderingen af Haydins fremlæggelse af sin sag (pkt. 6.6).

Komitéeen bemærkede herefter, at Haydins familieforhold, hans politiske aktiviteter og forbindelser til PKK, samt hans tidligere tilbageholdelse og den udøvede tortur, burde indgå i den endelige vurdering af hans sag. Komitéen noterede sig, at Sverige havde henledt opmærksomheden på flere divergenser og modsigelser i Haydins forklaring. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at man sjældent kan forlange, at personer, der har været udsat for tortur, herunder særligt personer, der lider af PTSD, kan forklare sig præcist og nøjagtigt. Komitéen fandt ikke, at Haydins præsentation af sin sag gav anledning til at rejse væsentlig tvivl om den generelle troværdig af hans påstand (pkt. 6.7).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/27106a95087d2252802567010060f276?OpenDocument>

A mod Holland (sag nr. 91/1997 af 13. november 1998)

Sagsfremstilling:

Den tunesiske statsborger A indrejste i marts 1994 i Holland, hvor han søgte asyl og oplyste, at han

var irakisk statsborger. Under en efterfølgende samtale med de hollandske myndigheder oplyste A, at han rettelig var statsborger i Algeriet.

De hollandske myndigheder meddelte A afslag på asyl, men han undgik tilsyneladende at blive udsendt af Holland. I februar 1997 blev A imidlertid under et rutinemæssigt besøg på sin arbejdsplads anholdt af det hollandske politi. A oplyste ved den lejlighed, at han var tunesisk statsborger, men ikke ønskede at give sit korrekte navn medmindre det kunne garanteres, at han ikke ville blive sendt tilbage til Tunesien. Under den efterfølgende tilbageholdelse søgte A igen asyl, denne gang under sin rette identitet.

Som motiv for sin ansøgning om asyl henviste A til, at han i 1992 havde været tilbageholdt af de tunesiske myndigheder mistænkt for at have forbindelser til den illegale bevægelse Al-Nahda. Han henviste endvidere til, at han i forlængelse af denne tilbageholdelse blev overført til det tunesiske militær, da han skulle have påbegyndt aftjeningen af sin værnepligt i 1991. Under opholdet i militæret blev han mishandlet, men det lykkedes ham imidlertid at stikke af.

De hollandske myndigheder meddelte imidlertid igen A afslag på asyl og henviste til, at han tidligere havde oplyst en forkert identitet og i øvrigt var utroværdig.

Påstanden:

A indbragte Holland for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de hollandske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Tunesien, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav A medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at velinformerede kilder rapporterede om tilfælde af tortur og anden mishandling af personer, der i Tunesien blev mistænkt for politiske aktiviteter for oppositionen, herunder personer med forbindelser til Al-Nahda bevægelsen (pkt. 6.4).

Komitéen noterede sig, at A undervejs i sagen havde løjet om sin identitet og nationalitet og havde givet divergerende oplysninger om årsagen til, at han forlod Tunesien. Komitéen bemærkede imidlertid også, at A havde forklaret fyldestgørende om årsagen til disse divergenser og uoverensstemmelser ved en samtale med de hollandske myndigheder i februar 1997 (pkt. 6.5)

Komitéen bemærkede, at A under hele forløbet havde oplyst, at han ikke var tilhænger af Al-Nahda bevægelsen, og at de hollandske myndigheder på den baggrund konkluderede, at de tunesiske myndigheder ikke var interesseret i ham. Komitéen noterede sig imidlertid også, at de hollandske myndigheder ikke havde betvivlet, at A var blevet udsat for tortur, på grund af den assistance han gav et medlem af Al-Nahda bevægelsen. Komitéen noterede sig endvidere, at A flygtede under aftjeningen af sin værnepligt (pkt. 6.7).

Komitéen fandt samlet set, at der var vægtige grunde for at antage, at A risikerede at blive udsat for tortur, hvis han blev udsendt til Tunesien (pkt. 6.8).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/1c4aebd8803964068025670e00383836?OpenDocument>

Ayas mod Sverige (sag nr. 97/1997 af 12. november 1998)

Sagsfremstilling:

Den tyrkiske statsborger Ayas, der var etnisk kurder, indrejste i Sverige i februar 1993, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han kom fra en politisk aktiv kurdisk familie, der var kendt for at have forbindelser til den illegale kurdiske bevægelse PKK. Han henviste i den forbindelse til, at han havde været tilbageholdt og udsat for tortur af de tyrkiske myndigheder.

De svenske myndigheder meddelte Ayas afslag på asyl, idet man fandt, at han havde forklaret utroværdigt om en række forhold og i øvrigt ikke havde godtgjort, at de tyrkiske myndigheder efterstræbte ham.

Herefter indgav Ayas en ny ansøgning om asyl. Denne gang oplyste han, at han rent faktisk havde udøvet aktiviteter for PKK, men oprindeligt var blevet frarådet at oplyse herom, idet de svenske myndigheder i så fald ville betragte ham som en terrorist. Han vedlagde endvidere en udskrift af en dom, hvoraf fremgik, at han i 1993 in absentia var blevet idømt fem års fængsel for aktiviteter og tilknytning til PKK.

De svenske myndigheder meddelte imidlertid atter Ayas afslag på asyl og henviste til, at man fandt det utroværdigt, at han ikke tidligere havde oplyst om sin reelle tilknytning til PKK. De svenske myndigheder stillede i øvrigt spørgsmålstegn ved dommens ægthed.

Påstanden:

Ayas indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Tyrkiet, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav Ayas medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at menneskerettighedssituationen i Tyrkiet er alvorlig, og at politifolk undertiden udøver tortur (pkt. 6.4). Komitéen bemærkede herefter, at Ayas utvivlsomt kom fra en politisk aktiv familie, og at hans forklaring om sine politiske aktiviteter og den tortur, han havde været udsat for, var troværdig og stemte overens med resultatet af de foreliggende lægeerklæringer. Komitéen bemærkede endvidere, at eftersom han havde givet en logisk forklaring på, hvorfor han undervejs i sagen ændrede forklaring, var der ikke grund til at rejse tvivl om den generelle troværdighed af hans påstand (pkt. 6.5).

Under de foreliggende omstændigheder og i lyset af menneskerettighedssituationen i Tyrkiet og Ayas tilknytning og aktiviteter for PKK, samt de hidtidige tilbageholdelser og den udøvede tortur, fandt Komitéen, at der samlet set var vægtige grunde for at antage, at Ayas risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til Tyrkiet (pkt. 6.6).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/8b34624dca1734368025670e003735dc?OpenDocument>

A.F. mod Sverige (sag nr. 89/1997 af 8. maj 1998)*Sagsfremstilling:*

Den iranske statsborger A.F. indrejste i Sverige i februar 1995, hvor han senere søgte asyl. Han henviste i sin asylansøgning til, at han i Iran havde været medlem af den illegale frihedsbevægelse Nehzat Azadi, og at han i 1993 havde været tilbageholdt og udsat for tortur af de iranske

myndigheder. Han henviste endvidere til, at han efter ankomsten til Sverige havde kontaktet iranske eksil-organisationer, var blevet medlem af den iranske socialdemokratiske bevægelse, offentligt havde demonstreret imod det iranske styre og sendt propagandamateriale hjem til Iran.

De svenske myndigheder meddelte A.F. afslag på asyl og henviste til, at han havde forklaret utroværdigt om såvel sine politiske aktiviteter i Iran og de efterfølgende politiske aktiviteter i Sverige. De svenske myndigheder bemærkede i øvrigt, at A.F. var udrejst af Iran på sit eget ægte pas med en udrejsetilladelse.

Påstanden:

A.F. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Iran, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav A.F. medhold i hans klage. Komitéen lagde ved afgørelsen vægt på, at A.F.'s familiemæssige baggrund, hans politiske tilknytning til og aktiviteter for frihedsbevægelse og hans tidligere tilbageholdelser og den udøvede tortur, burde indgå i afvejningen af, hvorvidt han risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til Iran (pkt. 6.5). Komitéen fandt endvidere, at A.F.'s præsentation af sin sag ikke efterlod væsentlig tvivl om troværdigheden af hans sag. I den forbindelse henviste Komitéen til lægeerklæringerne, hvoraf fremgik, at han led af PTSD og sandsynligvis havde været udsat for tortur (pkt. 6.5).

Komitéen lagde endvidere vægt på den alvorlige menneskeretlige situation i Iran (pkt. 6.6.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/bc633dc4f2d3b235802566f20041f458?OpenDocument>

I.A.O. mod Sverige (sag nr. 65/1997 af 6. maj 1998)

Sagsfremstilling:

I.A.O., der er statsborger i Djibouti og etnisk afar, indrejste i Sverige i september 1991, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han havde skrevet artikler, der kritiserede styret i Djibouti, og i særdeleshed behandlingen af de etniske afarer, og at han på den baggrund havde været tilbageholdt og udsat for tortur i Djibouti. Han henviste endvidere til, at han efter sin ankomst til Sverige var fortsat med at skrive kritiske artikler om styret i Djibouti.

De svenske myndigheder meddelte I.A.O. afslag på asyl og henviste til, han havde forklaret utroværdigt, og at hans politiske aktiviteter i øvrigt ikke havde været så omfattende, at det på den baggrund kunne antages, at han risikerede at blive udsat for tortur i Djibouti.

Påstanden:

I.A.O. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Djibouti, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur. Han henviste i særdeleshed til, at han havde fortsat sin kritik af styret i Djibouti under sit ophold i Sverige, og at myndighederne i Djibouti var opmærksomme herpå.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke I.A.O. medhold i hans klage. Komitéen var af den opfattelse, at det på baggrund

af de vedlagte lægeerklæringer måtte lægges til grund, at I.A.O. havde været udsat for tortur. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at han led af PTSD og at dette forhold burde tillægges vægt i vurderingen af hans præsentation af sin sag. Samlet set fandt Komitéen ikke, at der var grund til at betvivle I.A.O.'s forklaring om, at han havde været tilbageholdt og udsat for tortur (pkt. 14.3).

Komitéen bemærkede herefter, at I.A.O. ikke udover at skrive politiske artikler havde været politisk aktiv i Djibouti (pkt. 14.4.), at journalister tilsyneladende ikke hører til de grupper, der forfølges i Djibouti, og at oppositionspublikationer, der er kritiske overfor styret i Djibouti, cirkulerer frit (pkt. 14.5). Komitéen fandt derfor samlet set ikke, at der var vægtige grunde for at antage, at I.A.O. risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til Djibouti (14.6.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/5b4574eae374b86802566f200416aa3?Opendocument>

X, Y og Z mod Sverige (sag nr. 61/1996 af 6. maj 1998)

Sagsfremstilling:

De congolesiske statsborgere X, Y og Z indrejste i Sverige i juni 1992, hvor de søgte asyl. De henviste ved ansøgningerne om asyl til, at de i det tidl. Zaire havde deltaget i forskellige politiske aktiviteter imod Præsident Mobutus styre og af den grund havde været tilbageholdt og udsat for tortur.

De svenske myndigheder meddelte X, Y og Z afslag på asyl og henviste til, at de havde forklaret utroværdigt og divergerende. De svenske myndigheder anerkendte i øvrigt, at menneskerettighedssituationen i Congo var meget alvorlig, men fandt ikke, at klagerne ved en eventuel udrejse i væsentlig grad ville være mere udsatte end andre congolesere.

Påstanden:

X, Y og Z indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis de blev udsendt til Congo, idet de dér risikerede at blive udsat for tortur. Klagerne henviste i øvrigt til, at de, efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl i Sverige, havde deltaget i en række demonstrationer foran den amerikanske, engelske og franske ambassade mod det nye styre i Congo, og at de congolesiske myndigheder sandsynligvis var vidende herom.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke X, Y og Z medhold i deres klage. Komitéen noterede sig indledningsvis, at klagerne havde oplyst, at de tidligere havde været udsat for tortur i Congo, og at Y havde fremlagt medicinske papirer, hvoraf fremgik, at hun led af PTSD. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at det faktum, at en klager tidligere har været udsat for tortur indgår i den endelige afvejning, men at formålet med Komitéens undersøgelse af klagen er at få anskueliggjort, hvorvidt klagerne på nuværende tidspunkt risikerer at blive udsat for tortur ved en udsendelse (pkt. 11.2).

Komitéen lagde ved afgørelsen til grund, at den del af klagernes frygt for tortur, der var baseret på deres tilknytning til Folkets Revolutionære Parti, måtte antages at være ubegrundet, idet partiet i mellemtiden var indlemmet i den nye regering i Congo, (pkt. 11.3).

Vedrørende klagerens deltagelse i demonstrationer foran vestlige ambassader bemærkede Komitéen, at dette forhold ikke gjorde deres frygt, for at de i Congo risikerede at blive underkastet tortur, velbegrundet (pkt. 11.4).

Komitéen bemærkede afslutningsvis, at UNHCR, på trods af den alvorlige menneskeretlige situation i Congo, ikke fraråder staterne at tilbagesende afviste asylsøgere til Congo (pkt. 11.5).

<http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/d133542b373e6112802566f20041200a?OpenDocument>

Aemei mod Schweiz (sag nr. 34/1995 af 29. maj 1997)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger Aemei indrejste i maj 1990 i Schweiz med sin hustru og to børn og søgte asyl. Han henviste i sin asylansøgning til, at han havde haft tilknytning til Folkets Mujahedin-bevægelse og af den grund havde haft konflikter med de iranske myndigheder og bl.a. i 1983 var blevet idømt to års fængsel.

De schweiziske myndigheder meddelte Aemei afslag på asyl og lagde ved afgørelsen vægt på, at han havde oplyst utroværdigt og divergerende. Kort tid efter søgte Aemei om at få genoptaget sin asylsag, idet han henviste til, at han under opholdet i Schweiz havde været aktiv for en armensk og persisk hjælpeorganisation (APHO) hvis medlemmer, ifølge Aemei, blev forfulgt i Iran. Han henviste i den forbindelse til, at han sandsynligvis var blevet genkendt af bl.a. den iranske konsul i Schweiz, der besøgte APHO's stand i Bern. De schweiziske myndigheder afviste imidlertid at genoptage sagen, idet man ikke fandt det godtgjort, at Aemeis politiske aktiviteter i Schweiz var kommet til de iranske myndigheders kundskab.

Påstanden:

Aemei indbragte Schweiz for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de schweiziske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Iran, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav Aemei medhold i hans klage. Komitéen bemærkede, at forbudet imod udsendelse til tortur ikke kun beskytter personer, der har haft aktiviteter i hjemlandet inden indreisen i værtslandet, men også personer, der har haft aktiviteter i værtslandet. På den baggrund ville Aemeis eventuelle politiske aktiviteter i Schweiz principielt kunne udgøre tilstrækkeligt grundlag til, at de schweiziske myndigheder skulle afstå fra at udsende ham (pkt. 9.5).

Komitéen bemærkede herefter, at selvom der med rette kunne rejses en vis tvivl om troværdigheden af Aemeis forklaring, måtte den være helt sikker på, at hans sikkerhed ikke kompromitteredes i Iran. Komitéen bemærkede i den forbindelse videre, at det ikke er nødvendigt, at alle sagens faktiske omstændigheder er bevist. Det er tilstrækkeligt, at Komitéen anser dem for at være tilstrækkeligt underbyggede og troværdige (pkt. 9.6).

For så vidt angik Aemeis påståede aktiviteter for Mujahedin-bevægelsen bemærkede Komitéen, at hans forklaring var præget af divergenser og modsigelser, hvorfor der med rette kunne stilles spørgsmålstegn ved hans troværdighed (pkt. 9.7).

Vedrørende aktiviteterne for APHO i Schweiz, bemærkede Komitéen, at de schweiziske myndigheder ikke betvivlede disse, og at man ej heller benægtede, at der havde været kontroverser mellem repræsentanter fra APHO og iranere i Schweiz (pkt. 9.7). Komitéen bemærkede herefter, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og gælder uanset arten af aktiviteter, den pågældende person påstår at have udført (pkt. 9.8).

Komitéen bemærkede endvidere, at menneskerettighedssituationen i Iran er alvorlig (pkt. 9.9). Afslutningsvis fandt Komitéen, at der samlet set forelå vægtige grunde til at antage, at Aemei og hans familie risikerede at blive underkastet tortur ved en udsendelse til Iran (pkt. 9.10).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/79245cd9c91af027802566d6003d4ea7?Opendocument>

3. Afgørelser fra FN's Torturkomité opdelt i særlige asyirelevante undergrupper

3.1 Agents of persecution

Med en henvisning til Torturkonventionens artikel 1, hvoraf det bl.a. fremgår, at torturen påføres af *en eller på opfordring af en offentlig ansat eller anden person, der virker i embeds medfør eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse*, har Torturkomitéen hidtil fundet, at smerte eller lidelse påført af en ikke-statslig aktør, som hovedregel ikke er omfattet af artikel 3 i konventionen.

I *S.V. og familie imod Canada* udtalte Komitéen således, at den var afskåret fra at statuere en krænkelse af artikel 3 i forbindelse med en eventuel risiko for overgreb fra private bevægelser/organisationer, såsom LTTE, der opererede på Sri Lanka, ligesom den i *G.R.B. mod Sverige* afviste, at en eventuel frygt for den peruvianske guerillabevægelse Den lysende Sti, kunne danne grundlag for en krænkelse af artikel 3. Begge sager er nærmere beskrevet nedenfor.

Der henvises endvidere til *S.S. mod Holland (sags nr. 191/2001 afsagt den 19. maj 2003)*, hvor Komitéen udtalte, at den var afskåret fra at statuere en krænkelse af artikel 3 i forbindelse med en eventuel risiko for overgreb fra private bevægelser/organisationer, såsom LTTE, der opererede på Sri Lanka.

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/bb7d6df6340e0282c1256d32004b6610?OpenDocument>

Det fremgår endvidere af Torturkomitéens egen bemærkning af 21. november 1997 (bilag 1) om fortolkningen af konventionens artikel 3, at bestemmelsen ikke beskytter imod risiko for overgreb fra private i modtagerstaten.

På trods af ovennævnte, fandt Komitéen imidlertid i *Elmi mod Australien* (nærmere beskrevet nedenfor), at forbudet imod udsendelse til tortur i artikel 3 beskyttede mod udsendelse af en klager til Somalia, hvor denne frygtede forfølgelse fra en klan, der havde kontrollen i den del af hovedstaden Mogadishu, hvor klagerens egen og mindre klan var bosiddende. Komitéen lagde ved afgørelsen vægt på, at nogle af de klaner og fraktioner, der kontrollerer visse områder af Somalia, udøver sådanne funktioner som normalt udøves af statslige myndigheder, hvorfor medlemmer af disse klaner og fraktioner kan falde ind under begrebet "offentlig ansat eller anden person, der virker i embeds medfør" i artikel 1.

Efter Komitéen havde truffet sidstnævnte afgørelse blev Shikal-klanen indlemmet i den nye overgangsregering i Somalia. Dette forhold, og det forhold at klageren var utroværdig, førte i en tilsvarende sag *Y.H.A. mod Australien* (nærmere beskrevet nedenfor) til at Australien ikke krænkede artikel 3 ved at udsende klageren, der ligesom Elmi også tilhørte Shikal-klanen, til Somalia.

Afgørelserne er listet kronologisk med de nyeste afgørelser først.

Y.H.A. mod Australien (sag nr. 162/2000 af 23. november 2001)

Sagsfremstilling:

Den somaliske statsborger Y.H.A. indrejste i Australien i juli 1998, hvor han søgte asyl. Som motiv for sin asylansøgning henviste han til, at han tilhørte Shikal-klanen og var flygtet fra Mogadishu og Somalia til Kenya i 1991, da hans søster og fader, der havde været politibetjent under den tidligere Siad Barre regering, var blevet dræbt. Y.H.A. oplyste endvidere, at han var returneret til Somalia i 1992, idet hans hustru tilhørte Hawiye-klanen, der var i stand til at beskytte ham, og at han var begyndt at arbejde for UNOSOM som meddeler, der videregav oplysninger om, hvor der lå våben gemt.

Y.H.A. henviste endelig til, at han i oktober 1993 og i løbet af 1994 var blevet angrebet af Hawiye-klanen, der havde opdaget, at han arbejdede for UNOSOM, hvorefter han forlod Somalia.

De australske myndigheder meddelte Y.H.A. afslag på asyl og bemærkede, at han kunne henvises til at tage ophold i den nordøstlige del af Somalia i området ved Galkayo. De australske myndigheder noterede sig, at de nordøstsomaliske myndigheder ikke accepterede tvangsmæssige udsendelser, men fandt ikke, at Y.H.A. på den baggrund opfyldte betingelserne for at få asyl i Australien.

Påstanden:

*Y.H.A. indbragte Australien for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de australske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Somalia, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur. Han henviste i den forbindelse til, at hans sag var at sammenligne med sagen *Elmi mod Australien* (se ovenfor).*

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke Y.H.A. medhold i hans klage. Komitéen noterede sig indledningsvis, at de australske myndigheder ikke betvivlede, at Y.H.A.'s familiemedlemmer var blevet dræbt i Somalia, men alene var af den opfattelse, at angrebene snarere var en følge af den generelle voldsbølge, der hærgede Mogadishu på daværende tidspunkt, end de var specifikt rettet imod klageren af de årsager, han selv henviste til. Komitéen bemærkede også, at der, på grund af adskillige divergenser, kunne rejses tvivl om Y.H.A.'s troværdighed (pkt. 7.3).

Komitéen genkaldte sig, at formålet med undersøgelsen af klagen var at få fastslået, hvorvidt klageren på nuværende tidspunkt risikerede at blive udsat for tortur i Somalia. Komitéen fandt samlet set under hensyntagen til, at medlemmer af Shikal-klanen nu deltager i den nye overgangsregering, at Y.H.A. ikke havde godtgjort, at han risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til Somalia (pkt. 7.4).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/63e229cead55974ac1256b87004f0d52?Opendocument>

S.V. og familie imod Canada (sag nr. 49/1996 af 15. maj 2001)

Sagsfremstilling:

Den srilankanske statsborger S.V. indrejste i maj 1992 i Canada, hvor han søgte asyl. Som motiv for sin ansøgning om asyl henviste S.V. til, at han var medlem af den tamilske frihedsbevægelse, TULF, og at han ved flere lejligheder var blevet tilbageholdt og udsat for overgreb af såvel den srilankanske hær som oprørsbevægelsen LTTE.

De canadiske myndigheder meddelte S.V. afslag på asyl og henviste til, at den mishandling S.V. havde været udsat for af den srilankanske hær ikke var rettet imod ham personligt, at overgrebene fra LTTE alene var at betragte som chikane, og at han i øvrigt kunne henvises til at tage ophold i Colombo i henhold til princippet om eksistensen af et internt flugt alternativ.

Påstanden:

S.V. indbragte Canada for Torturkomitéen og gjorde bl.a. gældende, at de canadiske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Sri Lanka, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke S.V. medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at forbudet imod udsendelse til tortur i artikel 3 er forbundet med definitionen af tortur i konventionens artikel 1, hvoraf fremgår, at tortur udøves af en offentlig ansat eller anden person, der virker i embeds medfør. Artikel 3 hindrer derfor ikke udsendelse til lidelse, der påføres af en ikke-statslig myndighed uden samtykke eller indvilligelse fra staten, hvorfor S.V.'s frygt for overgreb fra LTTE eller andre ikke-statslige bevægelser afvistes (pkt. 9.5.).

For så vidt angik S.V.'s frygt for de srilankanske myndigheder, bemærkede Komitéen, at S.V. flere gange var rejst til og fra Sri Lanka, uden at de srilankanske myndigheder havde udvist nogen interesse i at lokalisere ham (pkt. 9.6).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/6ad0354b86f31c6ec1256b670033de41?Opendocument>

Elmi mod Australien (sag nr. 120/1998 af 14. maj 1999)

Sagsfremstilling:

Den somaliske statsborger Elmi indrejste i Australien i oktober 1998, hvor han søgte asyl. I sin ansøgning om asyl henviste Elmi til, at han tilhørte Shikal-klanen i Mogadishu og blev forfulgt af bl.a. Hawiye-klanen, der forfulgte medlemmer af Shikal-klanen, på grund af deres ry for at være

velhavende. Elmi henviste i den forbindelse til, at Hawiye-klanen, der kontrollerede størstedelen af Mogadishu, havde dræbt flere af hans familiemedlemmer.

De australske myndigheder meddelte imidlertid Elmi afslag på asyl og lagde ved afgørelsen vægt på, at han alene frygtede overgreb fra private grupper i Somalia, og at der i øvrigt ikke var noget der indikerede, at han fortsat risikerede overgreb fra Hawiye-klanen.

Påstanden:

Elmi indbragte Australien for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de australske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Somalia, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav Elmi medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at Somalia i en årrække har været uden centralt styre, og at det internationale samfund i stedet forhandler og har forbindelser med de forskellige krigsherrer og klaner. Komitéen noterede sig endvidere, at nogle af disse krigsherrer og klaner opholder sig i Mogadishu og i visse tilfælde har oprettet semi-statslige institutioner, der udøver nogle af de funktioner, der normalt udøves af anerkendte regeringer. Komitéen fandt på den baggrund, at medlemmer af fraktionerne kan falde ind under begrebet "offentlig ansat eller anden person, der virker i embeds medfør" i artikel 1 (pkt. 6.5.).

Komitéen bemærkede også, at der i Somalia forekommer massive krænkelser af menneskerettighederne, at der hersker generelt kaos i landet, at klantilhørsforholdet er særdeles vigtigt i Somalia, og at små ubevæbnede klaner, som Shikal-klanen, er meget sårbare (pkt. 6.6). Komitéen bemærkede endvidere, at Shikal-klanen er bosiddende i et område af Mogadishu, der kontrolleres af Hawiye-klanen, og at der ikke foreligger nogen beskyttelsesaftale mellem de to klaner (pkt. 6.7).

Endelig bemærkede Komitéen, at Elmi var særlig i risiko for at blive udsat for overgreb i Somalia. Komitéen lagde i den forbindelse vægt på, at Elmis familie tidligere var blevet overfaldet, og at hans sag havde fået udbredt opmærksomhed, hvorfor han kunne blive anklaget for at have skadet Hawiye-klanens omdømme (pkt. 6.8.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/b054cbf1e34a6c278025679a003c37ec?OpenDocument>

G.R.B. mod Sverige (sag nr. 83/1997 af 15. maj 1998)

Sagsfremstilling:

Den peruvianske statsborger G.R.B. indrejste i Sverige i marts 1993, hvor hun søgte asyl. Hun henviste til, at hun tilhørte en politisk aktiv familie i Peru og at hun, som resten af familien, sympatiserede med det peruvianske kommunistparti. G.R.B. oplyste endvidere, at hun fra 1985 til 1992 havde studeret medicin i Sovjetunionen og under et besøg i Peru i maj 1991 opdagede, at de peruvianske myndigheder havde ransaget familiens hjem og konfiskeret forskelligt politisk materiale, herunder materiale som hun havde sendt fra Sovjetunionen. Hun oplyste endvidere, at hun under opholdet i Peru blev tilbageholdt i to dage af personer fra guerilla-bevægelsen Den lysende Sti, der voldtog hende, og at der kort tid efter hendes hjemrejse til Sovjetunionen, i maj 1991, sprang en bombe ved forældrenes hjem i Peru.

De svenske myndigheder afviste ansøgningen om asyl og lagde ved afgørelsen vægt på, at der ikke var noget der indikerede, at G.R.B. var eftersøgt af de peruvianske myndigheder, og at overgrebene fra Den lysende Sti var private personers kriminelle handlinger, der ikke kunne danne grundlag for meddelelse af asyl.

Påstanden:

G.R.B. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis hun blev udsendt til Peru, idet hun dér risikerede at blive udsat for tortur. Hun henviste endvidere til, at en eventuel udsendelse ville krænke forbudet imod anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i konventionens artikel 16, idet hun led af post traumatisk stress og var psykisk svækket på grund af voldtægten i Peru.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke G.R.B. medhold i hendes klage. Ved afgørelsen lagde Komitéen indledningsvis vægt på, at G.R.B. aldrig havde været udsat for tortur eller anden mishandling af de peruvianske myndigheder, og at hun ikke havde været politisk aktiv siden 1985, hvor hun forlod Peru (pkt. 6.4). Komitéen lagde endvidere vægt på, at artikel 3 ikke beskytter imod udsendelse til lidelse, der påføres af ikke-statslige organer eller personer, hvorfor en eventuel risiko for overgreb fra Den lysende Sti ikke kunne danne grundlag for at statuere en krænkelse af artikel 3 (pkt. 6.5).

For så vidt angik påstanden om, at det var en krænkelse af artikel 16 at udsende hende til Peru, bemærkede Komitéen blot, at en eventuel forværring af G.R.B.'s helbredstilstand, som følge af en eventuel udsendelse til Peru, ikke opfyldte kravene for at falde ind under artikel 16 (pkt. 6.7).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/69b88545382a6547802566f20041b3db?OpenDocument>

3.2 Artikel 3's absolutte karakter, "tålt ophold"

Torturkomitéen har i flere sager statueret, at forbudet imod udsendelse til tortur er absolut og gælder uagtet en udlændings eventuelle forbrydelser i hjemlandet eller uønskede handlinger i værtslandet.

I *Paez mod Sverige*, i *M.B.B. mod Sverige* og i *Ahmed Hussein Mustafa Kamil Agiza mod Sverige* afviste Komitéen, at Sverige kunne udsende personer, der var mistænkt for at have begået alvorlige forbrydelser inden deres indrejse i Sverige og følgelig var udelukket fra at få asyl i henhold til Flygtningekonventionens udelukkelsesregler. I *Ahmed Hussein Mustafa Kamil Agiza mod Sverige* gjorde de svenske myndigheder blandt andet gældende, at Sverige havde opfyldt sine forpligtelser under Torturkonventionen ved at indhente en garanti fra de egyptiske myndigheder for, at klagerens menneskerettigheder ville blive overholdt, såfremt han blev udsendt til Egypten. Komitéen udtalte, at tilvejebringelsen af diplomatiske garantier, der tilmed ikke foreskrev en håndhævelsesmekanisme, var ikke tilstrækkeligt til at beskytte mod den åbenbare risiko for tortur.

For så vidt angår Danmark har Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i februar 2006 besvaret en række spørgsmål fra en arbejdsgruppe under Europarådets Styringskomité for menneskerettigheder. Spørgsmålene drejede sig blandt andet om, hvorvidt der findes eksempler på, at Danmark har forsøgt at opnå diplomatiske garantier fra en udlændings hjemland for at sikre, at udlændingen ikke ved udsendelse til hjemlandet vil blive udsat for tortur. Integrationsministeriet

svarede hertil, at Flygtningenævnet havde oplyst, at nævnet ikke var bekendt med anvendelsen af diplomatiske garantier i asylsager i Danmark.

I *Z.Z. mod Canada* og i *V.X.N og H.N. mod Sverige*, hvor Komitéen konkret fandt, at klagerne ikke længere risikerede at blive udsat for tortur i deres hjemlande, fastslog Komitéen, at forbudet imod udsendelse til tortur i artikel 3 tillige beskytter personer, der har begået forbrydelser i værtslandet og på den baggrund anses som værende til fare for den offentlige orden i værtslandet.

Afgørelserne er listet kronologisk med de nyeste afgørelser først.

Bachan Singh Sogi mod Canada (sag nr. 297/2006 af 29. november 2007)

Sagsfremstilling:

Den indiske statsborger Bachan Singh Sogi indrejste i Canada i maj 2001 og søgte asyl. Han henviste til, at han og hans familie urigtigt var anklaget for at være militante sikher og på den baggrund var blevet anholdt og tortureret adskillige gange i Indien. Ifølge den canadiske efterretningstjeneste var der begrundet mistanke om, at klageren var medlem af terrororganisationen Babbar Khalsa International (BKI), som har til formål at etablere en selvstændig sikh-stat i Punjab. Som følge heraf blev det besluttet at udsende klageren, idet han blev anset som en trussel mod statens sikkerhed. Klageren indbragte udsendelsesbeslutningen for domstolene, der godkendte, at visse oplysninger skønt de indgik i afgørelsesgrundlaget ikke kunne fremlægges for klageren under henvisning til statens sikkerhed. Samtidig hermed blev der efter klagerens anmodning foretaget en vurdering af risikoen i tilfælde af udsendelse, ifølge hvilken der, henset til at klageren var mistænkt for at være medlem af BKI og til politiets behandling af formodede terrorister, var en reel risiko for, at klageren ville blive udsat for tortur og grusom behandling eller straf, hvis han blev udsendt til Indien. I december 2003 blev klageren meddelt afslag på beskyttelse. Selvom det anerkendtes, at klageren i tilfælde af udvisning risikerede at blive udsat for tortur, blev det besluttet, at Canadas overordnede sikkerhedsinteresser måtte veje tungest. Klageren indbragte afslaget for domstolene. I juni 2004 udtalte retten, at ifølge højesteretspraksis var princippet om non-refoulement en ufravigelig folkeretlig retsgrundsætning, og selv i tilfælde hvor den nationale sikkerhed var truet, forbød folkeretten udsendelse til tortur. Ikke desto mindre fandt retten, at særlige omstændigheder i den konkrete sag måtte føre til den konklusion, at klageren var en trænet attentatmand for BKI, og at de konkrete omstændigheder var meget forskellige fra omstændighederne i tidligere højesteretspraksis. Retten besluttede at hjemvise sagen til myndighederne med henvisning til, at myndighederne ikke havde angivet alternative løsninger til at mindske risikoen for tortur ved en udsendelse samt ikke på tilstrækkelig vis havde redegjort for på hvilken måde, klageren udgjorde en trussel mod den nationale sikkerhed. I august 2005 blev der foretaget en fornyet vurdering af risikoen i tilfælde af udsendelse, som på ny fandt, at klager risikerede tortur i Indien. I maj 2006 fandt de canadiske myndigheder, at selvom klageren risikerede retsforfølgelse i Indien for sin formodede deltagelse i attentater, forbød ny indisk lovgivning behandling, der kunne karakteriseres som mishandling, og som tidligere havde været tilladt, hvorfor klageren ikke var i risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Da klageren endvidere udgjorde en trussel mod den nationale sikkerhed, blev han meddelt afslag på beskyttelse i Canada.

I juni 2006 anmodede Torturkomitéen Canada om ikke at udsende klageren til Indien under sagens behandling for komitéen. I juli 2006 udsendte de canadiske myndigheder desuagtet klageren til

Indien, hvor han efter sin advokats fremlagte oplysninger efterfølgende blev fængslet og udsat for tortur.

Påstanden:

Klager gjorde gældende, at der forelå en krænkelse af artikel 3. Han henviste herved til, at afgørelsen om afslag på beskyttelse var truffet på baggrund af irrelevante kriterier, herunder karakteren og alvorligheden af hans tidligere handlinger og vurderingen af, at han udgjorde en trussel mod den nationale sikkerhed, skønt det fremgik af hans sag, at han risikerede tortur, hvis han blev sendt tilbage til Indien. Han henviste videre til, at afgørelsen var behæftet med fejl, idet de canadiske myndigheder ikke havde inddraget det foreliggende baggrundsmateriale om de indiske myndigheders anvendelse af tortur, ligesom myndighederne ikke havde vurderet hans særlige situation.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav klageren medhold i sin klage. Komitéen bemærkede til klagerens påstand om, at det meddelte afslag på beskyttelse var begrundet i irrelevante kriterier, at beskyttelsen i artikel 3 er absolut, uanset om den pågældende måtte udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed (præmis 10.2). Komitéen forkastede medlemsstatens påstand om, at komitéen ikke kan efterprøve de canadiske myndigheders afgørelser undtagen i tilfælde af helt åbenbare mangler, magtmisbrug, ond tro, partiskhed eller alvorlige processuelle fejl. Komitéen foretager således en fri bevisbedømmelse i hver enkelt sag. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at de canadiske myndigheder i afgørelsen af maj 2006 havde afvist, at klageren som anført i den seneste risikovurdering var i en reel, personlig risiko for tortur og blot havde konstateret, at der var indført en ny lovgivning i Indien, som tilsyneladende beskyttede mod tortur, uden hensyntagen til om loven ville blive implementeret eller dens betydning for klagerens særlige situation (præmis 10.3). Samlet fandt komitéen, at klageren ikke havde nydt de nødvendige retssikkerhedsgarantier under udsendelsessagen, og fastslog, at medlemsstaterne ved fastlæggelsen af, hvorvidt en udvist person risikerer tortur omfattet af artikel 3, er forpligtede til at give den pågældende en reel mulighed for at blive hørt (præmis 10.5).

Komitéen bemærkede, at alle de foreliggende oplysninger, særligt efterretningsrapporten og de to risikovurderinger, viste, at klageren var mistænkt for at være medlem af BKI og at flere attentater på indiske politiske ledere blev tilskrevet ham. Endvidere anvender indisk efterretningstjeneste og politi ifølge flere forskellige kilder fortsat tortur, særligt overfor formodede terrorister. På den baggrund og særligt henset til, at klageren angiveligt var medlem af, hvad der betragtes som en terrororganisation, og at han var eftersøgt i hjemlandet for attentater mod flere fremtrædende personer i Punjab, fandt komitéen, at klageren på udsendelsestidspunktet havde godtgjort, at han personligt ville være i en reel og umiddelbar risiko for tortur, hvis han blev sendt tilbage til hjemlandet, hvorfor udsendelsen udgjorde en krænkelse af artikel 3 (præmis 10.10).

Endelig fandt komitéen, at medlemsstaten havde overtrådt sine forpligtelser efter artiklerne 3 og 22 ved at udsende klageren til Indien trods komitéens anmodning om interim measures (præmis 10.11).

<http://sim.law.uu.nl/SIM/CaseLaw/fulltextcat.nsf/160f6e7f0fb318e8c1256d410033e0a1/0684612258925deac1257460003ad4d8?OpenDocument>

Ahmed Hussein Mustafa Kamil Agiza mod Sverige (sag nr. 233/2003 af 24. maj 2005)

Sagsfremstilling:

Den egyptiske statsborger Ahmed Hussein Mustafa Kamil Agiza blev i 1982 i Egypten anholdt og udsat for tortur, idet han blev beskyldt for at have været involveret i drabet på den tidligere præsident, Anwar Sadat. I 1983 blev han løsladt. I 1991 forlod klageren af sikkerhedsmæssige årsager Egypten og rejste til Iran. I 1998 blev klageren in absentia i Egypten idømt 25 års fængselsstraf for medlemskab af en terrorgruppe "Al Jihad". Den 23. september 2000 indgav klageren og hans familie ansøgning om asyl i Sverige. Klageren begrundede ansøgningen med, at han var blevet dømt til fængselsstraf på livstid, hvorfor han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive anholdt og tilbageholdt.

Den 23. maj 2001 forelagde de svenske udlændingemyndigheder sagen for den svenske sikkerhedstjeneste. Den 30. oktober 2001 informerede sikkerhedstjenesten udlændingemyndighederne om, at klageren havde en ledende stilling i en organisation, der var skyldig i terroraktioner, og at han var ansvarlig for organisationens aktiviteter. På den baggrund sendte udlændingemyndighederne den 12. november 2001 sagen til regeringen med henblik på en vurdering af klagerens behov for beskyttelse sammenholdt med hans politiske baggrund. Sagen blev herefter af regeringen sendt til det svenske Flygtningenævn med henblik på en udtalelse. Den 13. november 2001 udtalte nævnet, at det var regeringen, der skulle beslutte, hvorvidt asylsagen burde realitetsbehandles. Den 18. december 2001 afviste regeringen klagerens og hans ægtefælles asylansøgninger. Det blev endvidere besluttet, at klageren skulle udsendes snarest muligt. Klageren blev således den 18. december 2001 udsendt til Egypten, mens hans ægtefælle var gået under jorden.

Efter udsendelsen blev klageren fængslet, hvor han angiveligt blev udsat for tortur.

Påstanden:

Klageren gjorde blandt andet gældende, at Sverige havde overtrådt artikel 3, idet de svenske myndigheder på tidspunktet for hans udsendelse var bekendt med, at han ville blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til Egypten.

Klageren henviste som støtte herfor til, at selv om Sverige indhentede en garanti fra de egyptiske myndigheder for, at klagerens menneskerettigheder ville blive overholdt, så blev der ikke forud for hans udsendelse indgået en aftale om, hvorledes disse garantier ville blive overholdt efter klagerens tilbagevenden til Egypten.

Endelig blev der til støtte for påstanden henvist til EMD kendelse i sagen Chahal v. Storbritannien, hvor Domstolen fandt, at garantierne givet af den indiske regering i sig selv ikke udgjorde en tilstrækkelig beskyttelse mod overtrædelse af menneskerettighederne.

De svenske udlændingemyndigheder afviste klagerens påstand under henvisning til, at Sverige havde opfyldt sine forpligtelser under Torturkonventionen ved at indhente de pågældende garantier fra de rette egyptiske instanser. Endvidere henviste de svenske myndigheder til, at garantierne opfyldte kravene opstillet af Special Rapporteur, og at mekanismer til at overvåge implementeringen af garantierne blev etableret og havde fungeret i næsten 2 år.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen bemærkede, at det var kendt eller burde have været kendt af de svenske myndigheder på tidspunktet for klagerens udsendelse, at Egypten systematisk anvendte tortur mod tilbageholdte og,

at en sådan risiko var særlig stor for så vidt angik personer, der var tilbageholdt af politiske og sikkerhedsmæssige årsager.

Endvidere lagde Komitéen vægt på, at den svenske sikkerhedstjeneste betragtede klageren som indblandet i terroraktiviteter og som en trussel mod den nationale sikkerhed. Af disse grunde refererede de almindelige domstole asylsagen til regeringen, der skulle træffe beslutning i sagen på det højeste niveau uden mulighed for en anke.

Endvidere bemærkede Komitéen, at Sverige var bekendt med, at to andre fremmede stater var interesseret i sagen, hvoraf den ene via sin efterretningstjeneste tilbød Sverige et fly til at transportere klageren til Egypten, hvor klageren var blevet dømt in absentia og var eftersøgt for påstået involvering i terroraktiviteter.

Komitéen fandt på den baggrund, at Sverige overtrådte artikel 3 ved at udsende klageren til Egypten. Tilvejebringelsen af diplomatiske garantier, der tilmed ikke foreskrev en håndhævelsesmekanisme, var ikke tilstrækkeligt til at beskytte mod den åbenbare risiko for tortur.

Komitéen kritiserede endvidere, at klageren blev berøvet muligheden for at anfægte den svenske regerings beslutning om udsendelse, henset til, at den blev taget på det højeste regeringsniveau uden adgang til administrativ anke eller appel.

Endelig fandt Komitéen, at Sverige havde overtrådt sine forpligtelser i henhold til konventionens artikel 22 om den individuelle klageadgang ved at effektuere udsendelsen af klageren umiddelbart efter regeringens beslutning om udsendelse. Ifølge Komitéen følger det af en medlemsstats anerkendelse af den individuelle klageadgang, at medlemsstaten skal efterkomme en anmodning fra Komitéen om udsættelse af udrejsefristen. Klageren skal endvidere have "a reasonable period of time before execution of a final decision to consider whether, and if so to in fact, seize the Committee under its article 22 jurisdiction."

[http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/\(Symbol\)/4dec90a558d30573c1257020005225b9?Opendocument](http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/(Symbol)/4dec90a558d30573c1257020005225b9?Opendocument)

Z.Z. mod Canada (sag nr. 123/1998 af 15. maj 2001)

Sagsfremstilling:

Den afghanske statsborger Z.Z. indrejste i Canada i 1987, hvor han efter ansøgning blev meddelt opholdstilladelse som flygtning. I juni 1995 blev Z.Z. idømt 10 års fængsel for narkotikakriminalitet og efterfølgende blev hans opholdstilladelse inddraget. De canadiske myndigheder henviste i den forbindelse til, at Z.Z.'s fortsatte tilstedeværelse udgjorde en fare for den offentlige orden i Canada.

Påstanden:

Z.Z. indbragte Canada for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de canadiske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Afghanistan, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur. Z.Z. henviste i den forbindelse til, at han var etnisk Tajik, og at størstedelen af Afghanistan var kontrolleret af Taleban, der var etniske Pashtuner.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke Z.Z. medhold i hans klage. Ved afgørelsen lagde Komitéen vægt på, at Z.Z. ikke havde godtgjort, at han personligt ville være i fare for at blive udsat for tortur i Afghanistan.

Komitéen noterede sig i den forbindelse, at Z.Z. ikke havde oplyst, at han tidligere havde været udsat for tortur, ligesom han ej heller havde oplyst, at han havde udøvet politiske eller religiøse aktiviteter (pkt. 8.4).

Komitéen bemærkede endvidere, at Z.Z. alene vedlagde generelle baggrundsoplysninger om forholdene i Afghanistan og påstod, at han som etnisk Tajik risikerede at blive udsat for tortur i Afghanistan. Selvom Komitéen anerkendte, at visse etniske grupper lever en besværlig tilværelse i Afghanistan, fandt den ikke, at Z.Z.'s tilhørsforhold til en særlig etnisk gruppe i sig selv var nok til at understøtte en antagelse om, at han på den baggrund risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse.

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/faa8fb7172e32b0cc1256b6700363941?OpenDocument>

V.X.N og H.N. mod Sverige (sag nr. 130-131/1999 af 15. maj 2000)

Sagsfremstilling:

De vietnamesiske statsborgere V.X.N og H.N. indrejste i Sverige i 1992, hvor de fik opholdstilladelse som kvote-flygtninge. I 1995 blev de begge idømt fem års fængsel i Sverige for voldtægt og udvist for bestandig.

V.X.N. og H.N. klagede over afgørelsen og gjorde gældende, at de risikerede at blive udsat for tortur i Vietnam. V.X.N. henviste til, at han i Vietnam var stukket af fra en dom på 12 års fængsel, og at han havde forladt Vietnam under en voldsom flugt, hvor flere vietnamesiske myndighedspersoner angiveligt mistede livet. H.N. henviste til, at hans fader havde været officer i den sydvietnamesiske hær og var blevet dræbt af Viet Cong i 1970, at han selv var stukket af fra en arbejdslejr for børn af tidligere militærfolk fra den sydvietnamesiske hær, og at han havde forladt Vietnam under en voldsom flugt, hvor flere vietnamesiske myndighedspersoner angiveligt blev dræbt.

De svenske myndigheder afviste V.X.N. og H.N.'s påstande og henviste til, at de begge havde oplyst utroværdigt og divergerende, at illegal udrejse af Vietnam ikke længere blev anset som en forbrydelse, og at ingen af parterne i øvrigt havde godtgjort, at de risikerede at blive udsat for tortur i Vietnam.

Påstanden:

V.X.N. og H.N. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis de blev udsendt til Vietnam, idet de dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke V.X.N. og H.N. medhold i deres klager. Komitéen genkaldte sig indledningsvis, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut (pkt. 13.4). Komitéen bemærkede herefter, at de svenske myndigheder havde gjort opmærksom på adskillige divergerende oplysninger, der, efter de svenske myndigheders opfattelse, rejste tvivl om klagernes troværdighed. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at der, på trods af tolkeproblemer, den lange tid der var forløbet siden klagernes flugt fra Vietnam og omstændighederne ved sagsbehandlingen i øvrigt, kunne rejses berettiget tvivl om klagernes troværdighed (pkt. 13.6).

Komitéen fandt samlet set ikke, på trods af den alvorlige menneskerettighedssituation i Vietnam, at klagerne havde godtgjort, at de personligt risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til Vietnam. Ved denne afgørelse lagde Komitéen vægt på, at klagernes flugt fra Vietnam lå langt tilbage i tid, og at illegal udrejse i 1980'erne ikke længere opfattedes som en forbrydelse af de vietnamesiske myndigheder. Komitéen noterede sig i den forbindelse i øvrigt, at en risiko for at blive fængslet ikke i sig selv er nok til, at et forhold falder ind under artikel 3 (pkt. 13.7).

<http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/5b36dcb43c586b4ac12569b40054f8cb?Opendocument>

M.B.B. mod Sverige (sag nr. 104/1998 af 5. maj 1999)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger M.B.B. indrejste i Sverige i oktober 1995, hvor han senere søgte asyl. I sin ansøgning om asyl henviste M.B.B. til, at han havde tjent i den Iranske Revolutionære Garde, men på et tidspunkt havde fået problemer med de iranske myndigheder, idet han nægtede at udføre visse opgaver. M.B.B. henviste endvidere til, at han under opholdet i Sverige var konverteret til kristendommen.

De svenske myndigheder meddelte M.B.B. afslag på asyl og henviste til, at det var usandsynligt, at han havde været i stand til at forlade Iran på et pas, hvis han haft de påståede problemer med de iranske myndigheder. De svenske myndigheder henviste endvidere til, at M.B.B. opholdt sig i Sverige i to måneder, inden han søgte asyl. Der henvistes også til, at der i øvrigt var alvorlige grunde til at antage, at M.B.B. i sin tid i den Revolutionære Garde havde begået forbrydelser imod menneskeheden og følgelig var udelukket fra at få asyl i henhold til Flygtningekonventionens artikel 1 F. De svenske myndigheder lagde i den forbindelse vægt på, at M.B.B. under en samtale med de svenske immigrationsmyndigheder havde oplyst, at han deltog i udspionering af det kurdiske mindretal, deltog i tortur og piskning af tilfangetagne personer, samt havde effektueret beslutninger om "forsvindinger". Endelig lagde de svenske myndigheder vægt på, at M.B.B. ikke risikerede væsentlige problemer på grund af konverteringen til kristendommen.

Påstanden:

M.B.B. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Iran, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke M.B.B. medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at artikel 3 beskytter enhver person imod udsendelse til tortur, uanset om en person har begået alvorlige forbrydelser. Det bemærkedes dog i den forbindelse, at Komitéen ikke vil blande sig i hvilken formel status pågældende tildeles i værtslandet (pkt. 6.4.).

Komitéen lagde ved afgørelsen vægt på, at M.B.B. under sagen havde givet divergerende oplysninger og til støtte for sin sag havde vedlagt dokumenter, der viste sig at være falske (pkt. 6.6).

Komitéen lagde endelig vægt på, at M.B.B. hverken havde sandsynliggjort, at personer, der deserterer fra den Iranske Revolutionære Garde eller personer, der konverterer fra islam til kristendommen, risikerer at blive udsat for tortur i Iran (pkt. 6.7.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/89441d441818b9fe802567f5002b9563?OpenDocument>

Paez mod Sverige (sag nr. 39/1996 af 28. april 1997)

Sagsfremstilling:

Den peruvianske statsborger Paez indrejste i Sverige i juni 1990, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han ved flere lejligheder havde haft konflikter med de peruvianske myndigheder, der bl.a. havde dræbt hans ene kusine, på grund af sit og familiens tilknytning til guerillabevægelsen Den lysende Sti.

De svenske myndigheder meddelte Paez afslag på asyl og henviste til, at der var alvorlig grund til at antage, at Paez på grund af aktiviteterne for Den lysende Sti havde begået forbrydelser, der udelukkede ham fra asyl i henhold til Flygtningekonventionens artikel 1 F.

Påstanden:

Paez indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Peru, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav Paez medhold i hans klage. Komitéen lagde ved afgørelsen vægt på, at Paez utvivlsomt havde været medlem af og udført aktiviteter for Den lysende Sti, at hans familie var meget politisk aktiv, at en af hans kusiner var forsvundet og en anden dræbt, og at hans moder og søstre på den baggrund var blevet meddelt politisk asyl i Sverige (pkt. 14.3.).

Komitéen lagde endvidere vægt på, at Sverige ikke havde godtgjort, hvorfor der blev sondret mellem klageren på den ene side og hans moder og søstre på den anden side (pkt. 14.4). Endelig bemærkede Komitéen, at forbudet imod udsendelse i artikel 3 er absolut og gælder uanset pågældende persons aktiviteter (pkt. 14.5).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/ac83790666e4b33d802566f80062a76f?OpenDocument>

3.3 Sur Place

Komitéen har i sin praksis fastslået, at forbudet imod udsendelse til tortur i artikel 3 ikke blot beskytter personer, der har haft aktiviteter i hjemlandet inden indrejsen i værtslandet, men tillige personer, der har haft aktiviteter i værtslandet. Komitéen fastslog i *Aemei mod Schweiz* (nærmere beskrevet nedenfor) endvidere, at der på den baggrund konkret kan opstå tilfælde, hvor en stat, i henhold til artikel 3, vil være afskåret fra at udsende en person til en stat, hvor den pågældende person risikerer at blive udsat for tortur, alene på grund af den pågældendes aktiviteter i værtslandet.

Afgørelserne er listet kronologisk med de nyeste afgørelser først.

A.A. mod Schweiz (sag nr. 251/2004 af 20. november 2006)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger A.A. indrejste i Schweiz i juli 2000, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han ikke selv havde haft politiske aktiviteter i Iran, men gentagne gange var blevet forfulgt af de iranske myndigheder på grund af familiens politiske aktiviteter imod ayatollah Khomeinis styre. I 1991 blev klageren fængslet for uddeling af skrifter. Han var tilbageholdt i to år og blev under tilbageholdelsen mishandlet med et barber-blad. Hans fætter blev henrettet af regimet. I 1993 blev klageren løsladt, hvorpå han aftjente sin værnepligt i to år. Han blev flere gange tilsagt til at møde i revolutionsdomstolen på grund af sine familiemedlemmers politiske aktiviteter. I februar 1996 fik han et pas og forsøgte at udrejse til Tyrkiet, hvilket ikke lykkedes, og han vendte derfor tilbage til Teheran, hvor han i april 1996 blev tilsagt til revolutionsdomstolen og udspurgt om sit forsøg på udrejse og om sine familiemedlemmer. I maj 1996 blev han idømt seks måneders fængsel, suspension i to år, 60 piskeslag og en treårig kautionsforpligtelse. I september 1999 udrejste han illegalt af Iran og ankom til Schweiz i juli 2000. Han deltog i demonstrationer i Schweiz arrangeret af iranske flygtninge. De iranske myndigheder var bekendt med disse aktiviteter. I juli 2000 fik han afslag på asyl, og i juni 2004 fik han endeligt afslag på asyl. De schweiziske myndigheder lagde vægt på hans troværdighed og henviste til uoverensstemmelser og divergenser i hans forklaring.

Påstanden:

A.A. gjorde gældende, at der var vægtige grunde til at antage, at han ved en tilbagevenden til Iran ville blive udsat for tortur, hvilket ville udgøre en krænkelse af artikel 3. Han henviste til, at han tidligere havde været udsat for tortur, at hans fætter var blevet henrettet, samt at hans egne aktiviteter uden for Iran og hans illegale udrejse var afgørende faktorer, som støttede en omgørelse af beslutningen om udsendelse til Iran.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klageren medhold i hans klage. Komiteen bemærkede, at klagerens påstand om, at han var i risiko for tortur ved en tilbagevenden til Iran, var baseret på det faktum, at han angiveligt havde været tilbageholdt og tortureret i perioden 1991-93, hvorefter han blev chikaneret af myndighederne, hovedsageligt på grund af hans families politiske aktiviteter, samt at han i Schweiz havde deltaget i aktiviteter rettet mod det nuværende iranske regime (præmis 7.5). Komiteen fandt ikke, at klager havde godtgjort, at hans families politiske aktiviteter havde været af så stor betydning, at han stadig ville være i de iranske myndigheders søgelys i dag. Komiteen fandt endvidere ikke, at han havde fremlagt tilstrækkeligt bevis for, at hans deltagelse i demonstrationer organiseret af iranske flygtninge i Schweiz eller hans illegale udrejse af Iran, var faktorer af så afgørende betydning, at det kunne føre til, at han måtte anses for at være i personlig risiko for at blive udsat for tortur, hvis han blev sendt tilbage til Iran (præmis 7.6). Komiteen fandt herefter, at klagerens udsendelse til Iran ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3, henset til den tid, der var forløbet siden den angivelige tortur fandt sted, samt henset til uoverensstemmelserne i hans forklaring, som han ikke havde kunnet redegøre fyldestgørende for, samt især det forhold, at han ikke havde været engageret i vedvarende politiske aktiviteter hverken i Iran eller Schweiz (præmis 7.7).

M.K.O. mod Holland (sag nr. 134/1999 af 9. maj 2001)Sagsfremstilling:

Den tyrkiske statsborger M.K.O., der var etnisk kurder, indrejste i Holland i juni 1997, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han kom fra en lille kurdisk landsby og ved flere lejligheder var blevet forsøgt overtalt af de tyrkiske myndigheder til at blive landsbyvagt. Han nægtede imidlertid

at påtage sig dette hverv, da han i så fald skulle dræbe sine egne folk. Som et resultat heraf, blev han ofte tilbageholdt og mishandlet af de tyrkiske myndigheder.

M.K.O. henviste endvidere til, at han efter sin indrejse i Holland var blevet et aktivt medlem af det kurdiske samfund i Holland. Han oplyste i den forbindelse, at han havde optrådt adskillige gange på TV med et kurdisk musikband, og at han i februar 1999 var blevet anholdt sammen med 300 andre kurdere under en demonstration imod Abdullah Ocalans udlevering til Tyrkiet.

De hollandske myndigheder meddelte M.K.O. afslag på asyl og henviste til, at han ikke havde godtgjort, at han personligt ville være i risiko for at blive udsat for tortur i Tyrkiet. De hollandske myndigheder henviste endvidere til, at hans politiske aktiviteter i Holland ikke var tilstrækkelige til, at han på den baggrund skulle være kommet i de tyrkiske myndigheders søgelys, (do not constitute significant opposition activities).

Påstanden:

M.K.O. indbragte Holland for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de hollandske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Tyrkiet, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke M.K.O. medhold i hans klage. Ved afgørelsen lagde Komitéen indledningsvis vægt på, at M.K.O. ikke havde kunnet give en fornuftig forklaring på de divergerende oplysninger i sagen. Komitéen lagde endvidere vægt på, at M.K.O. havde været i stand til at gennemføre sin værnepligt uden væsentlige problemer, og at han ikke havde godtgjort, at hans aktiviteter i Holland var egnede til at tiltrække de tyrkiske myndigheders opmærksomhed (pkt. 7.4).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/53525fcb8fec789bc1256b670037be28?Opendocument>

M.B.B. mod Sverige (sag nr. 104/1998 af 5. maj 1999)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger M.B.B. indrejste i Sverige i oktober 1995, hvor han senere søgte asyl. I sin ansøgning om asyl henviste M.B.B. til, at han havde tjent i den Iranske Revolutionære Garde, men på et tidspunkt havde fået problemer med de iranske myndigheder, idet han nægtede at udføre visse opgaver. M.B.B. henviste endvidere til, at han under opholdet i Sverige var konverteret til kristendommen.

De svenske myndigheder meddelte M.B.B. afslag på asyl og henviste til, at det var usandsynligt, at han havde været i stand til at forlade Iran på sit pas, hvis han havde haft de påståede problemer med de iranske myndigheder. De svenske myndigheder henviste endvidere til, at M.B.B. opholdt sig i Sverige i to måneder, inden han søgte asyl. Der henvistes også til, at der i øvrigt var alvorlige grunde til at antage, at M.B.B. i sin tid i den Revolutionære Garde havde begået forbrydelser imod menneskeheden og følgelig var udelukket fra at få asyl i henhold til Flygtningekonventionens artikel 1 F. De svenske myndigheder lagde i den forbindelse vægt på, at M.B.B. under en samtale med de svenske immigrationsmyndigheder havde oplyst, at han deltog i udspionering af det kurdiske mindretal, deltog i tortur og piskning af tilfangetagne personer, samt havde effektueret beslutninger

om "forsvindinger". Endelig lagde de svenske myndigheder vægt på, at M.B.B. ikke risikerede væsentlige problemer på grund af konverteringen.

Påstanden:

M.B.B. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Iran, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke M.B.B. medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at artikel 3 beskytter enhver person imod udsendelse til tortur, uanset om en person har begået alvorlige forbrydelser. Det bemærkedes dog i den forbindelse, at Komitéen ikke blander sig i, hvilken formel status pågældende tildeles i værtslandet (pkt. 6.4.).

Komitéen lagde ved afgørelsen vægt på, at M.B.B. under sagen havde givet divergerende oplysninger og til støtte for sin sag havde vedlagt dokumenter, der viste sig at være falske (pkt. 6.6).

Komitéen lagde endelig vægt på, at M.B.B. hverken havde sandsynliggjort, at personer, der deserterer fra den Iranske Revolutionære Garde eller personer, der konverterer fra islam til kristendommen, risikerer at blive udsat for tortur i Iran (pkt. 6.7.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/89441d441818b9fe802567f5002b9563?OpenDocument>

A.F. mod Sverige (sag nr. 89/1997 af 8. maj 1998)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger A.F. indrejste i Sverige i februar 1995, hvor han senere søgte asyl. Han henviste i sin asylansøgning til, at han i Iran havde været medlem af Nehzat Azadi, (frihedsbevægelsen), der i 1990-91 blev erklæret ulovlig, og at han i 1993 havde været tilbageholdt og udsat for tortur af de iranske myndigheder. Han henviste endvidere til, at han efter ankomsten til Sverige havde kontaktet iranske eksil-organisationer, var blevet medlem af den iranske socialdemokratiske bevægelse, offentligt havde demonstreret imod det iranske styre og sendt propagandamateriale hjem til Iran.

De svenske myndigheder meddelte A.F. afslag på asyl og henviste til, at han havde forklaret utroværdigt om såvel sine politiske aktiviteter i Iran og de efterfølgende politiske aktiviteter i Sverige. De svenske myndigheder lagde bl.a. vægt på, at A.F. var udrejst af Iran på sit eget ægte pas med en udrejsetilladelse.

Påstanden:

A.F. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Iran, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav A.F. medhold i hans klage. Komitéen lagde ved afgørelsen vægt på, at A.F.'s familiemæssige baggrund, hans politiske tilknytning til og aktiviteter for frihedsbevægelsen og hans tidligere tilbageholdelser og den udøvede tortur, burde indgå i afvejningen af, om han risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til Iran (pkt. 6.5). Komitéen fandt endvidere, at A.F.'s

præsentation af sin sag ikke efterlod væsentlig tvivl om troværdigheden af hans sag. I den forbindelse henviste Komitéen til lægeerklæringerne, hvoraf fremgik, at han led af post traumatisk stress og sandsynligvis havde været udsat for tortur (pkt. 6.5).

Komitéen lagde endvidere vægt på den alvorlige menneskeretlige situation i Iran (pkt. 6.6.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/bc633dc4f2d3b235802566f20041f458?Opendocument>

X,Y og Z mod Sverige (sag nr. 61/1996 af 6. maj 1998)

Sagsfremstilling:

De congolesiske statsborgere X, Y og Z indrejste i Sverige i juni 1992, hvor de søgte asyl. De henviste ved ansøgningerne om asyl til, at de i det tidl. Zaire havde deltaget i forskellige politiske aktiviteter imod Præsident Mobutus styre og af den grund havde været tilbageholdt og udsat for tortur.

De svenske myndigheder meddelte X, Y og Z afslag på asyl og henviste til, at deres forklaringer var utroværdige og fulde af divergenser. De svenske myndigheder henviste i øvrigt til, at selvom menneskerettighedssituationen i Congo var meget alvorlig, var klagerne ved en eventuel udrejse ikke i væsentlig grad mere udsatte end andre congolesere.

Påstanden:

X, Y og Z indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis de blev udsendt til Congo, idet de dér risikerede at blive udsat for tortur. Klagerne henviste i særdeleshed til, at de, efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl i Sverige, havde deltaget i en række demonstrationer foran den amerikanske, engelske og franske ambassade mod det nye styre i Congo, og at de congolesiske myndigheder sandsynligvis var vidende herom.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke X, Y og Z medhold i deres klage. Komitéen noterede sig indledningsvis, at klagerne havde oplyst, at de tidligere havde været udsat for tortur i Congo, og at Y havde fremlagt medicinske papirer, hvoraf fremgik, at hun led af post traumatisk stress. I den forbindelse bemærkede Komitéen, at *tidligere* tortur indgår i den endelige afvejning, men at formålet med Komitéens undersøgelse af klagen er at få anskueliggjort, hvorvidt klagerne på *nuværende tidspunkt*, risikerer at blive udsat for tortur ved en udsendelse (pkt. 11.2).

Komitéen lagde ved afgørelsen til grund, at den del af klagernes frygt for tortur, der var baseret på deres tilknytning til Folkets Revolutionære Parti, måtte antages at være ubegrundet, idet partiet i mellemtiden var indlemmet i den nye regering i Congo, (pkt. 11.3).

Vedrørende klagernes deltagelse i demonstrationer foran vestlige ambassader, bemærkede Komitéen, at dette forhold ikke gjorde deres frygt for, at de i Congo risikerede at blive underkastet tortur velbegrundet (pkt. 11.4).

Komitéen bemærkede afslutningsvis, at UNHCR, på trods af den alvorlige menneskeretlige situation i Congo, ikke fraråder staterne at tilbagesende afviste asylsøgere til Congo (pkt. 11.5).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/d133542b373e6112802566f20041200a?OpenDocument>

I.A.O. mod Sverige (sag nr. 65/1997 af 6. maj 1998)

Sagsfremstilling:

I.A.O., der er statsborger i Djibouti og etnisk afar, indrejste i Sverige i september 1991, hvor han søgte asyl. Han henviste til, at han havde skrevet artikler, der kritiserede styret i Djibouti og i særdeleshed behandlingen af de etniske afarer, og at han på den baggrund havde været tilbageholdt og udsat for tortur i Djibouti. Han henviste endvidere til, at han efter sin ankomst til Sverige var fortsat med at skrive kritiske artikler om styret i Djibouti.

De svenske myndigheder meddelte I.A.O. afslag på asyl og henviste til, han havde forklaret utroværdigt, og at hans politiske aktiviteter i øvrigt ikke havde været så omfattende, at det på den baggrund kunne antages, at han risikerede at blive udsat for tortur i Djibouti.

Påstanden:

I.A.O. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Djibouti, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur. Han henviste i særdeleshed til, at han havde fortsat sin kritik af styret i Djibouti under sit ophold i Sverige, og at myndighederne i Djibouti var opmærksomme herpå.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke I.A.O. medhold i hans klage. Komitéen noterede sig, at der var vedlagt lægeerklæringer, hvoraf fremgik, at I.A.O. havde været udsat for tortur, hvorfor den ikke fandt, at der var grund til at betvivle I.A.O.'s forklaring om, at han havde været tilbageholdt og udsat for tortur (pkt. 14.3).

Komitéen bemærkede herefter, at I.A.O. ikke, udover at skrive politiske artikler, havde været politisk aktiv i Djibouti (pkt. 14.4.), at journalister tilsyneladende ikke hører til de grupper, der forfølges i Djibouti, og at oppositionspublikationer, der er kritiske overfor styret i Djibouti, cirkulerer frit (pkt. 14.5). Komitéen fandt derfor samlet set ikke, at der var vægtige grunde til at antage, at I.A.O. risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til Djibouti (14.6.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/5b4574eae374b86802566f200416aa3?OpenDocument>

Aemei mod Schweiz (sag nr. 34/1995 af 9. maj 1997)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger Aemei indrejste i maj 1990 i Schweiz med sin hustru og to børn og søgte asyl. Han henviste i sin asylansøgning til, at han havde haft tilknytning til Folkets Mujahedin-bevægelse og af den grund havde haft konflikter med de iranske myndigheder og bl.a. i 1983 var blevet idømt to års fængsel.

De schweiziske myndigheder meddelte Aemei afslag på asyl og lagde ved afgørelsen vægt på, at han havde forklaret utroværdigt og divergerende. Kort tid efter søgte Aemei om at få genoptaget sin asylsag, idet han henviste til, at han under opholdet i Schweiz havde været aktiv for en armensk og

persisk hjælpeorganisation (APHO) hvis medlemmer, ifølge Aemei, blev forfulgt i Iran. Han henviste i den forbindelse til, at han sandsynligvis blev genkendt af bl.a. den iranske konsul i Schweiz, der besøgte APHO's stand i Bern. De schweiziske myndigheder afviste imidlertid at genoptage sagen, idet man ikke fandt det godtgjort, at Aemeis politiske aktiviteter i Schweiz var kommet til de iranske myndigheders kundskab.

Påstanden:

Aemei indbragte Schweiz for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de schweiziske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Iran, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav Aemei medhold i hans klage. Komitéen bemærkede, at forbudet imod udsendelse til tortur ikke kun beskytter personer, der har haft aktiviteter i hjemlandet inden indrejsen i værtslandet, men også personer der har haft aktiviteter i værtslandet. På den baggrund ville Aemeis eventuelle politiske aktiviteter i Schweiz principielt kunne udgøre tilstrækkeligt grundlag til, at de schweiziske myndigheder skulle afstå fra at udsende ham (pkt. 9.5).

Komitéen bemærkede herefter, at selvom der med rette kunne rejses tvivl om sandheden i Aemeis forklaring, måtte man være helt sikker på, at hans sikkerhed ikke kompromitteredes, og at det i den forbindelse ikke er nødvendigt, at alle sagens faktiske omstændigheder er bevist. Det er tilstrækkeligt, at Komitéen anser dem for at være tilstrækkeligt underbyggede og troværdige (pkt. 9.6). For så vidt angik Aemeis påståede aktiviteter for Mujahedin-bevægelsen bemærkede Komitéen, at Aemeis forklaring var præget af divergenser og modsigelser, hvorfor der med rette kunne stilles spørgsmålstejn ved troværdigheden (pkt. 9.7).

Vedrørende aktiviteterne for APHO i Schweiz, bemærkede Komitéen, at de schweiziske myndigheder ikke betvivlede disse, og at man ej heller benægtede, at der havde været kontroverser mellem repræsentanter fra APHO og iranere i Schweiz (pkt. 9.7). Komitéen bemærkede herefter, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og gælder uanset arten af de aktiviteter den pågældende person påstår at have udført (pkt. 9.8).

Komitéen bemærkede endvidere, at menneskerettighedssituationen i Iran er alvorlig (pkt. 9.9). Afslutningsvis fandt Komitéen, at der samlet set forelå vægtige grunde til at antage, at Aemei og hans familie risikerede at blive underkastet tortur ved en udsendelse til Iran (pkt. 9.10).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/79245cd9c91af027802566d6003d4ea7?Opendocument>

3.4 Uforholdsmæssig streng straf, risiko for dobbeltstraf, udlevering til retsforfølgelse, umenneskelig straf

Af Komitéens udtalelser i *P.Q.L. mod Canada* fremgår at art. 3 ikke i alle tilfælde beskytter mod dobbelt straf, det vil således afhænge af karakteren af straffen i hjemlandet. I et obiter dictum afviste Komitéen, at en risiko for, at klageren ville blive arresteret og retsforfulgt for forbrydelser, han havde begået i Canada og afsonet flere års fængsel for, ikke var tilstrækkeligt til, at der var vægtige grunde for at antage, at pågældende risikerede at blive udsat for tortur i hjemlandet.

Komitéen udtalte endvidere i *V.X.N. og H.N. mod Sverige*, at risiko for at blive fængslet ikke i sig selv er nok til, at et forhold falder ind under beskyttelsen i artikel 3.

I *Chipana mod Venezuela* fastslog Komitéen, at en udlevering til retsforfølgelse for terrorisme og undergravende virksomhed krænkede artikel 3, idet det af baggrundsoplysningerne fremgik, at personer, der var mistænkt for sådanne forbrydelser, risikerede at blive udsat for tortur i modtagerstaten.

I *Iratxe Sorzabal mod Frankrig* fastslog Komitéen, at det afgørende for, om en udsendelse udgør en krænkelse af artikel 3, er, om myndighederne på tidspunktet for udsendelsen kunne have indset, at klageren ved udsendelsen ville blive sat i en reel risiko for at blive udsat for tortur. Komitéen lagde i afgørelsen vægt på den tid, der var forløbet mellem udsendelsen og den angivelige tortur samt på, at klageren ikke fandtes at have påvist en årsagsforbindelse mellem udsendelsen og den angivelige tortur.

I *A.S. mod Sverige* fastslog Komitéen, at artikel 3 beskytter imod udsendelse til risiko for dødsstraf ved stening.

Afgørelserne er listet kronologisk med de nyeste afgørelser først.

Iratxe Sorzabal mod Frankrig (sag nr. 194/2001 af 3. maj 2005)

Sagsfremstilling:

Den spanske statsborger og basker Iratxe Sorzabal rejste i 1997 til Frankrig som følge af sin frygt for at blive arresteret og torteret af de spanske sikkerhedsstyrker. I november 1997 blev klageren anholdt af det franske politi. Hun blev varetægtsfængslet af en domstol, idet hun var blevet tiltalt for at have været i besiddelse af falske dokumenter samt deltagelse i en kriminel bevægelse. Den 12. februar 1999 blev klageren idømt 3 års fængsel. Den 31. august 1999 udstedte det franske indenrigsministerium en udsendelsesordre på klageren. Den 12. oktober 1999 stadfæstede en appeldomstol dommen af 12. februar 1999. Klageren fik endvidere indrejseforbud i 5 år. Klageren blev den 28. oktober 1999 udsendt til Spanien. Efter sin tilbagevenden blev klageren angiveligt udsat for tortur af de spanske myndigheder i 2001.

Påstanden:

Klageren gjorde gældende, at der på tidspunktet for hendes udsendelse til Spanien var væsentlige grunde til at antage, at hun ville blive udsat for tortur i hjemlandet.

Klageren havde til støtte herfor anført, at hun søgte tilflugt i Frankrig på grund af frygt for tortur i Spanien. Endvidere havde hun anført, at hun blev dømt af de franske myndigheder, idet hun var medlem af ETA. Endelig henviste hun til, at Spanien ikke havde anmodet om udlevering.

De franske myndigheder gjorde gældende, at de voldelige forhold samt hendes medlemskab af "Ibarra" kommandoen, som udgjorde grundlaget for, at klageren efter sin tilbagevenden til Spanien blev tilbageholdt og angiveligt udsat for tortur, ikke var kendt af de franske myndigheder på tidspunktet for hendes udsendelse af Frankrig. Endvidere henviste Frankrig i den forbindelse til, at klageren først blev tilbageholdt ca. 17 måneder efter hendes udsendelse af Frankrig.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen fandt ikke, at Frankrigs udsendelse af klageren til Spanien udgjorde en krænkelse af artikel 3.

Komitéen udtalte, at det afgørende for, om Frankrig havde krænket konventionens artikel 3, var, hvorvidt de franske myndigheder, på tidspunktet for udsendelsen af klageren til Spanien, kunne have indset, at klageren ved udsendelsen ville blive sat i en reel risiko for at blive udsat for tortur.

Komitéen bemærkede for det første, at der, fra klageren blev udvist af Frankrig og til den angivelige tortur fandt sted, hengik 17 måneder. Endvidere lagde Komitéen vægt på, at klageren ikke i tilstrækkelig grad havde kunnet sandsynliggøre, at der bestod en årsagsforbindelse mellem selve udsendelsen af klageren og den angivelige tortur, hvorfor Frankrig ikke havde krænket artikel 3 ved at udsende klageren.

[http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf/\(Symbol\)/83bfef339eab67a3c1257034004aa3d8?Opendocument](http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf/(Symbol)/83bfef339eab67a3c1257034004aa3d8?Opendocument)

A.S. mod Sverige (sag nr. 149/1999 af 24. november 2000)

Sagsfremstilling:

Den iranske statsborger A.S. indrejste i december 1997 i Sverige med sin søn og søgte asyl. Hun henviste til, at hendes ægtefælle, der havde været en højtstående officer, døde i 1981, og at han i 1991 blev udråbt til martyr, hvorfor hun og den resterende del af familien fik økonomisk hjælp af en fond for martyrer. I 1996 blev hun presset til at gifte sig med en højtstående Ayatollah, der var tilknyttet fonden. I 1997 blev hun forelsket i en kristen mand, med hvem hun en aften blev stoppet på gaden og tilbageholdt. Hun har i den forbindelse oplyst, at hun aldrig så denne mand siden, og at han angiveligt tilstod utroskab og blev stenet. A.S.'s ægtefælle, der efter at være blevet informeret om forholdet, slog og mishandlede A.S., forhindrede, at utroskabssagen blev sendt til Den revolutionære Domstol. Kort tid efter udrejste A.S. A.S. oplyste endelig, at hun efterfølgende er blevet dømt til døden ved stening.

De svenske myndigheder meddelte imidlertid A.S. afslag på asyl og henviste til, at hun havde forklaret utroværdigt og divergerende.

Påstanden:

A.S. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis hun blev udsendt til Iran, idet hun der risikerede at blive tortureret og dødsdømt.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav A.S. medhold i hendes klage. Komitéen lagde indledningsvis til grund, at A.S. var enke efter en martyr og på den baggrund blev støttet af fonden for martyrer. Komitéen noterede sig også, at A.S. havde oplyst, at hun blev tvunget til at gifte sig med en Ayatollah, ligesom den bemærkede, at hendes søns forklaringer, der godt nok skulle vurderes med en vis skepsis, støttede hendes påstande (pkt. 8.4.).

Komitéen bemærkede også, at de svenske myndigheder fandt A.S. utroværdig, fordi hun ikke var i stand til at meddele oplysninger, det var muligt at verificere (pkt. 8.5.). Komitéen bemærkede i den forbindelse, at A.S., efter Komitéens opfattelse, havde givet tilstrækkelige oplysninger om

indgåelsen af ægteskabet med Ayatollahen og den efterfølgende anholdelse til, at de svenske myndigheder, til en vis grad, havde kunnet verificere oplysningerne. I den forbindelse bemærkede Komitéen, at de svenske myndigheder tilsyneladende ikke i tilstrækkeligt omfang havde bestræbt sig på at få fastslået, hvorvidt der var vægtige grunde for at antage, at A.S. risikerede at blive udsat for tortur i Iran (pkt. 8.6.).

Komitéen bemærkede endelig, at de svenske myndigheder ikke betvivlede den alvorlige menneskerettighedssituation i Iran, og at det af baggrundsoplysningerne fremgik, at kvinder i Iran risikerede at blive dømt til døden ved stening for utroskab (pkt. 8.7).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/3c43aa8300384387c1256ab1002fea71?Opendocument>

V.X.N. og H.N. mod Sverige (sag nr. 130-131/1999 af 15. maj 2000)

Sagsfremstilling:

De vietnamesiske statsborgere V.X.N og H.N. indrejste i Sverige i 1992, hvor de fik opholdstilladelse som kvote-flygtninge. I 1995 blev de begge idømt fem års fængsel i Sverige for voldtægt og udvist for bestandig.

V.X.N. og H.N. klagede over afgørelsen og gjorde gældende, at de risikerede at blive udsat for tortur i Vietnam. V.X.N. henviste til, at han i Vietnam var stukket af fra en dom på 12 års fængsel, og at han havde forladt Vietnam under en voldsom flugt, hvor flere vietnamesiske myndighedspersoner angiveligt mistede livet. H.N. henviste til, at hans fader havde været officer i den sydvietnamesiske hær og var blevet dræbt af Viet Cong i 1970, at han selv var stukket af fra en arbejdslejr for børn af tidligere militærfolk fra den sydvietnamesiske hær, og at han havde forladt Vietnam under en voldsom flugt, hvor flere vietnamesiske myndighedspersoner angiveligt blev dræbt.

De svenske myndigheder afviste V.X.N. og H.N.'s påstande og henviste til, at de begge havde oplyst utroværdigt og divergerende, at illegal udrejse af Vietnam ikke længere blev anset som en forbrydelse, og at ingen af parterne i øvrigt havde godtgjort, at de risikerede at blive udsat for tortur i Vietnam.

Påstanden:

V.X.N. og H.N. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis de blev udsendt til Vietnam, idet de dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke V.X.N. og H.N. medhold i deres klage. Komitéen genkaldte sig indledningsvis, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut (pkt. 13.4). Komitéen bemærkede herefter, at de svenske myndigheder havde gjort opmærksom på adskillige divergerende oplysninger, der, efter de svenske myndigheders opfattelse, rejste tvivl om klagernes troværdighed. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at der, på trods af tolkeproblemer, den lange tid der var forløbet siden klagernes flugt fra Vietnam og omstændighederne ved sagsbehandlingen i øvrigt, kunne rejses berettiget tvivl om klagernes troværdighed (pkt. 13.6).

Komitéen fandt samlet set ikke, på trods af den alvorlige menneskerettighedssituation i Vietnam, at klagerne havde godtgjort, at de personligt risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til Vietnam. Ved denne afgørelse lagde Komitéen vægt på, at klagernes flugt fra Vietnam lå langt tilbage i tid, og at illegal udrejse i 1980'erne ikke længere opfattedes som en forbrydelse af de vietnamesiske myndigheder. Komitéen noterede sig i den forbindelse i øvrigt, at en risiko for at blive fængslet ikke i sig selv er nok til, at et forhold falder ind under artikel 3 (pkt. 13.7).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/5b36dcb43c586b4ac12569b40054f8cb?Opendocument>

Chipana mod Venezuela (sag nr. 110/1998 af 10. november 1998)

Sagsfremstilling:

Den peruvianske statsborger Chipana blev i februar 1998 arresteret af de venezuelanske myndigheder i Caracas, Venezuela, på baggrund af en anmodning om udlevering fra de peruvianske myndigheder. De peruvianske myndigheder mistænkte Chipana for at have begået undergravende virksomhed imod den peruvianske stat og for at være medlem af guerillabevægelsen Den lysende Sti. Chipana indbragte spørgsmålet om udlevering for de venezuelanske domstole og gjorde gældende, at hun ville blive udleveret til tortur og til en rettergang, der ikke ville være retfærdig.

Den venezuelanske højesteret afviste Chipanas indsigelser og hun blev udleveret i juli 1998. Udleveringen blev imidlertid betinget af, at de peruvianske myndigheder garanterede, at Chipana ikke blev idømt fængsel på livstid eller dødsstraf, at hun maksimalt blev idømt 30 års fængsel, og at hun ikke måtte blive udsat for tortur eller anden behandling, der ville resultere i fysisk eller psykisk lidelse.

Påstanden:

Chipana indbragte Venezuela for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de venezuelanske myndigheder krænkede artikel 3, da hun blev udleveret til Peru, idet hun dér ville blive udsat for tortur og ville være afskåret fra at få en retfærdig rettergang. Chipana henviste i den forbindelse til, at hun efter udleveringen til Peru blev idømt 25 års fængsel i Peru i en rettergang uden de fornødne retssikkerhedsmæssige garantier.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav Chipana medhold i hendes klage. Ved afgørelsen lagde Komitéen vægt på, at den var i besiddelse af adskillige periodiske rapporter om Peru, hvoraf fremgik, at tortur undertiden blev udøvet af myndighederne i kampen mod den type forbrydelser, terrorisme og undergravende virksomhed, som Chipana var anklaget for at have begået (pkt. 6.4).

Komitéen udtrykte endvidere bekymring over, at Venezuela ikke havde efterkommet Komitéens anmodning om ikke at udlevere Chipana, før Komitéen havde taget stilling til hendes klage (pkt. 8).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/8ec0f757c5ffdc280256777004087c6?Opendocument>

P.Q.L. mod Canada (sag nr. 57/1996 af 17. november 1997)

Sagsfremstilling:

Den kinesiske statsborger P.Q.L. indrejste i 1988 i Canada, hvor han slog sig ned med sin familie. Siden 1990 var P.Q.L. tre gange blevet dømt for røveri og i maj 1995 besluttede de canadiske myndigheder, i forbindelse med en forestående løsladelse af P.Q.L., at han skulle udsendes af Canada, idet han udgjorde en fare for den offentlige orden.

Påstanden:

P.Q.L. indbragte Canada for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de canadiske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Kina, idet han dér risikerede at blive fængslet og mishandlet på grund af de begåede forbrydelser i Canada. Han henviste i den forbindelse til, at han risikerede at blive idømt 10 års fængsel, livstid eller dødsstraf. Endelig henviste P.Q.L. til, at han var af vietnamesisk oprindelse og på den baggrund risikerede at blive forfulgt i Kina.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke P.Q.L. medhold i hans klage. Ved afgørelse lagde komitéen vægt på, at P.Q.L. aldrig havde været politisk aktiv i Kina eller tilhørte en politisk, professionel eller social gruppe, der ville blive forfulgt af myndighederne i Kina (pkt. 10.4). Komitéen lagde endvidere vægt på, at der ikke var noget, der indikerede, at de kinesiske myndigheder havde til hensigt at fængsle P.Q.L. på grund af hans forbrydelser i Canada. Komitéen bemærkede i den forbindelse i øvrigt, at det faktum, at P.Q.L. skulle blive arresteret ved ankomsten til Kina og retsforfulgt for de forbrydelser, han havde begået i Canada, ikke ville være tilstrækkeligt til, at der var vægtige grunde for at antage, at han risikerede at blive udsat for tortur (pkt. 10.5).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/9f518ac7f91311dd802566f2003fda8e?Opendocument>

3.5 Subjektiv frygt

Torturkomitéen ses endnu ikke at have statueret, at det *i sig selv* kan være så traumatisk og smertefuldt at blive sendt tilbage til en stat, hvor man tidligere har været udsat for tortur, at den udsendende stat alene på den baggrund vil kunne krænke artikel 3.

Hvorvidt en udsendelse eventuelt under ganske særlige omstændigheder vil kunne krænke forbudet imod grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 16, ses imidlertid ikke at være endeligt afgjort.

Mens Komitéen i *G.R.B. mod Sverige* tilsyneladende afviste, at en eventuel forværring af en klagers helbredstilstand, på grund af en udsendelse til modtagerstaten, ville kunne falde ind under artikel 16, udtaltes i *S.V. og familie mod Canada*, at Komitéen konkret var ude af stand til at statuere en krænkelse af artikel 16, idet klageren ikke havde vedlagt tilstrækkeligt dokumentation til støtte herfor.

Afgørelserne er listet kronologisk med de nyeste afgørelser først.

S.V. og familie imod Canada (sag nr. 49/1996 af 15. maj 2001)

Sagsfremstilling:

Den srilankanske statsborger S.V. indrejste i maj 1992 i Canada, hvor han søgte asyl. Som motiv for sin ansøgning om asyl henviste S.V. til, at han var medlem af den tamilske frihedsbevægelse, TULF, og at han ved flere lejligheder var blevet tilbageholdt og udsat for overgreb af såvel den srilankanske hær som oprørsbevægelsen LTTE.

De canadiske myndigheder meddelte S.V. afslag på asyl og henviste til, at den mishandling S.V. havde været udsat for af den srilankanske hær, ikke var rettet imod ham personligt, at overgrebene fra LTTE alene var at betragte som chikane, og at han i øvrigt kunne henvises til at tage ophold i Colombo i henhold til princippet om eksistensen af et internt flugt alternativ.

Påstanden:

S.V. indbragte Canada for Torturkomitéen og gjorde bl.a. gældende, at de canadiske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udsendt til Sri Lanka, idet han dér risikerede at blive udsat for tortur.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke S.V. medhold i hans klage. Komitéen bemærkede indledningsvis, at forbudet imod udsendelse til tortur i artikel 3 er forbundet med definitionen af tortur i konventionens artikel 1, hvoraf fremgår, at tortur udøves af en offentlig ansat eller anden person, der virker i embeds medfør. Artikel 3 hindrer derfor ikke udsendelse til lidelse, der påføres af en ikke-statslig myndighed, uden samtykke eller indvilligelse fra staten, hvorfor S.V.'s frygt for overgreb fra LTTE eller andre ikke-statslige bevægelser afvistes (pkt. 9.5.).

For så vidt angik S.V.'s frygt for de srilankanske myndigheder, bemærkede Komitéen, at S.V. flere gange havde rejst til og fra Sri Lanka, uden at de srilankanske myndigheder havde udvist nogen interesse i at lokalisere ham (pkt. 9.6).

Komitéen bemærkede herefter, at artikel 3 alene omhandler tortur som defineret i artikel 1 (pkt. 9.8.).

Vedrørende S.V.'s påstand om, at beslutningen om at udsende ham til Sri Lanka i sig selv var en krænkelse af forbudet imod anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i artikel 16, bemærkede Komitéen, at S.V. ikke havde vedlagt tilstrækkelig dokumentation til støtte herfor (pkt. 9.9.).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/6ad0354b86f31c6ec1256b670033de41?Opendocument>

G.R.B. mod Sverige (sag nr. 83/1997 af 15. maj 1998)*Sagsfremstilling:*

Den peruvianske statsborger G.R.B. indrejste i Sverige i marts 1993, hvor hun søgte asyl. Hun henviste til, at hun tilhørte en politisk aktiv familie i Peru og at hun, som resten af familien, sympatiserede med det peruvianske kommunistparti. G.R.B. oplyste endvidere, at hun fra 1985 til 1992 havde studeret medicin i Sovjetunionen og under et besøg i Peru i maj 1991 opdagede, at de peruvianske myndigheder havde ransaget familiens hjem og konfiskeret forskelligt politisk materiale, herunder materiale som hun havde sendt fra Sovjetunionen. Hun oplyste endvidere, at

hun under opholdet i Peru blev tilbageholdt i to dage af personer fra guerilla-bevægelsen Den lysende Sti, der voldtog hende, og at der kort tid efter hendes hjemrejse til Sovjetunionen, i maj 1991, sprang en bombe ved forældrenes hjem i Peru.

De svenske myndigheder afviste ansøgningen om asyl og lagde ved afgørelsen vægt på, at der ikke var noget der indikerede, at G.R.B. var eftersøgt af de peruvianske myndigheder, og at overgrebene fra Den lysende Sti var private personers kriminelle handlinger, der ikke kunne danne grundlag for meddelelse af asyl.

Påstanden:

G.R.B. indbragte Sverige for Torturkomitéen og gjorde gældende, at de svenske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis hun blev udsendt til Peru, idet hun dér risikerede at blive udsat for tortur. Hun henviste endvidere til, at en eventuel udsendelse ville krænke forbudet imod anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i konventionens artikel 16, idet hun led af post traumatisk stress og var psykisk svækket på grund af voldtægten i Peru.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke G.R.B. medhold i hendes klage. Ved afgørelsen lagde Komitéen indledningsvis vægt på, at G.R.B. aldrig havde været udsat for tortur eller anden mishandling af de peruvianske myndigheder, og at hun ikke havde været politisk aktiv siden 1985, hvor hun forlod Peru (pkt. 6.4). Komitéen lagde endvidere vægt på, at artikel 3 ikke beskytter imod udsendelse til lidelse, der påføres af ikke-statslige organer eller personer, hvorfor en eventuel risiko for overgreb fra Den lysende Sti ikke kunne danne grundlag for at statuere en krænkelse af artikel 3 (pkt. 6.5).

For så vidt angik påstanden om, at det var en krænkelse af artikel 16 at udsende hende til Peru, bemærkede Komitéen blot, at en eventuel forværring af G.R.B.'s helbredstilstand, som følge af en eventuel udsendelse til Peru, ikke vil udgøre en sådan form for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling som artikel 16 har til formål at regulere (pkt. 6.7).

<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/MasterFrameView/69b88545382a6547802566f20041b3db?OpenDocument>

4. Torturkonventionens artikel 3 og artikel 16.

Forskelle i beskyttelsen af udlændinge i henhold til Torturkonventionen, Flygtningekonventionen og Den europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

4.1 Torturkonventionens artikel 3: forbudet mod udsendelse (refoulement) til tortur

Den bestemmelse der i praksis er mest betydningsfuld for udlændingemyndigheder i FN's Torturkonvention er artikel 3, der indeholder et forbud mod udsendelse (refoulement) af personer, der i modtagerstaten risikerer at blive udsat for tortur. Artikel 3 lyder,

"1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat hvor der er væsentlige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne."

Bestemmelsen, der har til formål at regulere enhver måde, hvorpå en person fysisk overføres fra en stat til en anden, uanset om der er tale om udlevering, overførsel, udvisning eller lign., er til en vis grad baseret på udsendelsesforbudet i Flygtningekonventionens artikel 33 og praksis fra Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg i henhold til Menneskerettighedskonventionens artikel 3.

Udsendelsesforbudet i Torturkonventionens artikel 3 karakteriseres rettelig som konventionens væsentligste bestemmelse, hvilket illustreres af at ca. 90% af de individuelle klagesager, der har været indbragt for Torturkomitéen, har vedrørt staternes påståede krænkelse af artikel 3's forbud mod udsendelse til tortur.

Torturkomitéens bemærkning af 21. november 1997 (bilag 1)

Torturkomitéen udarbejdede i 1997 sin hidtil eneste generelle bemærkning ("generel comment") vedrørende fortolkningen af Torturkonventionens bestemmelser. Bemærkningen vedrører fortolkningen af konventionens artikel 3 og er således af stor betydning for staternes praktiske anvendelse af denne artikel. Komitéen henviser da også til bemærkningen i adskillige af sine afgørelser, se eksempelvis *M.B.B. mod Sverige* (sag nr. 104/1998 af 5. maj 1999) og *Haydin mod Sverige* (sag nr. 101/1997 af 20. november).

I bemærkningen slås bl.a. fast, at forbudet imod udsendelse i artikel 3 også finder anvendelse i tilfælde af udsendelse til et andet land end det land, hvor personen risikerer at blive udsat for tortur, hvis personen risikerer at blive videresendt til det pågældende land, se endvidere *Korban mod Sverige*, sag nr. 88/1997 af 16. november 1998.

Det fremgår også af bemærkningen, at henvisningen til "et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne" i artikel 3 (2), alene henviser til sådanne krænkelse og lign. som sker med myndighedernes samtykke eller indvilligelse.

Se i øvrigt om bemærkningen i notatet: "Torturkomitéens krav til bevis for risiko for tortur i modtagerstaten".

4.2 Torturkonventionens artikel 16: vedrørende anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Udsendelsesforbudet i artikel 3 nævner kun tortur og ikke anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Torturkomitéen ses ikke at have taget klar stilling til, hvorvidt Torturkonventionen tillige beskytter mod udsendelse til anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf ^[2].

Konventionens artikel 16 har følgende ordlyd:

" Stk. 1. Enhver deltagende stat skal på ethvert territorium under sin jurisdiktion påtage sig at forhindre andre handlinger, som indebærer grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som ikke udgør tortur som defineret i artikel 1, når sådanne handlinger er foretaget af eller på opfordring af en offentlig ansat eller en anden person, der virker i embeds medfør eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse. I særdeleshed skal de forpligtelser, der er indeholdt i artiklerne 10,11,12 og 13 anvendes således, at henvisninger til andre former for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf træder i stedet for henvisninger til tortur.

Stk. 2. Forholdsreglerne i denne konvention er uden præjudicerende virkning for bestemmelserne i noget andet folkeretligt instrument eller national lovgivning, der forbyder grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller som vedrører udlevering eller udvisning."

Komitéeen har derimod behandlet sager, hvor klageren har påstået at selve den fysiske udsendelse vil være så voldsom og traumatisk, at det i sig selv vil kunne karakteriseres som umenneskelig eller nedværdigende og på den baggrund i strid med artikel 16.

I *G.R.B. mod Sverige*, sag nr. 83/1997 af 15. maj 1998, udtalte Komitéen, at

"6.7. The Committee must further decide whether, pursuant to paragraph 1 of article 16, the author's forced return would constitute cruel, inhuman or degrading treatment or punishment not amounting to torture as defined in article 1, in view of the author's poor state of health. The Committee notes the medical evidence presented by the author demonstrating that she suffers severely from post-traumatic stress disorder, most notably as the consequence of the abuse faced by the author in 1991. The Committee considers however, that the aggravation of the author's state of health possibly caused by her deportation would not amount to the type of cruel, inhuman or degrading treatment envisaged by article 16 of the Convention, attributable to the State party."

I sagen *S.V. mod Canada*, sag nr. 49/1996 af 15. maj 2001, udtalte Komitéen vedrørende artikel 3, at

" 9.8 ... the Committee observes that article 3 applies only to situations of torture as defined in article 1 of the Convention" .

Herefter bemærkede Komitéen vedrørende artikel 16:

" 9.9. With regard to the authors` allegation that the decision to expel them would in itself constitute an act of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment in contravention of article 16 of the Convention, the Committee notes that the authors have not submitted sufficient evidence in substantiation of this claim"

Komitéeen har således fundet at have kompetence til at behandle klager vedrørende udsendelser, der påstås at være i strid med artikel 16, men ses endnu ikke at have fundet, at en konkret fysisk udsendelse i sig selv har været i strid med artikel 16.

4.3 Forskelle i beskyttelsen af udlændinge i henhold til Torturkonventionens artikel 3 og Flygtningekonventionens artikel 33

Torturkonventionens artikel 3 er som nævnt til en vis grad baseret på det tilsvarende forbud mod udsendelse (*refoulement*), der indeholdes i Flygtningekonventionens artikel 33. På trods af klare ligheder mellem de to bestemmelser, er omfanget af beskyttelsen i henhold til de to konventioner imidlertid ikke fuldstændig overlappende.

Forbudet mod "*refoulement*" i Flygtningekonventionens artikel 33 beskytter kun de personer, der opfylder betingelserne i konventionens artikel 1 A-F, dvs. personer der nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse *på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller sine politiske anskuelser*. Forfølgelse på anden baggrund falder således udenfor beskyttelsen i Flygtningekonventionen.

Beskyttelsen i henhold til Torturkonventionens artikel 3 er, modsat beskyttelsen i henhold til Flygtningekonventionen, *ikke begrænset til bestemte årsager*. Torturkomitéen koncentrerer sig således alene om at få klarlagt, hvorvidt der eksisterer en tilstrækkelig stor risiko for, at en person vil blive udsat for tortur, som defineret i konventionens artikel 1, og vil ikke være interesseret i at klarlægge, hvorvidt torturen påføres som led i en forfølgelse, der eksempelvis er racistisk eller etnisk baseret. Det bør i den forbindelse dog bemærkes, at det, i henhold til Torturkonventionens artikel 1, er en betingelse for at karakterisere en given behandling som tortur, at den påføres med et bestemt formål for øje, såsom at opnå en tilståelse eller lignende.

Det fremgår af Flygtningekonventionens artikel 33 (2), at beskyttelsen imod udsendelse kan fortabes af personer, der enten er til fare for værtslandets sikkerhed eller har begået alvorlig kriminalitet. I modsætning hertil fremgår det af praksis for Torturkomitéen, at *beskyttelsen mod udsendelse i henhold til Torturkonventionens artikel 3 er absolut* og gælder uagtet pågældende persons eventuelle uønskede eller farlige aktiviteter i værtslandet.

Asylsøgende udlændinge vil således på visse områder være bedre beskyttet af udsendelsesforbudet i Torturkonventionen end af det tilsvarende udsendelsesforbud i Flygtningekonventionen.

På et enkelt område vil beskyttelsen i henhold til Flygtningekonventionen imidlertid være bedre end beskyttelsen i henhold til Torturkonventionen. Det fremgår af såvel UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus (pkt. 65) og af flere staters praksis ved fortolkningen af Flygtningekonventionen, at udsendelsesforbudet i Flygtningekonventionens artikel 33, under visse omstændigheder, kan udstrækkes til at beskytte personer, der frygter forfølgelse, der udgår fra private personer, som modtagerstatens myndigheder er ude af stand til at beskytte imod.

Torturkomitéen har med en henvisning til Torturkonventionens artikel 1, hvoraf det bl.a. fremgår, at torturen påføres af *en eller på opfordring af en offentlig ansat eller anden person, der virker i embeds medfør eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse*, fundet, at smerte eller lidelse påført af en ikke-statslig aktør, som det helt klare udgangspunkt ikke er omfattet af artikel 3 i konventionen. Dette følger endvidere af Torturkomitéens egen generelle bemærkning af 21. november 1997 om fortolkningen af konventionens artikel 3.

4.4 Forskelle i beskyttelsen af udlændinge i henhold til Torturkonventionens artikel 3 og Den europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3

Der er adskillige lighedspunkter mellem det forbud mod udsendelse til tortur, der følger af Torturkonventionens artikel 3 og det forbud mod udsendelse til tortur, der følger af den praksis Menneskerettighedsdomstolen har udviklet i henhold til EMRK artikel 3.

Såvel Torturkonventionens artikel 3 som EMRK artikel 3 beskytter *enhver* person mod udsendelse til tortur, uanset årsagen til torturen og uagtet pågældende persons eventuelle uønskede eller farlige handlinger i værtslandet.

Det bemærkes dog, at det, i henhold til Torturkonventionens artikel 1, er en betingelse for at karakterisere en given behandling som tortur, at den påføres med et bestemt formål for øje, såsom at opnå en tilståelse eller lignende.

I den juridiske litteratur har det været gjort gældende, at Torturkonventionen på visse områder yder udlændinge en bedre beskyttelse end EMRK. Udover de fordele der består i, at sagsbehandlingstiden for Torturkomitéen for tiden er kortere end for Menneskerettighedsdomstolen, og at der ikke er foreskrevet nogle tidsfrister ved anlæggelsen af en klagesag for Komitéen, er det bl.a. blevet hævdet, at beviskravene ved Torturkomitéen er mere lempelige. Det vil sige, at der skal mindre til for at anse det for tilstrækkeligt godtgjort, at en person i tilfælde af udsendelse risikerer at blive udsat for tortur. Det er i den forbindelse særligt blevet hævdet, at selvom både Torturkomitéen og Menneskerettighedsdomstolen har lagt sig fast på, at klageren skal kunne sandsynliggøre en reel og personlig fare for at blive udsat for tortur, har det i praksis vist sig, at Torturkomitéen i højere grad end Menneskerettighedsdomstolen accepterer inkonsekvens og modsigelser i en klagers forklaring, hvis den finder, at sagen i øvrigt er tilstrækkeligt underbygget og troværdig, se Morten Kjærum, *Flygtningeret – Menneskeret*; EU-ret & Menneskeret, 2/1999 side 8-17 og ovenfor afsnit 2.3 om beviskrav.

Uanset om ovenstående argument er korrekt, er det værd at notere sig, at Sverige adskillige gange er blevet dømt for at overtræde forbudet imod udsendelse til tortur i Torturkonventionens artikel 3. I sag nr. 65/1997 af den 6. maj 1998 gjorde Sverige Komitéen opmærksom på, at den hidtil var blevet dømt i alle sager, som Komitéen havde realitetsbehandlet vedrørende artikel 3, og at Den europæiske Menneskerettighedsdomstol afviser de fleste sager imod Sverige som "åbenbart ugrundede" til trods for, at den principielt anlægger den samme test som Komitéen. Ved samme lejlighed ytrede Sverige bekymring over det man fra svensk side anså som udviklingen af to forskellige standarder for rettigheder, der principielt er identiske.

Det kan i den forbindelse bemærkes, at den tendens Menneskerettighedsdomstolen har til at lade det tale til den indklagede stats fordel, hvis denne har opnået en vis erfaring i at behandle asylsager fra det pågældende land eller tydeligvis har gennemført en omhyggelig sagsbehandling og inddraget alle klagerens personlige forhold, ikke spores i praksis fra Torturkomitéen.

På et enkelt område vil beskyttelsen i henhold til EMRK utvivlsomt være bedre, end beskyttelsen i henhold til Torturkonventionen. Af praksis for Menneskerettighedsdomstolen fremgår nemlig, at EMRK artikel 3, ligesom Flygtningekonventionens artikel 33, i modsætning til Torturkonventionens artikel 3, under visse omstændigheder, beskytter imod udsendelse til private personers overgreb.

Kilder:

- Inkorporering af menneskerettighedskonventioner i dansk ret, Betænkning nr. 1407
 - The United Nations Convention against Torture; J. Herman Burges & Hans Danelius; Kluwer 1988
 - Morten Kjærum; Flygtningeret – Menneskeret; EU-ret & Menneskeret, 2/1999, side 8-17.
 - UNHCR; Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus; 2002.
- Menneskeret; Lars Adam Rehof & Tyge Trier; DJØF 1990

Fodnoter

[2] Rehof og Trier, Menneskeret 1990, side 344, antager dog, at TK art. 16, stk. 2. finder anvendelse f.s.v.a. udlevering m.v. til stater, hvor pågældende må antages at risikere en grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Se endvidere Morten Kjærum; Flygtningeret – Menneskeret; EU-ret & Menneskeret, 2/1999, side 8-17.

Senest opdateret den xx

[Top/Bund](#)